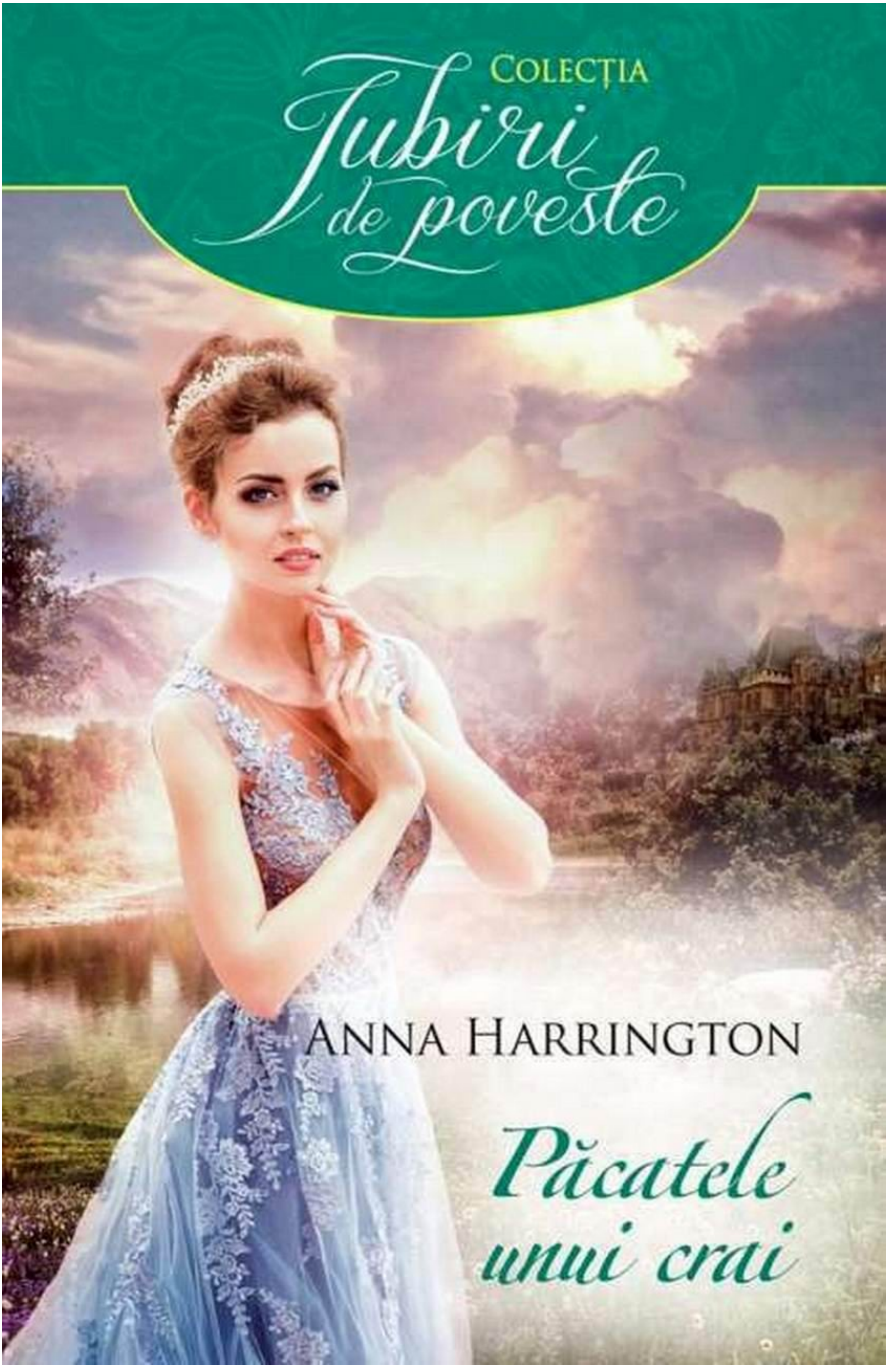

Colecția
Iubiri de poveste
Anna Harrington
Păcatele unui crai

ANNA HARRINGTON
PĂCATELE UNUI CRAI

***When the Scoundrel Sins* by Anna Harrington**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp
Traducere din limba engleză Adela Crăciun/Graal Soft

Lui Sarah Younger, care m-a convins să scriu despre fraţii Carlisle, şi lui Brittney Papadopoulos, surioara pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

Mulţumiri speciale lui Michele Bidelspach, pentru că este un redactor grozav, lui Jessie Pierce, pentru că s-a ocupat de cererile primite pe e-mail, şi Mariei Rose, pentru că a ales numele majordomului.

Prolog

Mayfair, Londra
Aprilie 1816

Cu ochii mari de uimire, tânăra de 18 ani Annabelle Greene făcu un pas în spate pentru a se desprinde de faţa dură a lui Quinton Carlisle, cel de care se lipise într-un mod atât de scandalos. Îşi duse palma la buze. Umflate, fierbinţi, umede... Cerule, o *sărutase!*

Pentru Dumnezeu, îl lăsase să o sărute!

Îşi înăbuşi un suspin de vinovăţie. Îl *lăsase?* Practic, sărise în braţele acelui ticălos ca să fie sărutată!

— Annabelle? întrebă el încet pe un ton îngrijorat.

Zgomotul de la balul aglomerat organizat de contesa de St James nu răzbătea până sub bolta bogată de trandafiri din fundul grădinii, unde îi învăluiau umbre întunecate.

Îl fixă cu privirea, pur şi simplu neştiind ce putea să îi spună. Cu câteva minute în urmă, se strecurase pe terasa bibliotecii pentru a scăpa de învălmăşeala de la petrecere şi o cotise în grădină. Îşi dorise câteva minute de linişte, în care să nu mai fie subiectul şoaptelor şi al râsetelor doamnelor invitate la bal, care socoteau că ea avea să cadă în propria cursă. La urma urmei, nu era decât însoţitoarea unei lady, nu avea cu adevărat dreptul să poarte mătase şi bijuterii ori să danseze cu gentlemani buni de însurătoare.

Dăduse însă peste Quinton Carlisle în umbră. Apoi se trezise în braţele lui şi fusese sărutată cum nu îşi închipuise vreodată că era posibil.

— Te simţi bine? insistă el.

Expresia de pe chipul lui umbrit îi spunea că era la fel de uluit ca ea.

— M-ai... m-ai sărutat, şopti ea printre degetele încă lipite de gură.

— Cu siguranţă, asta am făcut. Pe buze îi înflori un zâmbet diavolesc. Dar şi tu m-ai sărutat pe mine.

— Ba nu!

Minciuna ei evidentă îl făcu să ridice amuzat o sprânceană.

Annabelle gemu. Nici măcar nu fusese doar un sărut. Fusese o îmbrăţişare în toată regula, înflăcărată şi pătimaşă, cu muşcături, sorbiri şi mâini neastâmpărate…

— Mi-ar plăcea să o mai fac o dată. Se dădu un pas spre ea pentru a reduce distanţa dintre ei. Privirea lui fierbinte căzu asupra gurii ei. Foarte mult mi-ar plăcea.

Mâna ei căzu de pe buze, dar nu pentru a-l încuraja, ci pentru că nu mai înţelegea nimic. Ce Dumnezeu îi apucase?

— Dar nici măcar nu ne simpatizăm! scânci ea.

În tot cazul, el nu o simpatiza *pe ea.*

Pentru numele lui Dumnezeu, era Quinton Carlisle! Îl cunoştea de când avea 10 ani. Zâmbetul lui nonşalant întotdeauna o făcuse să simtă fluturi în stomac, iar ea era sigură că frumuseţea lui l-ar fi făcut gelos până şi pe Adonis. Fiind unul dintre cei mai fermecători ticăloşi din Londra, reuşea să întoarcă privirile văduvelor şi soţiilor plictisite din înalta societate oriunde se ducea, chiar dacă nu avea decât 21 de ani. Iar Belle trebuia să fie moartă ori să aibă 80 de ani ca să nu se simtă atrasă de el.

În acelaşi timp, el era cel care îi otrăvise existenţa. Nu încetase niciodată să o necăjească, lucru cu care se îndeletnicise de când erau copii. Erau prieteni, fireşte, dar parcă în sezonul acela îi făcuse şi mai mare plăcere să o înfurie până când ea începuse să scuipe flăcări. Annabelle avusese tot felul de fantezii cu el, dar, cu siguranţă, lui nu îi păsase de ea.

Până în seara aceea, când o luase în braţe. Trupul lui încordat se lipise de trupul ei moale, buzele lui se jucaseră cu ale ei, stârnind-o sărutare cu sărutare, până când ea crezuse că o să explodeze din pricina dorinţei ce o făcea să vibreze.

Oh, ce gură delicioasă avea! Nu era de mirare că toate femeile din înalta societate pur şi simplu îi cădeau în braţe. De vreme ce ştia să sărute atât de bine, cui îi mai păsa de reputaţia lui de a fi sălbaticul dintre fraţii Carlisle?

Dar lui *Belle* îi păsa. Reputaţia ei atârnase întotdeauna de un fir de păr din cauză că era cine era – nimeni alta decât fata fără casă a uneia dintre fostele menajere ale lui Lord şi Lady Ainsley, care fuseseră atât de milostivi, încât o primiseră în casa lor pe ea, însoţitoarea fără un ban în buzunar, a cărei mamă era moartă şi al cărei tată îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. În pofida încercărilor lui Lord şi Lady Ainsley de a o ajuta să intre în graţiile înaltei societăţi, nu exista nicio persoană participantă la bal gata să o accepte. Iar toţi îi dăduseră foarte clar de înţeles acest lucru, chiar în repetate rânduri.

Iar acum era pe cale să pună în pericol până şi această poziţie fragilă. Cerule, cum ajunsese în situaţia asta? Şi nu oricum, ci cu Quinton Carlisle! I se învârtea capul.

— Ba eu te simpatizez, Belle, o contrazise el cu o voce groasă şi răguşită.

Capul i se învârti la propriu spre el. O… *simpatiza?*

Gura lui pluti pe deasupra gurii ei atât de aproape, încât îi simţi respiraţia înfiorându-i buzele.

— Îţi pot demonstra dacă nu mă crezi.

Ea îşi lipi palma de pieptul lui ca să nu-l lase să se apropie, însă degetele ei o trădară, prinzându-se de brocartul vestei şi ţinându-l pe loc.

— De ce m-ai sărutat aşa?

El se aplecă şi îi atinse scurt buzele. Fu un sărut dat în grabă, dar ascundea promisiunea lucrurilor perverse pe care i le-ar fi făcut dacă ea l-ar fi lăsat… Tot felul de lucruri încântător de tentante.

— Pentru că aşa am vrut.

Îi zâmbi larg la adăpostul umbrelor, apoi se aplecă să o sărute din nou, de data asta având mult mai multe în minte decât o atingere în treacăt…

Ea îi puse mâna pe umăr şi îl opri.

— *De ce* m-ai sărutat, Quinton?

Se retrase nedumerit, apoi răspunse încet:

— Sincer? Nu ştiu.

Oh, acesta era *exact* ultimul lucru pe care o tânără

lady voia să-l audă după primul sărut! Nici măcar nu fusese în stare să găsească o minciună convingătoare sau unul dintre complimentele drăgăstoase pe care le oferea cu atâta dibăcie altor doamne.

Se vedea treaba că ea nu merita nici măcar o simplă măgulire.

Ochii lui licăriră.

— Annabelle, nu eşti genul de femeie cu care mă strecor de obicei într-un colţ întunecos.

Sinceritatea dură a cuvintelor lui o răni profund. El însă chicoti, de parcă situaţia în care se aflau ar fi fost amuzantă.

Ea clipi, dar nu îşi putu stăpâni lacrimile.

— A fost doar o glumă pentru tine?

Era doar o altă cale de a o necăji şi de a o pune pe jar? Ştia că el era un ticălos, dar nu se aşteptase să se preteze la aşa ceva!

Expresia lui deveni serioasă la adăpostul umbrelor.

— La început, da, recunoscu el. Dar după aceea, nu.

Simţi cum furia şi ruşinea încep să pună stăpânire pe ea. Îl împinse cu un strigăt slab, apoi se întoarse pentru a ieşi de sub boltă...

Şi se împiedică.

Piciorul i se poticni într-o rădăcină şi căzu în faţă. Dezechilibrată şi neputând să se oprească, se lovi cu umărul de stâlpul de la intrare. Auzi zgomotul ascuţit de material sfâşiat cu doar câteva clipe înainte să dea cu genunchii de pământ. Pentru un moment, nu fu în stare să facă nimic din cauza şocului şi rămase sprijinită în palme şi în genunchi, cu capul plecat de jenă şi cu corsajul desfăcut.

— Belle! Quinton îngenunche lângă ea şi o luă de braţ. Te-ai lovit?

Strânse ochii să nu o podidească lacrimile fierbinţi şi dădu din cap dezaprobator. O altă minciună. Inima i se făcuse ţăndări.

O ajută să se ridice în picioare. Cu mâinile încleştate pe corsaj ca să nu îi alunece, de parcă astfel ar fi alungat ruşinea ce o copleşise, îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

Privirea i se înceţoşase din pricina lacrimilor şi a umbrelor şi nu-i mai desluşea chipul – oh, ce bine îi părea! Nu ar fi suportat să vadă că îi era milă de ea. Ar fi murit de ruşine!

— Te simţi bine? insistă el calm şi o luă de umeri ca să nu-l mai respingă.

Ea oftă adânc.

— Rochia mea...

Rupsese rochia scumpă din mătase de culoarea fildeşului şi împodobită cu perle, pe care Lady Ainsley insistase să o poarte la primul ei bal. Corsajul sfâşiat se desfăcuse în dreptul sânilor, iar fusta era murdară de praf.

— Dă-mi voie să te ajut, zise el şi se întinse spre ea.

— Pleacă! Se întoarse pentru a se feri de el. Nu mi-ai făcut destule în seara asta?

O fixă cu privirea neîncrezător şi rămase cu gura deschisă când o văzu atât de furioasă. Apoi miji ochii.

— Nu am făcut *nimic*...

— Carlisle! O voce bărbătească urmată de hohote de râs răsună în liniştea din grădină. Aici erai!

— Dumnezeule! răbufni el, apoi încercă să o acopere cu haina lui.

Era prea târziu.

În grădina întunecată, apărură doi bărbaţi cu trabucurile aprinse şi cu paharele de whisky în mână. Ambii încremeniră când o văzură pe Belle cu rochia sfâşiată şi pe Quinton cu haina pe jumătate scoasă. Pe chipuri li se lăţiră rânjete lascive, şi dinţii le luciră sub razele lunii.

— E ocupat, zise tărăgănat primul dintre ei.

Cel de-al doilea îşi trânti braţul peste umerii prietenului lui şi ciocni paharul de pieptul acestuia.

— Foarte plăcută ocupaţie!

Belle fu cuprinsă de un nou val de umilire şi se făcu mică sub privirile lascive ale celor doi, care o măsurau încet, de la tivul murdar până la corsajul desfăcut. Se întoarse cu spatele, dar fu prea târziu. Sigur o recunoscuseră, chiar şi în lumina aceea difuză. Şi sigur îşi închipuiseră că ea şi Quinton...

— Plecaţi! mârâi el, apoi se puse între ea şi cei doi

bărbaţi, strângând pumnii pe lângă corp.

Primul bărbat scoase un sunet dispreţuitor.

— Şi să te distrezi doar tu?

Belle îl recunoscu – era Burton Williams, cel mai mic dintre fiii vicontelui Houghton. I se strânse stomacul. „Oh, Doamne, nu secătura şi bârfitorul ăsta!”

— Totuşi, n-aş fi zis niciodată că eşti în stare de aşa ceva, mormăi Williams batjocoritor.

Lui Belle i se strânse pieptul atât de tare, încât nu putu respira şi avu senzaţia că urma să i se oprească inima. Lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde faţa când prima lacrimă i se scurse pe obraz.

— Plecaţi de aici! repetă Quinton scrâşnind din dinţi. Nu este treaba voastră!

William îl ignoră şi începu să râdă. Se distra prea tare luându-l peste picior pe Quinn şi umilind-o pe ea ca să plece.

— Ce faci, drăguţo, ţi-ai rupt rochia?

Celălalt îi trase una peste umăr lui Williams ca să-i atragă atenţia asupra fustei.

— Înainte sau după ce a stat în genunchi?

Trupul voinic al lui Quinton se încordă atât de tare de furie, încât parcă vibră în aerul nopţii.

— Plecaţi! le ordonă el. Şi să nu spuneţi nimănui nimic.

— Sau ce? îl luă Williams în zeflemea şi îşi aruncă paharul în tufele de flori, gata să sară la bătaie.

Celor doi bărbaţi le pieri cheful de distracţie. Li se aspriră chipurile şi se îndreptară de spate. Deja părea că sar scântei în jurul lor.

— Quinn, nu!

Ea îşi puse mâna pe braţul lui drept pentru a împiedica bătaia cu pumnii care era pe cale să înceapă. Dacă ar fi izbucnit o bătaie în grădină, sigur ar fi ieşit toată lumea din sala de bal. Toată Londra ar fi aflat cum fuseseră găsiţi şi ar fi presupus exact acelaşi lucru pe care îl gândiseră Williams şi prietenul lui despre ei.

— Plecaţi, vă rog! insistă ea.

Ochii lui Quinton scăpărară precum nişte tăciuni.
— Şi să-i las să scape după ce te-au insultat?
— Da! zise ea cu vocea sugrumată, temându-se să nu izbucnească în plâns. Nu-i nicio…
— Înghesui o snoabă intelectuală? râse prietenul lui William. Rău ai ajuns!
— Poate că snoabele intelectuale au gust de afine. Ce gust au, Carlisle? William făcu un pas spre Quinn. E o afină coaptă şi zemoasă, gata să facă poc pe o limbă de mascul?
Braţele musculoase ale lui Quinn se încordară sub degetele ei, iar ea simţi că furia care mocnise până atunci în el avea să izbucnească.
— Quinton, nu face asta! îl imploră ea. *Te rog!*
Dar el îşi scutură umerii şi păşi în faţă cu pumnii strânşi, sărind direct la bătaie. Într-o clipită, începură să sară pumni din toate părţile, urmaţi de bufniturile revoltătoare ale celor care îşi atingeau ţinta.
Pe Annabelle o cuprinse panica. Nu putea fi văzută arătând aşa! În niciun caz în prezenţa unuia dintre craii îndrăgiţi din Mayfair, care se bătea cu pumnii goi din cauza ei.
Fără să se mai gândească la nimic altceva, ştiind doar că trebuia să plece de acolo înainte să fie văzută, o luă la fugă spre casă. Era disperată să găsească salonul doamnelor şi să se ascundă acolo până când Lady Ainsley avea să o salveze şi să pună capăt acelui coşmar.
— Aşteaptă-mă, Belle! strigă Quinn.
Ea aruncă o privire peste umăr, suficient cât să-l vadă dând un pumn care îl făcu pe Williams să se clatine.
— Opreşte-te!
Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să stea în faţa lui atât de ruşinată sau să-l vadă cum ia bătaie din cauza ei. Îl auzi abandonând bătaia ca s-o ia la fugă după ea, aşa că iuţi pasul prin umbrele întunecate spre uşa terasei. Întinse o mână tremurândă spre clanţă…
— Annabelle, nu!
Deschise larg uşa şi se grăbi să intre. Se opri brusc şi îşi înăbuşi un icnet de mirare când le văzu pe patru dintre

cele mai indiscrete persoane din înalta societate stând în bibliotecă. Se holbară la ea de parcă locul ei ar fi fost în grajd, nu într-o casă de la oraş, alături de ele. Privirile lor o cercetară apoi de sus până jos, observând, pe rând, corsajul rupt şi boţit, petele de praf de pe fustă… „Oh, Dumnezeule!”

Quinton ajunse lângă ea o clipă mai târziu, ciufulit şi răvăşit după bătaie. Pe chipurile femeilor răsăriră zâmbete atotştiutoare, iar ochii le străluceau de parcă ar fi fost nişte hiene pe cale să savureze un festin. Un ticălos şi o femeie pe care o considerau prea prost-crescută ca să facă parte dintre ele…

Îşi scoase haina să-i acopere umerii, dar era prea târziu. Răul fusese făcut. Rochia ei sfâşiată şi murdară era dovada supremă – şi arma – de care aveau nevoie pentru a-i distruge reputaţia.

Capitolul 1

Cumbria, Anglia, lângă graniţa cu Scoţia
Septembrie 1822

Annabelle se opri din plimbarea prin grădina castelului Glenarvon, unde ieşise împreună cu Lady Ainsley, şi îşi ridică privirea spre soarele după-amiezii târzii, care cobora încet spre linia orizontului. Mai trecuse o zi.

Simţi un junghi în piept când şopti:

— A rămas doar o lună.

Vicontesa văduvă îşi petrecu un braţ în jurul lui Belle şi dădu hotărâtă din cap în timp ce o bătu încurajator pe braţ.

— Mai e destul timp.

Belle nu era la fel de sigură. Nu trecuseră ultimii patru ani pe nesimţite, şi ea era tot nemăritată, când mai era doar o lună până la ziua ei de naştere şi până la termenul final la care îşi putea revendica moştenirea?

Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă ochii spre priveliştile întinse ale proprietăţii din Cumbria pe care o iubea, cu râul şi vâlceaua ei, şi mai departe peste câmpiile de iarbă-neagră care se întindeau până la munţii albaştri din zare. Oferită în dar unui preferat al Coroanei în timpul războiului civil din Anglia, proprietatea fusese ridicată la graniţă pentru a rezista invaziei scoţiene. Fusese lăsată moştenire familiei răposatului Lord Ainsley drept o proprietate valoroasă, chiar dacă nu aducea venituri mari, fiind atât de aproape de nord, încât un vânt mai puternic ar fi putut să o mute cu totul în Scoţia.

Cu toate acestea, Annabelle îi iubea fiecare centimetru acoperit de stânci şi de buruieni. După o copilărie petrecută mai mult pe drumuri, când se mutaseră uneori şi în miez de noapte pentru a se ascunde de creditorii tatălui ei, iar de multe ori fără să ştie unde aveau să se oprească să mănânce, pacea şi stabilitatea de la Glenarvon i se păreau încă un vis. Iar în doar o lună, când urma să împlinească 25 de ani, proprietatea urma să fie a ei.

Asta *dacă* se mărita.

Sau o putea pierde pentru totdeauna dacă nu se mărita. Proprietatea urma să revină bisericii, iar Belle ar fi pierdut tot… Munţii şi sălbăticia, oiţele adorabile şi păşunile lor, până şi iazul în care înota în serile de vară. Singura casă pe care o cunoscuse vreodată cu adevărat.

Aceasta era situaţia apăsătoare în care se afla. Şi la fel de bine ştia că de vină era doar dragostea.

Văduva îi sesiză tulburarea şi adăugă discret:

— Nu-ţi vrem decât binele, draga mea.

— Ştiu.

Belle o strânse cu drag de braţ şi se întoarse înainte ca Lady Ainsley să vadă că avea lacrimi în ochi.

Lady Ainsley şi răposatul ei soţ ţinuseră întotdeauna la Belle, încă de când venise să locuiască cu ei la vârsta de 10 ani. Mama ei murise de friguri, iar tatăl, care făcuse parte din viaţa ei doar pentru a-i produce probleme, fusese condamnat la închisoare în urmă cu doi ani. Nu avusese

alte rude care să o ia în grijă.

Pentru că mama ei fusese la un moment dat angajata vicontelui, Lady Ainsley voise să o ajute crescând-o ca pe însoţitoarea ei, deoarece vicontesa nu avusese niciodată copii. Aşadar, o primiseră cu braţele deschise şi o trataseră ca pe propria lor fiică. Într-adevăr, avusese parte, la fel ca toate cele trei fiice din primul mariaj al lordului Ainsley, de o educaţie minunată, de toate rochiile şi accesoriile pe care şi le dorise şi de un cămin sigur şi stabil. Totodată, îşi doriseră ca ea să nu aibă probleme tot restul vieţii. Prin urmare, Lord Ainsley îi lăsase ei castelul Glenarvon, deocamdată în administrarea noului viconte, dar numai dacă se mărita până când împlinea 25 de ani. Ulterior, proprietatea avea să fie controlată de soţul ei şi de neatins de şarlatanul ei tată.

Drumul spre iad era însă pavat de intenţii bune, iar prin încercarea lor de a o proteja, îi făcuseră rău fără să vrea. Peste o lună urma să împlinească 25 de ani şi nici urmă de vreun soţ.

— Avem un plan şi va funcţiona, îi aminti Lady Ainsley, referindu-se la ceaiurile şi petrecerile pe care intenţionau să le găzduiască.

Aveau să fie invitaţi absolut toţi gentlemanii eligibili, iar Belle avea şansa să îi cunoască şi să se decidă dacă vreunul dintre ei merita să îi fie soţ. Un sezon mai scurt, organizat în grabă.

Fireşte, venise vremea să se dezvăluie că zestrea era castelul Glenarvon. Cu permisiunea vicontesei, Belle ţinuse secretă această informaţie, nedezvăluind-o nimănui, cu excepţia câtorva persoane de încredere care aveau temeiuri legale să cunoască statutul proprietăţii – supraveghetorul proprietăţii, avocatul familiei şi Sir Harold Bletchley, care deţinea proprietatea vecină. Se temuse să nu fie asaltată de vânători de zestre care să-şi dorească pământul mai mult decât ar fi dorit-o pe ea şi fusese îngrozită să nu se aleagă cu un mariaj ca al mamei ei. Unul în care lipsa afecţiunii soţului să îi transforme căsnicia într-un coşmar.

Acum însă, odată cu apropierea termenului-limită şi ţinând cont de lipsa acută de peţitori, nu mai avea de ales, trebuia să divulge secretul zestrei. În plus, trebuia să se mulţumească şi cu o căsătorie de convenienţă.

— Şi nu uita că îl avem pe Sir Harold, zise Lady Ainsley pe neaşteptate. Ţi-ar fi un soţ bun.

Belle încremeni. Era sigură că Sir Harold *ar fi fost* un soţ bun. Dar nu pentru ea. Îşi dorea să discute cu soţul ei şi alte subiecte în afară de acelea despre vânătoare şi ogari.

Oh, Sir Harold, nu era în niciun caz un om rău. Pe de altă parte, nu era nici genul de bărbat care ar fi făcut-o fericită, care să-şi considere soţia un partener cu aceleaşi drepturi, care să poată conduce proprietatea şi să-i merite respectul.

Lady Ainsley începu să-i înşire calităţile ca şi cum ar fi citit un articol din *Debrett's:*

— Deţine o proprietate şi are o avere însemnată, este o persoană respectată, provine dintr-o familie bună… Ar fi o pereche foarte bună pentru tine din toate punctele de vedere. Poate ar trebui să te mai gândeşti la cererea lui.

Belle se abţinu cu greu să nu izbucnească în plâns. Lady Ainsley încerca să o ajute cum considera ea că e mai bine. Şi nu greşea. O tânără cu descendenţa lui Belle – sau, mai bine zis, cu *lipsa* viţei nobile – nu se putea mărita vreodată cu un gentleman decât dacă avea drept zestre o proprietate. Dar lui Belle nu îi păsase niciodată de rangul sau de poziţia ei în societate, voia doar să îi mulţumească pe Lord şi pe Lady Ainsley. Nu o interesa câtuşi de puţin dacă cei din înalta societate aveau să o dispreţuiască pentru tot restul vieţii sau să o primească cu braţele deschise. Le întorsese spatele în urmă cu şase ani, atunci când şi ei îi întorseseră spatele. *Singurul* lucru care conta acum era să i se permită să locuiască în continuare în casa pe care o iubea, înconjurată de persoanele la care ţinea.

Pur şi simplu, nu plănuise să accepte un mariaj pe care nu şi-l dorea.

— Nu cred că noi doi ne potrivim, o contrazise ea repede, înainte ca Lady Ainsley să considere că tăcerea ei

însemna că avea să se supună. Cred că ar trebui să caut şi în altă parte.

Doar să cauţi în continuare, o avertiză Lady Ainsley cu toată afecţiunea şi îngrijorarea unei mame adevărate. Mă tem că eşti din ce în ce mai nehotărâtă în privinţa căsătoriei.

— Nu am nimic împotriva căsătoriei, se apără Belle. Este o instituţie cât se poate de respectabilă. Nu se împotrivea, dar nici nu se asemănase vreodată cu tinerele doamne care de abia aşteptau să se mărite, care îşi petreceau tot timpul gătindu-se şi încercând să prindă în mreje cel mai bun soţ, unul de rang înalt şi cu o avere impresionantă. Eu îmi doresc un mariaj bazat pe respect, prietenie, interese comune... dragoste. Adăugă apoi cu o voce blândă, fiind sigură că văduva avea să observe admiraţia ei pentru oamenii care îi deveniseră părinţi: Un mariaj precum cel pe care l-ai avut dumneata cu Lord Ainsley.

Negreşit, căsătoria din dragoste era o noţiune demodată, aflată în contradicţie cu principiile moderne, care presupuneau că afecţiunea era ultimul lucru de luat în considerare în vederea căsătoriei de către doamnele din înalta societate. Cu toate acestea, Belle ştia din experienţa mamei ei ce i se putea întâmpla unei soţii captive lângă un soţ căruia nu îi păsa câtuşi de puţin de adevărata relaţie ce trebuia clădită într-o căsnicie.

Belle nu era strălucită la aritmetică, dar cu siguranţă ştia să numere până la nouă, numărul lunilor care se scurseseră până când părinţii ei fuseseră obligaţi să se căsătorească. Nu se iubiseră, iar Marcus Greene crezuse că are dreptul să-şi controleze soţia, dacă nu prin ordine şi insulte, atunci cu pumnul. Nu le asigurase niciodată un acoperiş deasupra capului sau o sumă corespunzătoare de bani pentru hrană şi îmbrăcăminte – uneori chiar deloc –, preferând să îşi petreacă nopţile bând şi zilele schimbându-şi locul de muncă, pe care nu îl putea păstra mai mult de câteva săptămâni. Soţia şi copila fuseseră târâte în această situaţie, fără nicio cale de scăpare. Beţiile se îndesiseră,

bătăile deveniseră mai violente şi mai frecvente, datoriile crescuseră... Până când fusese arestat pentru furt şi vârât la închisoare. Sentinţa lui reprezentase eliberarea familiei lui.

Deşi situaţia mamei ei îi dovedise câtă suferinţă putea aduce un mariaj, Belle fusese martora căsniciei adevărate dintre Lord şi Lady Ainsley. Oh, şi ei se certaseră! Îşi aruncaseră cuvinte furioase, la un moment dat vicontesa refuzând să îşi părăsească budoarul timp de o săptămână, cât îi luase soţului ei ca să îi ceară scuze. Vicontele însă nu o înjurase niciodată şi nici nu ridicase mâna asupra el. Se iubiseră cu adevărat, iar dragostea dintre ei contase.

Totul depindea de dragoste, Belle era sigură de asta.

Sau de lipsa ei.

Ţinând cont de circumstanţele actuale, dacă era să aleagă între a se căsători cu un bărbat care nu o iubea şi a rămâne necăsătorită, Belle era hotărâtă să devină fată bătrână.

Însă nu putea să o mărturisească cu voce tare, de teamă să nu îi frângă inima văduvei. Iar în situaţia în care risca să rămână fără casă, nu prea mai avea de ales.

— Şi eu îmi doresc să ai o căsnicie fericită, îi dădu Lady Ainsley dreptate. Tocmai de aceea i-am trimis vorbă lui Quinton Carlisle.

Belle se împiedică.

Străduindu-se să-şi recapete echilibrul, se întoarse spre vicontesă cu ochii mari şi gura căscată. În stare de şoc, încercă să îşi recapete vocea şi, în cele din urmă, zise pe un ton mult prea ridicat:

— *De ce?*

Lady Ainsley continuă să privească drept înainte.

— Să te ajute să-ţi găseşti un soţ, desigur.

Belle rămase mută de uimire. Ticălosul *acela* să o ajute să-şi găsească un soţ potrivit? Ce ştia el despre vânarea unui soţ în afară de modul în care putea evita să îşi pună verigheta pe deget? „Dumnezeule!” Aşadar, erau atât de disperate, încât Lady Ainsley fusese constrânsă să-l invite pe diavolul acela!

Indiferentă faţă de efortul pe care îl făcea Belle pentru a se aduna, vicontesa îşi continuă plimbarea prin grădină.

— Am adăugat un bilet pentru el când i-am scris mamei lui luna trecută, pentru a o felicita pe Elizabeth că a reuşit să-şi însoare un fiu fără scandal. Mai bine zis, se corectă Lady Ainsley, cu un scandal *mai mic.* Trent s-a însurat cu nepoata unuia dintre fermierii care au în arendă o bucată din moşie. Sunt sigură că bârfele au ajuns până în Cornwall.

Belle nu văzuse biletul respectiv, pentru că altfel sigur i-ar fi dat foc. Bineînţeles că acesta era motivul pentru care vicontesa nu-i sudase o vorbă până acum.

I se strângea stomacul numai când se gândea că trebuia să-l revadă.

— Dar de ce tocmai Quinton?

— Pentru că avem nevoie de ajutorul lui. Văduva îşi întoarse privirea spre vâlceaua din zare. Nepotul meu se pricepe ca nimeni altul să deosebească soţii potriviţi de cei nepotriviţi.

„Ha!” Singurul *ajutor* pe care îl putea oferi Quinton era să creeze probleme. Exact aşa cum ei îi făcuse deja.

În trecut, ori de câte ori se întâlniseră în rarele ocazii când Annabelle îi însoţise pe Lord şi pe Lady Ainsley în Londra, ticălosul acela o necăjise fără milă. Se comportase exact ca băieţii care trăgeau fetele de cozi doar ca să le înfurie. Cu trecerea timpului, supliciul a luat amploare, părând că încântarea lui creştea odată cu supărarea el.

Asta până la începutul sezonului ei londonez, când el depăşise orice limită.

— Dar, milady, ştii ce s-a întâmplat între noi, şopti ea, uimită de faptul că amintirea era în continuare dureroasă.

Ultima persoană din lume pe care Belle şi-o dorea în viaţa ei era bărbatul responsabil de bătutul ultimului cui în sicriul reputaţiei sale.

— Da. Buzele lui Lady Ainsley se strânseră într-o linie subţire. Acesta e alt motiv pentru care l-am chemat aici. Este ultima lui ocazie să-ţi ceară scuze.

Puţin probabil. Fraţii Carlisle nu-şi cereau niciodată

iertare pentru dezastrul pe care îl provocau, şi se îndoia că Quinton se schimbase atât de mult în ultimii şase ani încât să aibă remuşcări.

Şi oricum nu avea nevoie de scuze. Remuşcările rostite cu forţa de Quinton nu aveau cum să compenseze nenorocirea pe care o aruncase asupra vieţii ei. Din cauza acelei nopţi nefaste din grădina de la St James, ea nu avea niciun peţitor propriu-zis. Se agăţa în continuare de marginea societăţii, şi fiecare serată la care participase în acel sezon îi arătase încă o dată cât de diferită era de tinerele născute în înalta societate. Faptul că vicontele şi vicontesa o adorau nu schimba cu nimic statutul lui Belle şi al tatălui ei – însoţitoarea şi infractorul condamnat.

Înainte de acea seară, gentlemanii îi acordaseră puţină atenţie. După aceea, parcă ar fi devenit cu totul invizibilă.

Lucrul acesta însă nu o deranja prea tare. Problema era însă că perioada de graţie se scursese, iar acum trebuia să aleagă dintr-o mulţime de bărbaţi care o doreau doar pentru moştenirea ei. Pentru Glenarvon se temea şi mai tare. Şi aşa era destul de rău că trebuia să intre într-o uniune care nu era bazată pe dragoste… Dacă din greşeală îl alegea pe unul care nici nu avea să o lase să administreze proprietatea? Glenarvon ar fi căpătat statut de coproprietate, iar soţul ei ar fi avut ultimul cuvânt de spus. Un soţ bun ar fi lăsat-o s-o administreze după cum ar fi crezut ea de cuviinţă, dar nu avea nicio garanţie că bărbatul cu care urma să se mărite nu ar fi făcut ceea ce făcuse tatăl ei – minţise, pariase la jocuri de noroc, furase, abuzase… Nu avea cum să-şi dea seama care era adevăratul lui caracter decât prea târziu.

Lady Ainsley continuă:

— Existând riscul ca de nicăieri să apară tot felul de vânători de zestre când vor afla de averea ta, ne trebuie o prezenţă masculină impozantă care să-i ţină la respect.

— I-ai spus care e adevăratul motiv al invitaţiei?

Începu să se simtă vinovată că îl atrăgeau într-o cursă pe Quinton. Sau, mai bine zis, că Lady Ainsley o atrăgea *pe*

ea în cursă cu planul scandalos de a-l aduce pe pungaşul acela aici.

Vicontesa se simţi insultată de acuzaţia subtilă.

— O să plece în America, şi doresc să-mi mai văd nepotul o dată. Sunt femeie bătrână şi s-ar putea să nu mai apuc să-l văd întorcându-se.

Belle ridică o sprânceană. O cunoştea şi o iubea pe Lady Ainsley ca pe propria mamă, însă era limpede că evitase să-i răspundă, lucru care nu prea îi stătea în caracter.

Aşadar, nu-i spusese adevărul lui Quinn.

Dar văduva nu se înşela; avea o vârstă înaintată, iar Belle nici nu voia să se gândească că avea să o piardă pe Lady Ainsley aşa cum îi pierduse pe mama şi pe viconte. Îşi muşcă buza de jos cuprinsă de remuşcări.

— Dacă dumneata consideri că e mai bine ca Lord Quinton să se afle aici, atunci…

— Da.

Un răspuns cam intempestiv. Belle o privi cu suspiciune.

Quinton Carlisle nu era singurul pe care Lady Ainsley îl manipula pentru a-i găsi lui Belle un soţ. Nu exista nicio cale de a evita căsătoria dacă voia să beneficieze de moştenire, iar Lady Ainsley îşi dădea toată silinţa să se asigure că Belle nu rămânea fără un acoperiş deasupra capului. Belle nu o putea învinovăţi de nimic.

În schimb, metoda găsită – în special implicarea lui Quinton – avea să aducă necazuri.

— Sunt o femeie practică, Annabelle, îi explică Lady Ainsley. Nu te poţi baza întotdeauna pe sentimente. La un moment dat, trebuie să ţii cont de latura practică.

Belle bănuia că femeia avea dreptate. Spera doar ca la un moment dat să nu uite acest lucru.

— Poate că eu şi Ainsley ne-am înşelat acum şase ani, când nu am insistat să te măriţi cu Quinton, zise vicontesa gânditoare. Poate că acum nu ai mai fi fost în situaţia aceasta.

Nu, ar fi fost într-o situaţie şi mai *rea!* Acesta fusese

motivul pentru care îl implorase pe Lord Ainsley să nu îi ceară să se căsătorească cu Quinton pentru a-şi salva reputaţia după bal. Poziţia ei socială nu s-ar fi schimbat cu nimic dacă ar fi fost obligată să se mărite cu el. În schimb, un mariaj plin de animozităţi şi regrete le-ar fi distrus amândurora viaţa. Nu îl mai văzuse niciodată atât de furios pe viconte, dar se lăsase înduplecat, în cele din urmă, şi îi dăduse permisiunea să se întoarcă într-un mod discret la Glenarvon, ca să uite de Londra şi de acea noapte oribilă.

În ceea ce îl privea pe Quinton, avea senzaţia că ticălosul îşi dăduse seama cât de aproape fusese să-şi pună pirostriile, aşa că nu avea de gând să mai vină vreodată la Glenarvon, invitat sau nu de mătuşa lui. Pe Belle o liniştea acest gând. Adevărul era că deocamdată avea destule pe cap.

Nu conta. Quinton Carlisle era ultima persoană la care voia să se gândească. În niciun caz nu avea chef să-şi bată capul cu el când asfinţitul era atât de frumos, iar seara era una dintre cele mai plăcute din acel an.

— Te rog să mă scuzi, milady. Belle îşi alunecă braţul de pe cel al vicontesei. Aş dori să mă plimb puţin până la iaz ca să iau o gură de aer curat înainte de cină.

— Prea bine. Ne vedem la cină. Îşi înclină obrazul spre Belle ca să primească un sărut.

Belle se conformă cu un surâs.

Lady Ainsley se duse spre casă, iar Belle răsuflă uşurată şi se grăbi să pornească în direcţia opusă, spre capătul grădinii şi cărarea din spatele ei. Un drum ducea în sus, spre ruinele vechiului castel, iar celălalt cobora spre vâlcea şi spre iazul retras. O luă în jos, înaintând cu repeziciune pe cărarea bine cunoscută pe care păşise cel puţin o dată pe zi în ultimii cincisprezece ani.

Era prima clipă de răgaz pe care o avea în acea zi, aşa că ajunse la marginea iazului fredonând o melodie şi începu să se dezbrace. Se lepăda de toate grijile cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi lepăda hainele. Măcar o vreme, putea să uite de toate problemele şi să se relaxeze în voie în seara aceea de vară. Intră în apa rece care o înfioră, trase

aer în piept şi se scufundă ca să înoate spre mijlocul iazului, aşa cum făcea în majoritatea serilor de vară. Ca întotdeauna, vâlceaua era doar a ei. Bărbaţii erau cu toţii la grajduri, unde se strângeau de obicei, sau se întorseseră la familiile şi casele lor din sat. Nu era nimeni să o vadă printre tufele dese de pe marginea iazului sau care să îi invadeze intimitatea.

Închise ochii şi lăsă apa rece să o revigoreze, să o răcorească de frustrările pe care le acumulase în toată viaţa ei.

Însă nu reuşi să alunge tristeţea care o cuprindea ori de câte ori se gândea că exista posibilitatea să piardă Glenarvon dacă nu îşi găsea un soţ. Proprietatea fusese un refugiu pentru ea, acolo scăpase de ororile copilăriei, avusese întotdeauna un pat cald şi mâncare la discreţie, nu viermii albi pe care îşi aducea aminte că îi scotea din făină împreună cu mama ei. Ce s-ar fi ales de ea dacă rămânea fără siguranţa pe care acest loc i-o oferea şi fără momentele acelea speciale? Cum ar mai fi fost vreodată fericită dacă ar fi pierdut toate lucrurile pe care le apreciase cu adevărat?

— Ia te uită! O voce groasă de bărbat răsună în liniştea serii. Ce avem noi aici?

Când se întoarse, Annabelle icni surprinsă. Îşi acoperi rapid sânii goi cu braţele şi se scufundă până ce apa rece îi ajunse la bărbie, ascunzându-şi trupul în apa iazului.

Neputând să-i vadă chipul pentru că stătea cu soarele în spate, se holbă la străinul înalt care stătea pe marginea iazului, chiar lângă mormanul ei de haine. Îşi înăbuşi teama şi groaza şi simţi că se înfurie rău de tot. Cum îndrăznea să se strecoare aşa când era singură, dezbrăcată şi vulnerabilă?

— Cine eşti? îl luă ea la rost cu cea mai fermă voce de care era în stare, deşi din postura în care se afla era oarecum ironic. Cerule, nici să fugă nu putea! Ce doreşti?

Un zâmbet poznaş înflori peste umbrele care îi întunecau chipul.

— Belle, strigă el cu vocea lui puternică, uşor amuzată

acum. Tu eşti?

Umerii i se prăbuşiră sub apă. Dumnezeule, era în stare să recunoască oricând acel rânjet! Zâmbetul acela amplu şi senin care ar fi putut convinge un rege să renunţe la tronul său…

— Quinton Carlisle! strigă ea răspicat, enervată pentru că exact atunci îşi făcuse apariţia.

Tipic pentru Quinn. Întotdeauna apărea în cele mai nepotrivite momente. Iar întâmplarea făcea ca de data asta – ca şi cum derbedeii ar fi avut un al şaselea simţ – să stea în faţa unei femei dezbrăcate.

Ultima dată când îl văzuse, Quinn avea doar 21 de ani, tocmai absolvise Oxfordul şi promitea încă de pe atunci că avea să devină un mare crai. El şi cei doi fraţi mai mari făcuseră ravagii în cele mai notorii locuri publice din Londra în acel sezon, ca şi cum s-ar fi întrecut care să aibă un comportament de beţiv mai depravat. Cei trei fuseseră principalul subiect de bârfă din saloanele doamnelor, acestora nevenindu-le să creadă că fraţii Carlisle făceau parte dintre cei cu rang înalt. Pe de altă parte, în timp ce doamnele îi vorbeau de rău în public, în particular se dădeau pe lângă ei. În special pe lângă Quinton, al cărui zâmbet fermecător le convingea imediat să le dăruiască inimile. Precum şi alte părţi anatomice.

Nu era de mirare că în acea primăvară nu o băgase în seamă decât ca să o chinuiască. De ce să-şi bată capul cu o fată de la ţară care se simţea în largul ei mai degrabă într-o bibliotecă decât într-o sală de bal, când cele mai sofisticate doamne din înalta societate concurau pentru a-i atrage atenţia? Ar fi trebuit să-şi dea seama când o sedusese să îi ofere primul sărut că pentru el nu însemnase nimic. Ce gâsculiţă fusese!

— Care vasăzică *tu* erai. Cu o sclipire amuzată în ochii lui albaştri, vizibil încântat că o surprinsese într-o postură atât de jenantă, se lăsă pe călcâie ca să fie la nivelul ei. Văd că eşti vârâtă până în gât, ca de obicei.

— Şi tu eşti aceeaşi belea, bombăni ea, întărâtată să se certe cu el aşa cum o făceau când erau copii.

Nu scăpase de vechile obiceiuri.

El pufni în râs. Pe frunte îi căzu o şuviţă de păr blond când îşi scoase jobenul şi îşi băgă degetele prin onduleurile bogate, la fel de aurii cum şi le amintea. Zâmbetul lui larg nu putea fi mai luminos.

Ah, ce bine îi cunoştea privirea aceea! Şi ce bine ştia ce efect avea asupra femeilor! Chiar şi acum, când ştia ce îi poate pielea băiatului cu chip angelic, se simţea atât de răscolită de acel surâs fermecător, încât îşi înfipse degetele de la picioare în nămolul de pe fundul iazului.

Quinton îşi scoase mănuşile de călărie din piele, apoi şi le plesni de coapsa încordată, de parcă poziţia jenantă – şi din ce în ce mai friguroasă – în care o găsise era o mare glumă.

— Nu eram sigur că eşti tu, o tachină el, sau dacă nu cumva au apărut sirene în Scoţia.

— Suntem în Anglia, îi dădu ea replica imediat. Pacostea asta scotea ce era mai rău din ea – aşa făcea întotdeauna, să-l ia naiba! Dar n-ai decât să-ţi continui liniştit drumul, Scoţia e la doar cincisprezece kilometri încolo, zise ea şi smuci capul spre munţii din zare. Călătorie sprâncenată!

În loc să se simtă jignit, el râse şi ochii îi luciră puternic. Tipic pentru Quinn – energie fără limite şi o personalitate fascinantă.

— Loialitatea ta faţă de Coroană şi ţară este admirabilă, Belle, dar cântecul patriotic *Râde, Britannia!* nu cred că are prestanţă într-un iaz de raţe.

Oh, ce afurisit era! Strânse din buze şi îi aruncă o privire ucigătoare, temându-se să nu spună ceva ce avea să regrete.

Era la fel de enervant ca pe vremuri, deşi avea cu şase ani mai mult, era mai matur şi, cu siguranţă, mai masiv şi mai musculos. O cuprinse groaza la gândul că Lady Ainsley comisese o greşeală teribilă invitându-l acolo. Cum putea el, dintre toţi bărbaţii din lume, să o ajute să îşi găsească un soţ, lucru pe care nu şi-l dorise de la bun început?

Deocamdată însă principala ei grijă nu erau mătuşa ei şi rezolvarea haosului pe care defunctul viconte îl crease în viaţa ei, ci ieşitul din apă şi recuperarea hainelor fără să fie văzută de Quinn. Judecând după modul relaxat în care se sprijinea pe călcâie, cu braţul aşezat nonşalant pe coapsă, nu avea de gând să se comporte ca un gentleman şi să plece.

— Lady Ainsley e în casă, îl informă ea, simţind că i se face pielea de găină.

Dumnezeule, dar rece mai era apa! În câteva minute, sigur începeau să-i clănţăne dinţii.

— Ştiu. Fratele meu, Robert, e cu ea, îi explică el. Dar grăjdarul mi-a spus că *tu* eşti aici, şi m-am gândit să te salut înainte să intru în casă. Aşa că... salut! Până şi în lumina palidă a sfârşitului de asfinţit ochii îi sclipeau diavoleşte. Mă simt ca pe vremuri.

Vremuri pe care ea, una, ar fi dat orice să le uite.

Când ea se uită cu disperare la hainele de la picioarele lui, el îi urmări privirea.

— Chiar eşti...? Se prefăcu şocat când îi agăţă cu un deget rochia şi o ridică în aer. Vai de mine, Belle! Tu chiar trăieşti ca în sălbăticie aici, în zona de graniţă!

Deşi apa era rece, ea se îmbujoră imediat. Doar Quinn îi putea atrage atenţia atât de batjocoritor că era dezbrăcată.

Oftă enervată, tremurând de frig. Îi clănţăneau dinţii, iar când începu să dârdâie, se rugă ca el să nu observe asta. De fapt, să nu observe nimic altceva.

— Vrei, te rog...

— Vai de mine şi de mine ce neatent sunt! Clătină din cap şi scoase un sunet dispreţuitor. Poate vine vreo fiară sălbatică să-ţi ia hainele ori se stârneşte vântul şi le ia pe sus...

— Quinton James Carlisle, să nu îndrăzneşti!

Însă ameninţarea ei nu fusese deloc convingătoare, de vreme ce nu putea face nimic să-l oprească. La naiba, ştia şi el asta!

Asta nu făcu decât să-i lărgească rânjetul. Îşi dădea

seama după expresia lui că era tentat să facă exact lucrul de care ea se temea, şi anume să plece cu hainele ei, lăsând-o precum Eva în grădina raiului. Şarpe mincinos!

— Aceeaşi Belle de altă dată. Râse din suflet, ca şi cum se bucura cu adevărat să o vadă. Ia spune-mi, în continuare preferi cărţile în locul oamenilor?

— În locul unora, da. Şi *în special în locul tău.*

Quinton mai că se prăbuşi de râs, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ticălosului chiar îi ardea de râs! Ar fi trebuit să aibă decenţa să se simtă vinovat pentru tot ce pătimise ea din cauza lui în toţi anii aceia.

Frustrată, strânse pumnii deasupra apei.

— *De ce* îţi place tot timpul să mă superi? Nu mai suntem copii.

— Nu, nu mai suntem. O studie cu o privire întunecată şi intensă, care dovedea că era bărbat până în măduva oaselor. Dar când te necăjesc îţi apare sclipirea aceea în ochi, Belle, zise el cu o voce mieroasă. Şi întotdeauna mi-a plăcut să-ţi văd focul din privire.

Începu să tremure. De data asta, nu din cauza frigului.

Dar nu putea avea încredere în cuvintele lui linguşitoare. Din punctul ăsta de vedere, nu se schimbase, dar în rest, era altfel… Era mai înalt, mai lat, mai voinic. Şi, imposibil de crezut, mai masculin. Pantalonii strâmţi din piele de căprioară îi scoteau în evidenţă muşchii tari ai coapselor şi talia subţire, la fel de bine cum haina mulată pe spatele lui îi reliefa lăţimea umerilor. De când îl văzuse ultima oară, se transformase într-un bărbat înalt cât un munte, întocmai ca fraţii lui mai mari. În schimb, zâmbetul îi rămăsese la fel de charismatic ca pe vremea când era doar un copil.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Belle ar fi spus că era un bărbat atrăgător. Poate chiar chipeş. Din nefericire, îi cunoştea pe fraţii Carlisle şi ştia foarte bine ce le putea pielea. Sebastian era cel serios, lui Robert îi plăceau riscurile, iar Quinton… Ei bine, Quinn rezolva orice cu farmecul său.

Oricum, şarmul lui nu mai avea nicio putere asupra ei.

Devenise imună. Însă nu-i fusese deloc uşor.

Preţ de o clipă, fu tentată să îi arate cât de tare îi făcea sângele să fiarbă, să iasă pur şi simplu goală din iaz să îşi adune hainele. Ce i-ar fi plăcut să-i vadă chipul uimit! Era sigură că o credea incapabilă să facă un lucru atât de îndrăzneţ.

Ideea aceea ispititoare o făcu să tremure. Îi era frig, dar simţea în pântec o nelinişte incitantă. Era sigură că fata pe care o cunoscuse el nici nu s-ar fi gândit la aşa ceva, dar femeia în care se transformase Annabelle era în stare să facă un lucru atât de neaşteptat. Ceva atât de îndrăzneţ încât el…

Belle strănută.

— Noroc! zise el, apoi băgă mâna în apa de la marginea iazului. Brrr! Dar nu ţi se pare rece?

Miji ochii în direcţia lui. Nu voia să mai zică nimic, fiind sigură că de data asta sigur avea să spună ceva nepotrivit.

— Hai, Belle, ieşi din apă! Te-ai albăstrit. Ochii îi sclipeau de încântare că o putea necăji. Parcă eşti o afină.

Simţi că se sufocă. „Afină!” O usturară ochii din pricina cuvintelor lui necugetate şi simţi un junghi în piept. Trecuseră atâţia ani, iar el era atât de necruţător încât să aducă vorba de noaptea aceea oribilă! Şi continua să-i zâmbească, nepăsător la cruzimea comentariului său deplasat. Fireşte, pe el nu-l afectase în niciun fel. Reputaţia lui nu fusese distrusă din cauza unei bătăi. Inima lui nu avusese de suferit. *A ei* însă, da.

Trupul şi-l putea ascunde sub apă, dar umilinţa neagră care i se aşternuse pe chip precum norii de furtună, nu.

Expresia lui nedumerită îi spunea că observase schimbarea ei bruscă, dar nu înţelesese pe deplin efectul spuselor lui. Din cauza nodului care i se pusese în gât, ea se temea să rostească vreun cuvânt, de frică să nu înceapă să plângă. Nu voia să plângă în faţa lui, nu voia să îi arate *niciodată* cât de tare o rănise.

— Belle, te-ai… Oh, Doamne! Surâsul îi păli, şi ochii i se îmblânziră, îmi pare rău. A trecut aşa de mult timp de

atunci, că am uitat.

Ea însă nu uitase şi nici nu avea să uite vreodată.

Se ridică în picioare, apoi se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă câţiva paşi. Nu îi mai ardea de glume.

— Poţi să ieşi când vrei.

*

Stând cu spatele şi cu privirea concentrată asupra umbrelor aruncate de asfinţit asupra peisajului rural, Quinn auzi plescăitul apei care îi dădu de ştire că Belle se îndrepta cu repeziciune spre ţărm.

Zâmbi. Annabelle Greene. Iute la mânie, prudentă, serioasă… exact cum şi-o amintea. Pe vremea când erau copii, stătuse tot timpul cu nasul în cărţi ca o şcolăriţă. O poreclise Clopoţica doar ca să o enerveze. Aşa îi rămăsese numele.

Încă îi plăcea să o enerveze.

Nu o minţise – voia să-i vadă mânia din priviri, întotdeauna îi plăcuse asta. Poate pentru că toate doamnele din înalta societate pe care le cunoştea îşi mascau cu foarte mare atenţie emoţiile. Annabelle nu era aşa, chipul ei simpatic nu fusese niciodată în stare să îi ascundă gândurile, iar zâmbetele ei senine luminaseră întotdeauna încăperea în care se afla.

Poate că lucrurile erau mai simple de atât. Pe măsură ce se maturizase, ajunsese la concluzia că furia avea foarte multe în comun cu pasiunea. Pasiunea stârnită de enervare era aproape la fel de incitantă precum cea stârnită de dorinţă.

— Eşti bine? strigă el peste umăr. Apoi adăugă, doar ca s-o mai necăjească puţin. Clopoţica!

— Sunt… sunt bine!

O auzi clănţănind de frig. Se simţi vinovat că o ţinuse mai mult decât ar fi trebuit în apa aceea rece. Sau poate că nu mai era în stare să vorbească de furie şi doar scrâşnea din dinţi. *Aşa* era Annabelle pe care o cunoştea.

Dumnezeule, chiar trecuseră şase ani de când nu o

mai văzuse?

Ultima dată se întâlniseră în Londra, cu prilejul primului ei sezon. Ca un boboc târziu care nu se transformase pe deplin într-o femeie, fusese la vârsta când curbele începeau să i se formeze şi să se contureze. Silueta ei ca varga pe care o avusese până atunci se preschimbase în picioare lungi şi ochi mari ca alunele, stângăcia se transformase în graţie, iar timiditatea i se atenuase într-o sfială naturală. Clopoţica devenise brusc interesantă până şi pentru un bărbat experimentat ca el.

După care o sărutase.

Îşi aducea aminte de aroma dulce ca mierea a buzelor ei, de parfumul sălbatic de iarbă emanat de pielea ei, de moliciunea maleabilă a curbelor ei… De confuzia extraordinară care îl cuprinsese după aceea. Ce Dumnezeu, era Clopoţica! Însoţitoarea mătuşii Agatha. Inocentă şi neexperimentată. Şi cu atât mai interesantă.

Se scurseseră şase ani în care nu o mai văzuse. Judecând însă după schimbul usturător de replici, parcă nu se schimbase. Şi, destul de ciudat, se simţea mult mai uşurat decât ar fi recunoscut că ea nu se schimbase.

Nu se putu abţine să nu o mai întărâte puţin.

— Vrei să te ajut cu ciorapii?

— Rămâi acolo unde eşti!

— Dar mă pricep foarte bine la ciorapi de damă, zise el tărăgănat.

— Oh, bombăni ea în barbă. Simt sigură că te pricepi.

El chicoti. Rămăsese aceeaşi Annabelle.

Era bine de ştiut că unele lucruri nu se schimbaseră, mai ales în situaţia în care totul în viaţa lui avea să ia altă turnură. Inclusiv invitaţia neaşteptată de a vizita Glenarvon, care îi dăduse planurile peste cap. Mătuşa Agatha îi dăduse de înţeles în scrisoare că voia să regleze unele chestiuni financiare, ceea ce era de bun augur pentru el.

— Lady Ainsley zicea că vrei să pleci în America, strigă Belle de undeva din spatele lui. Aşa e? Chiar pleci?

Încercarea ei nenaturală de a face conversaţie de complezenţă îl făcu să zâmbească. Sau mai degrabă

tentativa ei deloc subtilă de a-l trage de limbă ca să afle când intenţiona să plece.

— Da.

Dar mai întâi trebuia să-i prezinte omagiile mătuşii lui şi să intre în posesia sumei pe care aceasta se gândise să i-o dea. Săracii nu puteau face nazuri, iar el avea nevoie de orice bănuţ de care putea face rost pentru a-şi duce planul la capăt. Perspectivele lui, fiind al treilea ca vârstă dintre fraţii lui, erau cel puţin limitate, iar asta dacă privea lucrurile optimist. Da, reuşise să administreze cu succes proprietatea familiei sale ca ajutor al lui Sebastian, care o moştenise. Adevărul era că avusese mai mult succes decât şi-ar fi imaginat oricine altcineva despre o persoană cu reputaţia lui de sălbatic. În doar doi ani, profiturile proprietăţii crescuseră cu peste cincizeci la sută.

Era însă proprietatea lui Sebastian, nu a lui, şi întotdeauna îl enervase faptul că trebuia să stea în umbra titlului. Îşi cunoştea meritele, iar asta însemna că trebuia să-şi croiască un drum al lui în viaţă, unde abilităţile proprii îi decideau succesul, iar legătura cu ducele de Trent nu aveau nicio însemnătate.

— Unde te duci, în Noua Anglie sau în Virginia? insistă ea, ca şi cum conversaţia ar fi fost una cât se poate de obişnuită. Ca şi cum nici nu ar fi fost dezbrăcată.

— În Carolina de Sud.

— De ce?

Interogatoriul ei îl făcu să zâmbească larg.

— I-am promis tatălui meu.

— Nu, îl corectă ea. De ce în Carolina de Sud am întrebat.

— Acolo locuieşte un prieten vechi de-al tatălui meu.

Aşa Jeffers fusese înregimentat în batalionul tatălui său în timpul primului război cu americanii, iar după război rămăsese în fostele colonii, unde achiziţionase o proprietate destul de mare în apropierea oraşului Charleston, de-a lungul râului Ashley, stabilindu-se acolo împreună cu familia lui. El şi soţia lui nu aveau însă decât fiice.

— A îmbătrânit şi nu mai are pe nimeni care să-i muncească pământul. Aşa că îl scoate la vânzare.

— Şi îl cumperi tu?

— Da.

Afacerea fusese aranjată de tatăl lui. Richard Carlisle înţelesese nevoia lui Quinn de a fi pe propriile lui picioare şi nu încercase să-l facă să se răzgândească când îşi pusese în minte să plece în America. Ba chiar îl încurajase. Lui Quinn nu îi dădea mâna să cumpere singur proprietatea nici măcar la preţul avantajos oferit de Jeffers, drept pentru care tatăl său fusese de acord să-i împrumute suma necesară, îi pusese o singură condiţie: Quinn trebuia să le permită lui Jeffers şi soţiei acestuia să locuiască pe proprietate tot restul zilelor şi să aibă grijă de ei.

Iar Quinton avea de gând să respecte ultima promisiune pe care i-o făcuse tatălui său. De fapt, era chiar *ultima* promisiune. Scrisoarea trimisă de Jeffers, în care era de acord cu termenii contractului de vânzare, sosise cu doar trei zile înainte de accidentul în urma căruia tatăl lui îşi pierduse viaţa. Quinn fusese nevoit să îşi amâne planurile, dar profitase de acea promisiune pentru a-şi alina durerea şi a-i fi alături mamei sale când avusese nevoie de el.

Jeffers binevoise să înţeleagă dorinţa lui Quinn de a rămâne în Anglia pentru a-şi ajuta familia în perioada de doliu şi pentru a-l ajuta pe Sebastian să conducă proprietatea până în momentul în care reuşeau să angajeze un administrator de moşie priceput. Însă perioada de doliu luase sfârşit şi fusese angajat un administrator bun. Iar prezenţa lui Quinn era necesară în Charleston. Nu putuse să-i fie alături tatălui său în noaptea în care avusese accidentul care îl ucisese, dar putea să aibă grijă de Asa Jeffers.

— Şi nu ar trebui să fii deja pe vaporul care merge în Vest? întrebă Belle.

Bună întrebare. Nu mai era timp. Trebuia să ajungă în Charleston înainte de anul nou, pentru că Jeffers nu mai putea ţine terenul pentru el, fiind obligat să-l vândă înainte de aplicarea taxelor. Deoarece trebuia să se îmbarce spre

America în doar patru săptămâni pentru a ajunge în timp util, călătoria aceasta până la graniţă îi fusese peste mână. Însă nu era atât de mândru ca să refuze un fond suplimentar pe care mătuşa Agatha era dispusă să i-l ofere şi care îl ajuta nu doar să-şi cumpere proprietatea americană, ci şi să pornească propria afacere.

— O să fiu în scurt timp, răspunse el ferm.

Fireşte, ştiuse că vizita la Glenarvon presupunea să o întâlnească pe Annabelle. Nu se despărţiseră în cele mai bune circumstanţe ultima dată, dar presupunea că aveau să se tolereze reciproc în cele câteva zile înainte de a porni spre coastă.

De abia atunci putea să se gândească la viitor. Nicio clipă mai devreme.

— Quinton! Mi-ai băgat ciorapii în praf!

Zâmbi iar larg. Da. Aceeaşi Clopoţica pe care o cunoştea.

Sau poate…

Cât se schimbase Belle în ultimii şase ani?

Tentaţia de a-şi satisface curiozitatea era prea mare pentru a o putea ignora. Oricum, cine l-ar fi învinovăţit dacă trăgea puţin cu ochiul? La urma urmei, orice bărbat ar fi fost curios să o privească pe femeia pe care nu o mai văzuse de când avea 18 ani, atunci când o sărutase atât de pătimaş.

— Şi ia uite! Mi-ai umplut rochia de iarbă.

Oare era aceeaşi fată deşirată ca pe vremuri? Doar piele şi os, colţuri ascuţite şi tălpi mari? Sigur avea să plătească pentru gestul pe care urma să-l facă, dar nu se putu abţine şi se uită peste umăr.

I se opri răsuflarea când o zări în lumina palidă aurie-violacee a asfinţitului, goală, rotunjită şi cu apa picurând de pe ea, cu trupul întors pe jumătate spre el în timp ce se grăbea să se îmbrace. „Pe toţi dracii!” Sâni plini, cu sfârcuri roz-închis întăriţi din cauza apei reci, şolduri rotunde şi picioare lungi care începeau de la tălpi până la… „Mda”. Ei bine, crescuse şi se transformase din cap până în picioare.

Înghiţi în sec. Clopoţica se transformase în femeie.

Şi, Dumnezeu îi era martor, nu fusese pregătit sufleteşte pentru aşa ceva şi nici pentru reacţia viscerală a mădularului rigid. Dumnezeule, pentru *Clopoţica!* Iar când se întoarse să-şi tragă cămăşuţa peste cap, peste sâni şi peste şolduri, întărâtându-l fără să ştie cu imaginea din alt unghi a trupului ei împlinit, noua privelişte îl lăsă din nou fără suflare.

Se întoarse cu spatele înainte să fie surprins holbându-se la ea. Strânse pumnii care îi tremurau pe lângă corp, trase adânc aer în piept şi răsuflă încet ca să se liniştească.

Care vasăzică aşa. Nu încăpea nicio urmă de îndoială că lucrurile se schimbaseră pe parcursul ultimilor şase ani. În moduri cât se poate de inedite şi interesante.

— O clipă mai durează, strigă ea. Nu ajung la…

Auzi ţesătura foşnind în spatele lui. Quinn îşi imagină trupul acela mlădios unduindu-se ca să ajungă să-şi prindă rochia la spate, sânii strânşi în corsaj şi spatele arcuit. Unul dintre picioarele ei lungi era probabil expus pe jumătate de fusta ridicată până la marginea dantelată a ciorapului, pe care ar fi putut să i-l ruleze încet pe coapsă şi apoi să-l atingă cu gura.

— Mai am puţin şi sunt gata!

Strânse ochii cât putu de tare şi încercă să nu se mai gândească la rotunjimea şi plinătatea posteriorului ei în timp ce stătea aplecată să-şi încalţe cizmuliţele. Pufni enervat. Dintre toate femeile, tocmai ea se găsise să-i provoace o asemenea reacţie, să simtă mâncărimea aceea…

— Hai odată, mai repede! o grăbi el.

Nu ştia cât mai putea rezista să stea acolo fără să se uite.

— Gata, îl anunţă ea. M-am îmbrăcat.

„Slavă Domnului!” Se întoarse.

Şi încremeni când o văzu în toată splendoarea.

Dulce şi cu siguranţă încântătoare – şi mult mai ispititoare decât îşi aducea el aminte –, Belle se uită la el printre genele lungi şi plecate. Îmbrăcată cu rochia ei de

muselină cu model floral delicat, cu părul castaniu-deschis prins, arăta cât se poate de cuviincios, de parcă nici nu ar fi fost surprinsă înotând dezbrăcată. Îi ajungea doar până la umăr, dar avea o siluetă care îi inspira prezenţa unei amazoane, o alură paşnică şi o graţie naturală. Nesiguranţa ei fusese înlocuită de o încredere în sine pe care îşi amintea că i-o mai văzuse o singură dată, şi anume în momentul în care îşi încolăcise braţele în jurul grumazului lui pentru a-l săruta.

Belle îi întinse o mână, iar el simţi parfumul de iarbă-neagră plutind în aer. Acelaşi parfum sălbatic şi floral de care îşi amintea.

Obrajii îi erau delicat înroşiţi, iar mâncărimea pe care o simţise în mădular se preschimbase într-o dorinţă care îl furnica pe toată şira spinării.

— Bine ai venit la castelul Glenarvon! spuse ea încet. Adăugă apoi cu o politeţe uşor înţepată şi o străfulgerare în ochi precum nişte tăciuni mocniţi, pe cale să se aprindă: Sper că vei avea o şedere plăcută.

Capitolul 2

— Aici eraţi, zise Lady Ainsley pe un ton hotărât când Belle şi Quinn intrară în salonul de zi.

Belle îi zâmbi stânjenită pentru că durase atât de mult să se întoarcă, apoi zâmbi în semn de bun venit spre Robert, fratele mai mare al lui Quinton, când îl văzu că se ridicase pentru a o întâmpina. Părea încântat să o revadă.

Mai important era că nu fugise de aia. Asta însemna că Lady Ainsley nu le adusese încă la cunoştinţă adevăratul motiv pentru care fraţii fuseseră convocaţi în ţinutul de la graniţă, pentru că probabil aşteptase să fie şi Belle de faţă.

Îşi înăbuşi un oftat de ruşine. Speră că vicontesa renunţase la planul ei nebunesc…

— Cred că ai avut multe de discutat cu Quinton, adăugă optimistă Lady Ainsley.

Nu avu noroc. Simţi un gol în stomac când se risipi şi ultima fărâmă de speranţă.

— Nu prea, se eschivă Belle, refuzând să le prezinte problema reală celor doi bărbaţi înainte de a fi forţată să o facă. Situaţia era penibilă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să admită în faţa ticălosului de Quinton că nu era capabilă să-şi găsească un soţ. Nu, nu *capabilă.* Mai degrabă se eschivase cu măiestrie. La drept vorbind, după felul în care se purtaseră bărbaţii din viaţa ei, putea fi judecată cu asprime pentru că nu era dornică să se lege pe viaţă de unul dintre ei?

Acum însă nu mai avea de ales.

Lady Ainsley strânse din buze când auzi răspunsul lui Belle, deloc pe placul ei.

— În tot cazul, îmi pare bine că te-ai întors.

Vicontesa miji ochii curioasă spre Quinton, încercând să-şi dea seama ce punea la cale.

Belle se încruntă. Regreta oare Lady Ainsley decizia de a-l aduce aici, când îl avea în carne şi oase în faţa ei?

Nu părea că regretă, deoarece privirea mătuşii lui fu domolită de o licărire optimistă, lui Belle i se strânse din nou stomacul şi i se înmuiară genunchii.

— Acum, că suntem cu toţii prezenţi, anunţă vicontesa, Quinton, Robert, bun venit la castelul Glenarvon!

— Mulţumim, mătuşă Agatha.

Quinton o sărută pe obraz pe Lady Ainsley, iar ea se îmbujoră de fericire, chiar dacă îi făcu semn să se îndepărteze cu o falsă expresie încruntată. Nu păcălea pe nimeni. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru Quinton. Chiar şi când nemernicul nu meritase.

— Nu aş rata nici*o ocazie să te* văd.

Ignorând *pufăitul* ei neconvingător prin care voia să-şi arate lipsa de încredere, Quinton îi făcu semn fratelui său că totul e în ordine.

— Totuşi, Robert avea de gând să fugă de o femeie.

— Nu aveam de gând să fug, îl întrerupse Robert, uşor enervat.

— De fapt, a vrut să scape, clarifică Quinn cu

repeziciune.

Robert încuviinţă din cap.

— De lanţul unei lungi vieţi domestice…

— …şi matrimoniale.

— Dar orice evadare din viaţa casnică…

— …e o evadare cu folos.

— Aşa e! încheiară amândoi într-un glas.

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre Lady Ainsley, în aşteptarea unei reacţii provocate de schimbul lor rapid de replici. Văduva însă se mulţumi să îi privească doar ca pe nişte smintiţi.

Într-adevăr, nici Belle nu fu în stare să spună nimic şi rămase cu gura căscată. Fraţii Carlisle avuseseră întotdeauna abilitatea stranie de a-şi încheia propoziţiile unul altuia, dar de data asta fuseseră… uimitori.

Obişnuită de o groază de vreme cu bufoneriile lor, Lady Ainsley reveni la subiect.

— Aşadar, mă bucur să vă văd pe amândoi. Aruncă o privire piezişă spre Belle. Dar nu v-am invitat aici ca să evitaţi nunţile. Ba aş spune că dimpotrivă.

Cei doi redeveniră serioşi şi schimbară priviri confuze.

Quinton îndrăzni să zâmbească.

— M-ai invitat aici pentru că ai dorit să mă mai vezi o dată înainte de a pleca spre America. Zâmbetul îi păli când văzu că mătuşa ezită să-i răspundă. Nu-i aşa?

Spinarea rigidă a lui Lady Ainsley se mai înmuie, de parcă ar fi înţeles că, într-adevăr, această vizită putea fi ultima ei ocazie de a-l vedea pe Quinton.

— Fireşte că am vrut să te văd. Ţin foarte mult la toţi copiii lui Elizabeth. Buzele ei se strâmbară într-o grimasă critică. Voi, băieţii, aţi moştenit mai degrabă trăsăturile familiei tatălui vostru, nu pe ale mele.

Cei doi bărbaţi rânjiră, iar Belle îşi dădu seama cu uimire cât de tare semănau. Erau precum două suporturi de cărţi în mărime naturală, aceiaşi umeri laţi, păr bălai şi ochi de culoarea nopţii.

— Sunteţi întotdeauna bine-veniţi, admise Lady Ainsley după o pauză foarte scurtă. Dar nu din cauza

aceasta v-am chemat.

Belle simţi că încăperea se micşora în jurul ei, lăsând-o fără aer. Îşi ţinu respiraţia, îngrozită de momentul care avea să vină…

— Şi atunci de ce ne-ai invitat? se interesă Quinn.

Întrebarea pluti în aer precum o dâră de fum. Ştiind ce avea să urmeze, Belle îşi coborî privirea spre covor şi se îmbujoră toată de ruşine.

— Pentru că Annabelle are nevoie de un soţ, anunţă Lady Ainsley fără altă introducere.

Oh, *Doamne!” Lui Belle i se* opri inima *în loc.*

— Poftim? se răstiră la unison fraţii, cu vocile lor grave îngroşate de uimire, dar şi de panică.

O cuprinse groaza. Ah, ar fi vrut să se poată ascunde sub canapea şi să moară acolo!

Cu obrajii arzând, îşi ridică privirea şi îl zări pe Quinton holbându-se la ea. Privirea lui încurcată o măsură din cap până în picioare ca şi cum era prima dată când o vedea. Parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte până atunci că şi ea se putea mărita.

Belle îşi dădu ochii peste cap. Ticălosul era probabil îngrozit, deoarece credea că mătuşa voia să o mărite cu *el.* Chipul i se înroşi şi mai tare de ruşine. Şi de enervare. Ce Dumnezeu, nu era nimic în neregulă cu ea! Putea fi o soţie bună. La drept vorbind, el era cel care nu ar fi putut fi un soţ bun pentru ea dacă îl cerea pe ticălos şi…

„Oh!”

Inima îi tresări, iar undeva în străfundurile minţii începu să i se contureze o idee. O idee absolut disperată şi nebunească.

„O cerere în căsătorie…”

Lady Ainsley explică totul cu calm:

— Răposatul meu soţ a insistat ca Annabelle să aibă traiul asigurat după moartea noastră, un acoperiş deasupra capului. Prin urmare, i-a acordat o moştenire care să acopere toate aceste trebuinţe. Umerii i se ridicară când trase aer adânc în piept. Am dorit să o protejăm de orice persoană care ar fi vrut să-i facă rău şi totodată să aibă un

viitor alături de un soţ iubitor, care să o ajute să-şi controleze finanţele şi să îi ofere dragostea şi suportul pe care le merită. Un mariaj precum cel pe care l-am avut cu Ainsley al meu.

— Foarte frumos din partea dumitale şi a unchiului Charles, murmură Quinton, urmat de aprobarea lui Robert.

— Aşa am crezut şi noi, confirmă în mod solemn Lady Ainsley, uitându-se îngrijorată spre Annabelle, care îi evită privirea, neputând suporta îngrijorarea fără speranţă a vicontesei. Acesta a fost motivul pentru care am adăugat o clauză suplimentară în actul de moştenire.

Robert se încruntă.

— Şi anume?

— Că mă voi mărita până când voi împlini 25 de ani, interveni încruntată Annabelle pentru a o scuti pe Lady Ainsley de răspuns.

Voia să o cruţe de o parte din vina care cu siguranţă o măcina pe femeia aceea bună la suflet. Lady şi Lord Ainsley nu îi doriseră decât binele, iar Belle îi dezamăgise pentru că nu fusese în stare să-şi găsească un soţ. Adevărul era însă că nu îşi dorise să îl găsească, îşi dorise să se mărite doar din dragoste.

— Dacă mă mărit până atunci, continuă încet Belle, neîndrăznind să se uite în ochii lui Lady Ainsley de teamă ca una dintre ele să nu înceapă să plângă, voi moşteni castelul Glenarvon. Dacă nu, va reveni bisericii.

Exact asta părea că o să se întâmple pe măsură ce zilele până la aniversarea ei se scurgeau. Dacă nu cumva... Belle se mai uită o dată spre Quinton. De vreme ce o căsătorie din dragoste nu mai părea o opţiune viabilă, putea spera măcar la un soţ care să îi permită să păstreze proprietatea şi să o administreze după bunul ei plac. Avea nevoie de cineva care nu intenţiona să intervină.

Sau care *nu putea* să intervină.

Se simţi îmbărbătată. Până la urmă, poate putea profita cumva de nemernicul ăsta.

— Aşadar, înţelegeţi că trebuie să-i găsim un soţ. Vicontesa îşi mută privirea de la un nepot la celălalt. Şi mă

aştept la ajutor din partea amândurora.

— *Ce fel* de ajutor, mai exact? întrebă Robert bănuitor.

— Peste două zile, după slujba de duminică, vom anunţa ca fapt divers la biserică faptul că Belle a primit o zestre generoasă. Proprietatea castelului Glenarvon. Buzele văduvei se strâmbară dezgustate de consecinţele acestui fapt. Mă aştept să se ducă vorba şi să ni se umple casa de tot felul de peţitori care să o ceară de soţie. Voi va trebui să îl alegeţi pe cel mai potrivit dintre ei.

— Dar e… începu Quinn gânditor, însă tăcu atunci când se uită spre Belle.

„Adică să mă vindeţi cui licitează mai mult?” Belle nu îndrăzni însă să dea glas acestui gând, ştiind că ar fi rănit-o foarte tare pe Lady Ainsley.

— La fel ca orice altă tânără din înalta societate care îşi face debutul în Londra şi îşi face cunoscută intenţia de a se mărita, îşi duse văduva ideea până la capăt. Singura diferenţă este că acele tinere au la dispoziţie mai multe sezoane să-şi aleagă un soţ, pe când noi avem doar patru săptămâni.

Belle se cutremură. Lady Ainsley parcă făcuse o referire la un plan de luptă pentru capturarea duşmanului.

— Acesta este motivul pentru care avem nevoie de voi aici, continuă văduva. Annabelle nu are rude de sex masculin care să o ajute cu formalităţile ce ţin de peţit şi de alegerea persoanelor eligibile şi tocmai de aceea v-am convocat pe voi să ne asistaţi. Veţi fi păzitorii ei. Peţitorii vă vor aborda, iar voi îi veţi evalua în consecinţă. În cazul în care decideţi că respectivul este suficient de bun pentru a o curta pe Annabelle, îi acordaţi permisiunea. În caz contrar, trebuie să vă asiguraţi că respectivul pleacă şi nu o mai deranjează.

Belle rămase cu privirea aţintită asupra covorului, nevrând să îşi ridice ochii pentru a se lămuri ce impresie făcuse planul lui Lady Ainsley asupra celor doi. Nu voia nici să vadă privirea acuzatoare – sau, mai rău, amuzată – a lui Quinton.

— Acesta este planul nostru, încheie vicontesa. Şi va funcţiona, încă nu ne-am pierdut speranţa.

Belle însă şi-o pierduse. *Aproape* complet.

Aruncă o privire pe furiş spre Quinn în vreme ce ideea disperată din mintea ei începea să prindă cu adevărat contur. „O cerere în căsătorie”. Era ridicolă şi necugetată, absolut nebunească…

Şi probabil singura soluţie pe care o mai avea.

Quinn ridică sceptic o sprânceană.

— E nevoie de un ticălos…

— …pentru a recunoaşte un ticălos? termină Robert propoziţia.

— Exact, spuse Lady Ainsley, încuviinţând maiestuos din cap.

Era de lăudat faptul că cei doi nu începuseră să râdă în hohote şi nici nu se scuzaseră să plece când îi auziseră planul.

Quinn clătină din cap, vădit tulburat de nebunia acestui plan.

— Mătuşă Agatha, ştii că am face orice pentru dumneata şi pentru Annabelle. Aruncă o privire jenată spre Belle. Dar noi nu cunoaştem niciun gentleman prin părţile astea.

Robert se grăbi să-i dea dreptate.

— Nu avem de unde să ştim pe cine să recomandăm sau pe cine să punem pe fugă.

— Eu sunt de părere că o să vă descurcaţi fără probleme. Lady Ainsley trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii. La vremuri disperate, măsuri disperate, nu-i aşa, Annabelle?

— Da, murmură ea gânditoare.

Oh, cu siguranţă ideea ei era disperată!

— Şi nu te curtează nimeni acum? Quinn se întoarse spre Belle. Nu există nimeni care să ţină la tine?

Întrebarea *asta o* duru. Din cauza lui, a nopţii balului de la St James nu avusese niciun peţitor serios, dar nici nu încurajase pe nimeni. Toţi bărbaţii din viaţa ei o dezamăgiseră până la urmă, încercând fie să o controleze

cu brutalitate, fie să-i facă rău voit. Până şi Lord Ainsley, pe care îl iubise ca pe un tată, îi dirija viaţa chiar şi acum. Ce motiv să fi avut să se lege pe viaţă de un bărbat?

— Nu există, recunoscu ea, încercând în zadar să ignore umilinţa apăsătoare din piept.

Societatea considera femeile nemăritate de 25 de ani ca fiind scoase din uz. De fapt, un mod delicat de a spune *fată bătrână* pe care nu o vrea nimeni. Lipsa statutului matrimonial reprezenta o dovadă a faptului că era ceva în neregulă cu ea, că era o femeie pe care o ocoleau bărbaţii. Belle era condamnată de două ori. Nu doar că reputaţia îi fusese distrusă în urmă cu şase ani, dar trăia între două lumi – ca însoţitoarea unei lady, nu era suficient de bună ca să se căsătorească cu cineva din înalta societate, dar era prea bună pentru a se mărita cu un bărbat obişnuit din sat.

Ca şi cum ar fi fost invizibilă. Şi asexuată.

Până de curând, acest lucru nu o deranjase. Socotise că viaţa de femeie nemăritată îi asigura calea către independenţă. Fără un bărbat care să o controleze sau să-i spună ce să facă, fără un soţ care să ţipe sau să ridice mâna la mânie. Se putea îmbrăca aşa cum voia şi îşi putea petrece timpul făcând ce-i plăcea şi nu avea să fie niciodată nevoită să renunţe la casa ei din cauza acţiunilor unui bărbat.

Aceasta era ironia amară a situaţiei în care se afla. Se întâmpla din nou ca un bărbat să îi controleze viaţa, chiar dacă de dincolo de mormânt, în timp ce altul putea să o salveze.

— Gentlemanul care deţine proprietatea vecină a cerut-o în căsătorie, comentă Lady Ainsley, sesizând tulburarea lui Belle. Sir Harold Bletchley. Deocamdată, este principalul pretendent al lui Annabelle.

Pe Belle o cuprinse brusc groaza şi aruncă o privire panicată spre Quinn.

— Nu este pretendentul meu, o corectă ea pe vicontesă cât de delicat putu. Nu voia să existe niciun fel de confuzie în mintea lui Quinn cu privire la relaţia ei – sau, mai bine zis, la lipsa relaţiei – cu Sir Harold. Nu îmi face

curte şi nu am acceptat niciun fel de propunere din partea lui Sir Harold ori din partea altcuiva.

Dacă era aici Quinn, poate nici nu mai trebuia să o facă. Fu prima dată când putu să îşi reconsidere situaţia cu o brumă de optimism.

— Totuşi, a cerut-o mai demult şi i-ar face bucuros curte, interveni vicontesă. O simpatizează mult pe Annabelle.

Probabil. Dar părea să-i simpatizeze mai degrabă moştenirea.

— Speram că poate se mai iveşte cineva, explică ea. Cineva mai potrivit pentru mine.

Privirea îi alunecă spre Quinton. Dacă soarta era de partea ei, poate tocmai îl găsise pe cel pe care îl căuta. La timpul potrivit.

— Citirea publică a anunţului de căsătorie durează trei săptămâni, le aminti Robert. Privirea lui îngrijorată se înmuie când se îndreptă spre Belle. Nu ai prea mult timp.

— Am făcut rost de o aprobare specială, îi informă Lady Ainsley. Văzând că afirmaţia ei îi surprinse pe toţi, le explică: Arhiepiscopul e prieten de familie.

— Fireşte, bombăni Belle, şi umerii i se prăbuşiră.

După câte se părea, până şi Dumnezeu voia să o vadă măritată.

— Dorim ca festivităţile de nuntă să coincidă cu ziua ei de naştere, continuă vicontesa. Ar fi evenimentul perfect.

— Am înţeles, rosti sacadat Quinn.

Belle îşi dădu seama din expresia confuză de pe chipul lui că nu pricepuse mare lucru. Habar nu avea cum fuseseră prinşi Quinn şi Robert în încurcătura asta.

— Ţinând cont de situaţia lui Belle şi de *toate* evenimentele care au adus-o aici, sublinie mătuşa ei pentru a-i aduce aminte subtil de rolul pe care el îl jucase, ne vei ajuta bucuros, nu-i aşa, Quinton?

Nu fusese o întrebare.

El o fixă câteva momente, timp în care se aşternu o linişte atât de apăsătoare, încât s-ar fi putut pierde în ea.

— Bineînţeles.

Văduva dădu aprobator din cap, mulţumită de răspunsul lui.

— Iar Annabelle te va lăsa la fel de bucuroasă să îi găseşti un soţ.

Ironia neintenţionată a cuvintelor ei o făcu pe Annabelle să zâmbească.

— Nu-mi mai încap în piele de bucurie, comentă Belle.

Ochii de culoarea safirului ai lui Quinn se îngustară suspicioşi. Îşi dăduse seama că afirmaţia ei fusese o minciună, deşi habar nu avea care era adevăratul motiv din spatele ei.

— Ah! Lady Ainsley răsuflă recunoscătoare când majordomul îşi făcu apariţia în cadrul uşii. A venit Ferguson.

Majordomul făcu o plecăciune spre vicontesă, apoi spre ceilalţi.

— Cina este gata, milady.

— Prea bine.

Lady Ainsley puse capăt conversaţiei oferindu-i braţul lui Robert pentru a o conduce în sufragerie, lăsând-o pe Belle cu…

„Quinton”.

Trase adânc aer în piept să se liniştească şi pentru a nu spune ceva regretabil. Nu era indicat să îl sperie tocmai acum, când el era scăparea ei. Neavând de ales, îl luă de braţ.

În timp ce îi urmară îndeaproape pe Robert şi pe vicontesă, el se aplecă cu gura la urechea ei.

— Ce naiba se petrece aici?

— Lady Ainsley ţi-a explicat foarte bine, şopti ea cu obrajii roşii ca focul. Vrea să mă ajuţi să-mi găsesc un soţ ca să îmi pot primi moştenirea. Atât şi nimic mai mult.

Miji ochii neîncrezător.

— Minţi!

— Ba nu.

Îi privi scrutător obrajii înroşiţi.

— Minţi de stingi!

Îşi dădu ochii peste cap. La naiba cu obrajii roşii şi la naiba cu rânjetul de pe chipul lui! Nemernicul o înfuriase. Şi

totuşi, inima ei nătângă bubuia ca o trădătoare din cauza respiraţiei lui calde care îi gâdila lobul urechii.

Se strâmbă în sinea ei. Ce gâsculiţă disperată era! Fusese prinsă minţind, lumea ei era pe cale să se prăbuşească – deşi ştia ce ticălos era –, şi ea tot era atrasă de el. La fel se întâmplase în urmă cu şase ani, de asta ajunsese în situaţia aceea dezastruoasă. Iar dacă acum nu era atentă, avea s-o păţească din nou.

În timp ce intrară în vechea sală de banchete transformată în salon pentru cină, înaltă cât două etaje, de la podeaua de piatră până la grinzile de lemn de pe tavan, el o bătu cu amiciţie pe umăr.

— Hai, spune-mi adevărul, o luă el cu frumosul. Chiar vrei să te ajut să-ţi găseşti un soţ?

— Mai mult decât poţi să îţi dai seama, murmură ea cu sinceritate.

— De ce? o întrebă el direct.

Asta în niciun caz nu putea să-i spună! Dacă el îi descoperea planul înainte de a fi pregătită sufleteşte să i-l împărtăşească, era în stare să plece chiar atunci. Iar apoi ce avea să se aleagă de ea? Se prefăcu că nu pricepe întrebarea şi răspunse:

— Nu pot apela la un vechi prieten la nevoie?

Strâmbându-se din pricina acestei eschivări ostentative, o conduse pe lângă masa la care puteau sta cincizeci de persoane la cele patru locuri amplasate pentru ei în capătul îndepărtat, lângă şemineu, unde Robert o poftise deja pe vicontesă să se aşeze.

— Între noi au existat tot felul de lucruri, Belle, recunoscu Quinn pe o voce baritonală, care o răscoli ca o ploaie caldă de vară. Dar nu am fost niciodată *prieteni.*

Mintea el fu invadată de amintirea sărutului de sub bolta de trandafiri, de robusteţea trupului lui lipit de al ei, de moliciunea surprinzătoare a buzelor lui calde… O năpădi un nou val de fierbinţeală. Când se gândea că viitorul ei depindea de puşlamaua aia… Nu-i plăcea deloc că se înjosise atât de mult încât să apeleze la ajutorul *lui.*

Cu toate acestea, simţea că bărbatul care îi sfâşiase

inima şi care o făcuse să se dezică de toţi bărbaţii şi de toate farmecele lor prefăcute era tocmai cel care o putea salva.

— O să-ţi explic mai târziu, murmură ea. Promit.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar fu totuşi de acord.

— Bine. Fie cum vrei tu.

Se simţi uşurată.

— Mulţumesc…

— Deocamdată.

Îi trase un scaun. Ea se strâmbă enervată spre el, după care se aşeză.

Se aplecă peste umărul ei pentru a o avertiza:

— Cumva tot o să te fac să-mi spui adevărul. Chiar dacă va trebui să te leg şi să te torturez.

Rămase cu răsuflarea întretăiată. Înainte ca mintea ei năucită să scormonească după un răspuns potrivit pentru *asta,* el se îndepărtase deja ca să se aşeze la locul lui. Continuă să îl fixeze cu privirea, dar pacostea aceea enervantă nu catadicsi nici măcar să se uite în direcţia ei ca să-i poată vedea expresia aspră pe care o merita.

Belle îşi muşcă buza de jos şi se uită fix la el peste masă când valetul aduse primul fel de mâncare. Oh, bineînţeles că nu fusese încântat că era obligat să o ajute să-şi găsească un soţ. Expresia crispată de pe chipul lui când se întoarse să vorbească cu Lady Ainsley o făcu pe Belle să se teamă că el nu avea să accepte planul ei. Nu exista însă altă cale de a-şi păstra casă, nu avea cum să evite altfel riscul de a se trezi în acelaşi tip de mariaj nenorocit avut de mama ei.

Lady Ainsley avea dreptate. La vremuri disperate, măsuri disperate, iar ce-şi propusese Belle era un lucru cât se poate de disperat. Acum ştia că era singura cale.

Trebuia să se mărite cu Quinton Carlisle.

*

Quinn miji ochii spre Belle, care stătea în partea

cealaltă a salonului, unde se adunaseră după cină. „Ce se petrecea cu Clopoţica?”

Cina decursese în mod plăcut, nu încăpea discuţie, doar că îşi petrecuse jumătate din timp întrebându-se care era situaţia lui Belle, iar cealaltă jumătate imaginându-şi cât de mult s-ar fi distrat să o lege cu adevărat, mai ales că o văzuse dezbrăcată la iaz.

Anunţul mătuşii că Annabelle trebuia să se mărite îl uimise peste măsură. Mai auzise de astfel de condiţii puse de cei din înalta societate pentru a-şi forţa copiii să li se supună, în special pe cei care nu erau primii născuţi şi care nu erau constrânşi de moşteniri şi de presiunile menţinerii titlurilor nobiliare pe care le aveau moştenitorii. Una dintre metodele de a se asigura că fiii şi fiicele se căsătoreau conform statutului lor şi îşi respectau acest statut era controlarea accesului la venituri.

Pentru Belle însă nu existau asemenea constrângeri. Era foarte puţin probabil ca un domn cuviincios dintr-o familie respectabilă să se ataşeze vreodată de ea, indiferent de mărimea zestrei ei. Mai mult ca sigur, unchiul ei ştiuse acest lucru. Răposatul Lord Ainsley ar fi trebuit să-i dea direct proprietatea, care să fie căminul ei şi să-i asigure traiul în cazul că rămânea nemăritată.

În schimb, unchiul Charles nu făcuse decât să îi crească vizibil şansele de a cădea pradă unui vânător de zestre. Tocmai de aceea mătuşa Agatha era atât de pornită să îi solicite prezenţa aici.

Asta însă nu lămurea întreaga situaţie.

Annabelle ascundea ceva şi până la urmă el avea să afle ce anume. O ştia şi ea, pentru că, după ce terminaseră de mâncat, se tot ferise de el. Parcă nu avea încredere în ea dacă s-ar fi aflat în preajma lui. Chiar şi când stătea şi cânta la pian în cealaltă parte a încăperii, prefăcându-se că îl ignoră şi ratând jumătate din note pentru că nu se putea concentra.

Majordomul deschise uşile duble, lăsând să intre valetul cu tava cu cafea. O lăsă pe bufet şi se retrase.

— Ah, a fost adusă cafeaua, comentă mătuşa Agatha

în timp ce luă asul aruncat de Robert la jocul de cărţi. Vă rog să vă serviţi. Seara, renunţăm la formalităţi la Glenarvon.

Oftatul apăsat al lui Ferguson o contrazise, dar majordomul aranjă conştiincios serviciul de cafea, apoi se retrase într-o parte şi aşteptă să toarne în ceşti.

Belle se ridică de la pian şi traversă încăperea pentru a fi servită cu o cafea.

Quinn făcu la fel. În timp ce Ferguson se întinse după ceainic, veni în spatele ei.

— Belle.

Buzele ei se întredeschiseră într-un amestec ciudat de nervozitate şi conştientizare, care preţ de o clipă îl făcu să se gândească la un iepure care ştia că s-a prins în laţ, dar nu putea fugi de frică să nu-l strângă şi mai tare. Ea îşi fixă privirea în gol, nevrând să se uite la el. Acum Quinn era şi mai hotărât să afle adevărul.

Ferguson termină de turnat şi îi întinse ceaşca.

Se întoarse să plece, dar Quinn o apucă de cot şi o opri, obligând-o să rămână lângă el dacă nu voia să facă o scenă. Se încordă şi icni, iar el o simţi tremurând.

— Vreau şi eu o cafea, Ferguson, comandă el, deşi nu avea chef să o bea. Avea însă un motiv bun să rămână lângă ea.

Majordomul încuviinţă din cap şi mai turnă o ceaşcă.

— Spune-mi adevărul, Belle, o presă el. De ce ai nevoie de ajutorul meu?

Ezită şi preţ de o clipă avu senzaţia că avea să îi spună. Privirea ei însă se îndreptă nesigură spre majordom.

— Nu pot să-ţi spun chiar acum, răspunse ea în şoaptă. Ne-ar putea auzi cineva.

Ferguson se zburli pentru că tocmai trăsese cu urechea. Lui Quinn i se păru că majordomul chiar *pufni* enervat.

— Nu te poţi eschiva la nesfârşit, o avertiză el. Am tot dreptul să ştiu.

— Ţi-am spus că…

— Nu mi-ai spus nimic. Luă cafeaua întinsă de

Ferguson, care se întoarse pufnind şi, profund jignit, se retrase politicos la câţiva metri de ei. Nu ai făcut decât să îmi ridici tot felul de semne de întrebare.

Ea se încruntă.

— Acum eşti pur şi simplu încăpăţânat.

El nu o băgă în seamă, ştiind că ea voia să îl enerveze suficient de tare ca să o lase în pace. Nicio şansă! Nu crezuse un cuvânt din balivernele sentimentale pe care i le turnase mai devreme, când îi ceruse să ajute o veche prietenă.

— Am de gând să mă ţin după tine până când cedezi şi îmi spui adevărul, o avertiză el. Cu un rânjet încrezător pe buze, adăugă pe cel mai şmecheresc ton doar ca să o enerveze: Aşa cum fac de fiecare dată cu femeile.

— Cu *asta* nu-ţi ţine, replică ea cu nasul pe sus şi îşi trase cotul, dar nu înainte să se îmbujoreze. Clătină din cap, bombănind în barbă: Nu am absolut nicio legătură cu sosirea ta aici. Mătuşa ta a pus totul la cale. Făcu o pauză cu gura uşor întredeschisă, vrând să spună ceva, dar fără să dea prea multe în vileag. Dar am idee cum am putea scăpa din încurcătura asta.

«Interesant!” Se aplecă spre ea…

— Veniţi şi voi, îi strigă Agatha, întrerupându-i. Ne mai trebuie nişte jucători de whist.

— Sigur. Belle îi zâmbi mătuşii ei ca şi cum ar fi discutat cu Quinn despre vremea din acea seară. Se întoarse să se ducă la masa de joc, dar se opri o secundă să-i pună mâna pe braţ şi să-i şoptească: Ne întâlnim în bibliotecă la miezul nopţii.

Numai o fată cu mintea doar la cărţi putea alege drept loc de întâlnire biblioteca. Nu era exact genul de rendez-vous de la miezul nopţii care să îi stârnească curiozitatea, dar Clopoţica reuşise să-l facă curios. Din mai multe puncte de vedere.

Şi nu se putu abţine să nu o ia peste picior.

— O întâlnire în miez de noapte? Se prefăcu uimit. Vai, Belle, sunt absolut şocat!

Ea încremeni, uluită de insinuarea lui.

— Nu este nicio întâlnire!

Când îl văzu că îl umflă râsul, umerii i se încovoiară de enervare. Suspină adânc, ştiind că muşcase din momeală.

— O să vină ziua, Quinton Carlisle, spumegă ea de furie, când o să regreţi toate copilăriile prosteşti cu care m-ai chinuit în toţi anii ăştia!

Dar nu câtă vreme el ar fi putut vedea focul ce o ardea pe dinăuntru. Exact ca în acel moment. Pur şi simplu, era prea fermecător ca să-l evite.

— Poate, îi dădu el dreptate, după care se duse să se aşeze la masa de joc, râzând pe înfundate de privirea clocotitoare cu care îl urmărea. Încă nu a venit ziua aia, mormăi el în barbă.

— Annabelle, o strigă mătuşa Agatha, avem nevoie de tine!

Se văzu nevoit să îi admire stăpânirea de sine când ea reuşi să afişeze un zâmbet lipsit de griji şi să se strecoare în scaunul de lângă el ca să joace cu mătuşa Agatha împotriva celor doi fraţi, lăsând impresia că între ei nu se întâmplase absolut nimic. Cu toate acestea, îşi puse cafeaua departe de ea, ca nu cumva să-i vină ideea să i-o verse în poală.

Ah, Clopoţica! De fiecare dată imprevizibilă şi provocatoare şi întotdeauna o delectare să o sâcâi şi să o tachinezi! Şi mult mai interesantă decât tinerele acelea din înalta societate cu care îşi petrecea vremea în Londra.

Robert împărţi cărţile şi, cum stabiliră atuul şi începură să joace, conversaţia deveni mai relaxată. Mătuşa Agatha se interesă de detaliile legate de nunta lui Sebastian cu Miranda, întrebând până şi de prăjiturile care le fuseseră servite la micul dejun, izbucni în hohote de râs când Quinn povesti cum Faith, fiica lui Edward şi a lui Kate Westover, care se ocupase de fiori, îl pocnise în cap pe micuţul Stephen Crenshaw, cel care ţinea verighetele, cu coşul ei de petale.

— Băiatul s-a născut cu titlul de marchiz, râse mătuşa Agatha. E foarte bine să se obişnuiască de mic cu răul. Mai ales când are de-a face cu femei enervate şi cu flori.

— Draga mea, te rog să nu-mi mai tai asul!

— Scuze! Belle îşi muşcă buza şi se încruntă, parcă neînţelegând ce cărţi avea în mână. Nu îi era deloc mintea la joc.

— Eu sunt mare admirator al florilor şi al femeilor, murmură Quinton alene în timp ce încasă punctul şi îi cedă mâna lui Robert.

Aluzia aceea răutăcioasă o făcu pe Belle să îi arunce o privire piezişă şi ucigătoare. Comentariul lui trecu pe lângă urechile mătuşii Agatha şi ale lui Robert.

Agatha amestecă cărţile şi le împărţi pentru următoarea mână.

— Şi Elizabeth ce mai face?

Quinn se încruntă şi răspunse încet:

— Mama se simte mult mai bine.

Ultimii doi ani fuseseră însă un iad pentru ea. Din cauza morţii neaşteptate a lui Richard Carlisle, fusese la un pas să se stingă şi ea de durere.

Nu, suferise şi mai mult. Simţise o angoasă de nesuportat care o devorase pe interior, o durere şi o dezolare atât de mari, încât de abia reuşise să treacă peste ele. În primele săptămâni negre după moartea tatălui lui, Quinn stătuse la căpătâiul patului ei şi o ţinuse zile în şir de mână, implorând-o să bea puţină apă sau supă, să mănânce ca să capete puteri. O văzuse stingându-se sub ochii lui, iar la un moment dat, doctorul Brandon îi chemase pe el şi pe ficaţii lui să le spună că se temea că avea să piară şi ea.

Quinn revenise lângă patul ei şi începuse să o implore din nou, de data asta să nu moară. Să nu îl părăsească pe el sau familia.

Reuşise să îl înţeleagă şi, încetul cu încetul, îşi revenise, în cele din urmă, renunţase la jelit şi revenise la viaţă, participând activ în sezonul trecut la viaţa socială, când o susţinuse pe Miranda Hodgkins şi o ajutase cu nunta atunci când Sebastian, fratele lui, se îndrăgostise de ea. Nici acum însă nu redevenise femeia plină de viaţă şi energie de odinioară. Moartea soţului îi pălise lumina lăuntrică, iar Quinn nu credea că avea să mai strălucească

vreodată la fel de tare.

— Mi-am făcut griji pentru ea, murmură mătuşa Agatha. Regret că nu am putut să o vizitez când a jelit, dar trecuse atât de puţin timp după dragul meu Ainsley…

Vocea Agathei se stinse. Nu-şi ridică privirea de la cărţi, dar Quinn îi văzu lacrimile lucind în ochi şi i se strânse inima. Mătuşa lui era o altă văduvă pe care moartea soţului fusese la un pas de a o răpi şi pe ea.

Acesta era exact motivul pentru care intenţiona să rămână celibatar. Ce avantaje îi putea oferi un mariaj? În toate căsniciile pe care le văzuse, partenerii fie se uniseră pentru a achiziţiona proprietăţi sau poziţii sociale, fie ajunseseră să se deteste reciproc – asta dacă se plăcuseră vreodată sau se căsătoriseră din dragoste. Dar, în cele din urmă, toate aceste cupluri ajungeau să fie la fel de nefericite, dacă nu şi mai rău. Pentru că dragostea se sfârşea întotdeauna. Întotdeauna. Iar după aceea nu mai rămânea decât durere.

Pentru unii mariajul era un lucru bun, de exemplu pentru sora şi fratele lui, care aveau nevoie de perechea lor precum florile de apă pentru a înflori. Pentru el, nu. Nu îşi permisese niciodată să îşi dorească atât de tare o femeie şi nici măcar să lase o femeie să aibă aşa de mare nevoie de el încât să plângă de durere pentru el.

Iar în afară de asta, oricum nu putea să se căsătorească, pentru că urma să se stabilească în America, unde îl aşteptau ani întregi cu zile lungi şi muncă grea pentru a atinge culmile succesului.

— Miranda a fost de mare ajutor în perioada de doliu a mamei, zise Quinn gânditor. Slavă Domnului că a fost acolo!

— Mai ales când s-a măritat cu Seb, interveni Robert. Mama e în al nouălea cer acum, că şi-a văzut doi dintre copii fericiţi la casele lor.

— Care i-au dăruit şi nepoţi, adăugă Quinn.

— Lucru care ne scuteşte pe noi, rânji Robert.

— Cel puţin o vreme. Aruncă o privire amuzată spre fratele lui. Tot speră că până în vară o să mai fie o nuntă.

— Oh? Belle ridică privirea spre Quinn cu o expresie la fel de îndurerată şi aproape la fel de cuprinsă de panică precum Robert. Doar nu te… Aşa e, Quinton?

— Nu eu, Robert, le informă el, spre încântarea Agathei şi întristarea lui Robert, dar şi spre uşurarea vizibilă a lui Belle, care se lipi la loc de spătarul scaunului. „Ciudat!” A curtat fiica unui general din Londra. O fată încântătoare, pe nume Diana Morgan, căreia îi plăcea să îngrijească trandafirii. Iar pentru că voia să o pună din nou pe jar pe Belle, adăugă: Dacă îmi amintesc eu bine, Annabelle, şi ţie îţi plăceau trandafirii.

Belle rămase fără replică în faţa unei asemenea aluzii intime. Aruncă o privire panicată spre Lady Ainsley, dar vicontesei nu i se păru nimic ieşit din comun. Îşi ridică bărbia şi pufni cu trufie:

— S-ar putea, când eram mai tânără… şi *extrem* de naivă.

În loc să-l enerveze, aşa cum intenţionase, el îi zâmbi larg, ceea ce o făcu să *se* foiască în scaun.

— Iar mi-ai tăiat asul! exclamă exasperată Agatha.

— Scuze, mormăi Belle, de data asta nemaiputând să-şi controleze emoţia care o făcu să se coloreze în roz de la gât până la obraji.

La naiba, lui Quinn începea să-i placă s-o vadă roşind!

Neputând să-şi dea seama ce anume la Annabelle îi stârnea atitudinea aceea ştrengărească, ci doar că nu era în stare să se stăpânească, el murmură:

— Îţi pot spune din proprie experienţă că trandafirii pot fi foarte înşelători.

Belle îl săgetă cu privirea.

— Trandafirii sunt un pericol real. De la distanţă par foarte drăguţi şi încântători, continuă el.

Belle dăduse valetul de cupă ca să ia levata, ignorând expresiile confuze ale Agathei şi a lui Robert, care nu pricepeau de ce discuţia luase o turnură atât de ciudată. Crezu că levata era câştigată de ea, deşi Robert acoperise cu regele.

— În spatele aspectului lor plăcut, au o grămadă de

ţepi, adăugă Belle.

Lady Ainsley îi aruncă o privire stranie.

— Dar primăvara trecută ai stat şi ai sădit un rând de trandafiri de-a lungul terasei sudice.

Belle se înroşi, fiind prinsă cu minciuna. Quinn se simţi vinovat pentru că o tachina.

Ea trase aer în piept să se calmeze.

— Da, nu toate florile sunt rele, fu ea de acord ea. Crinii, macii, margaretele…

— Clopoţeii? o întrebă el pe un ton nevinovat, sorbind imediat din cafea ca să-şi ascundă rânjetul.

Se vedea treaba că nu îl mustrase prea tare conştiinţa că o necăjea.

Ea încremeni preţ de o clipă. Se ridică apoi în picioare mult mai calmă decât se aşteptase el şi lăsă cărţile încet pe masă.

— Îmi pare rău, dar sunt obosită şi mă doare capul, anunţă ea. Am *o* durere de cap foarte, foarte *enervantă.*

Când Quinn deschise gura să răspundă, îi aruncă o privire încruntată. Decise că era mai bine să tacă.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă retrag. O seară bună! Înclină capul spre Lady Ainsley şi Robert, apoi se uită la el cu o expresie aspră: Quinton.

Traversă salonul cu un aer semeţ şi cu o postură imperială, cu siguranţă învăţate de-a lungul anilor de la mătuşa lui.

— Ce Dumnezeu? comentă Agatha lăsând cărţile din mână şi abandonând jocul.

Vicontesa îşi arcui o sprânceană spre Quinn, cu o expresie între amuzament şi acuzaţie.

— Cred că este foarte obosită, murmură el, oarecum ros de remuşcări.

Lui Quinn deja îi era dor de compania ei. În lipsa ei, încăperea părea, în mod inexplicabil, goală.

Totuşi, când Belle se îndreptase spre ieşire, îi zărise focul acela din priviri de care începuse să fie dependent. Nu avea de gând să rateze nicio ocazie să îl aţâţe sau să îi provoace roşeaţa trădătoare care îi colora obrajii.

Îmbujorarea aceea avea o însemnătate mult mai profundă decât începea el să priceapă.

Şi îi plăcea nespus de mult.

Capitolul 3

„Fir-ar să fie!"

Annabelle simţi o durere puternică în picior când se lovi cu degetul mare de unul din scaunele de pe coridorul întunecat. Îşi prinse degetul dureros cu mâna şi începu să ţopăie într-un picior. Mormăi printre dinţi şi îl blestemă pe Quinton Carlisle. Era singurul capabil să-i provoace probleme chiar şi când nu era în preajmă.

Răsuflă din greu şi se grăbi.

Peste casă se aşternuse liniştea, auzindu-se doar sunetul slab al pendulei de la primul etaj ce vestea miezul nopţii, iar pentru că singura lumină călăuzitoare era o rază firavă de lună, de abia vedea pe unde păşea. Putea străbate însă toată casa cu ochii închişi – dacă se gândea la degetul lovit, poate nu *chiar* cu ochii închişi. Cu toate acestea, iubea fiecare colţişor al acelei case vechi de două sute de ani, unde tot timpul era curent, cu covoarele ei uzate şi draperiile decolorate, mobila solidă şi probabil cu câte o familie de şoricei cuibărită în fiece perete. Acesta era unicul loc în care se simţea împăcată cu ea însăşi, unde se simţea în siguranţă şi iubită. Era locul care îi umplea inima. *Acasă.* Nu-şi putea imagina că ar putea locui în altă parte.

Poate nici nu mai era nevoie.

Înfăşurată într-un şal alb peste cămaşa de noapte din bumbac, străbătu casa în întuneric, de teamă să nu fie văzută cu o lumânare aprinsă de Lady Ainsley sau de vreun servitor, care s-ar fi întrebat cu siguranţă de ce se strecura noaptea ca un hoţ. Însă Lady Ainsley sforăia ca un gater când Belle trecu prin dreptul camerei ei, iar casa era cufundată în întuneric pentru că toţi servitorii se duseseră la culcare.

Până în clipa aceea, nici urmă de Quinton. Sperase că avea să fie un gentleman şi să vină la întâlnirea cu ea. Sau poate că era destul de interesat de partea financiară şi îşi dorea să afle dacă Lady Ainsley intenţiona să îi dea vreo sumă de bani. Nu îi păsa din ce motiv se hotăra să se întâlnească cu ea, atâta vreme cât avea să asculte ce urma să-i spună.

După cină o scosese rău de tot din sărite. La ce Dumnezeu n fusese mintea? Toate insinuările acelea viclene… şi tocmai în faţa lui Lady Ainsley. Belle nu avusese de ales şi trebuise să pretindă că o durea capul pentru a pleca de acolo înainte să spună ceva regretabil. Sau înainte de a fi nevoită să recunoască în sinea ei că în continuare Quinn o făcea să i se strângă stomacul. O scotea şi mai tare din sărite faptul că încă avea acel efect asupra ei după tot ce suferise din cauza lui.

Dumnezeule, cât de disperată era dacă ajunsese să depindă de nemernicul acela! Actul de moştenire nu avea însă nicio clauză salvatoare. După moartea vicontelui, ea şi Lady Ainsley îl chemaseră pe avocatul familiei, dar acesta nu găsise nicio portiţă de scăpare. Singura cale era să se căsătorească, iar dacă voia să fie sigură că bărbatul cu care se mărita nu avea de gând să îi fure Glenarvon sau să se poarte urât cu ea, atunci Quinton Carlisle era ultima ei speranţă.

Ajunse în bibliotecă şi se strecură înăuntru, unde era beznă şi nu găsi pe nimeni. Nu era însă pregătită sufleteşte să cedeze. De două lucruri era sigură în ceea ce îl privea pe Quinton – el nu rata niciodată o întâlnire în miez de noapte cu o femeie şi întârzia de fiecare dată. Şi în orice împrejurare.

Se duse aşadar la masă, aprinse o lumânare şi aşteptă. Apucă mânerul curbat al suportului de alamă, atrasă de raftul de cărţi. Ridică lumânarea să citească titlurile gravate în cotoarele de piele şi material textil, iar în timp ce mută lumina de-a lungul şirului de cărţi, îşi plimbă degetele peste ele, neputând să se abţină să nu le atingă.

Iubea cărţile. Oh, nu le iubea oricine? Mirosul de

hârtie în după-amiezile ploioase, atingerea foilor uşor scrijelite când dădea paginile, toate informaţiile şi aventurile minunate dintre copertele lor care de abia aşteptau să fie descoperite… Le iubea cu totul! Dar cel mai mult iubea felul în care îi oferiseră alinare. Ori de câte ori avusese de ales între a se furişa să citească o carte, când putea să îşi lase imaginaţia să zboare liberă şi să creadă că orice era posibil, şi a fi obligată să fie politicoasă, chiar dacă oamenii erau mult prea tăioşi cu ea, ei bine, alesese cu dragă inimă cartea.

În timp ce se gândea să ia o carte cu ea în cameră, ştiind că erau şanse mici să adoarmă în noaptea aceea, îşi opri degetul pe *Don Quijote.* Era una dintre cărţile ei favorite. Nu ştiuse ea dintotdeauna că nu are niciun rost să te lupţi cu morile de vânt, dar, cu toate acestea, simţise imboldul de nestăvilit de a încerca?

Trupul i se încordă brusc, simţindu-l pe Quinn înainte de a-l vedea ieşind dintr-un con de umbră. Înghiţi în sec cu zgomot. Slavă Domnului că venise! În mod normal, dacă nu i s-ar fi strâns stomacul, ar fi simţit un val de uşurare.

Quinn şi lăsă capul pe umărul lui Belle, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Ştii ceva, Annabelle, murmură el. Căldura respiraţiei care îi gâdilă obrazul îi trimise un şuvoi fierbinte prin tot trupul. Cu părul desfăcut, în cămaşă albă de noapte, arăţi ca o…

Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se în naivitatea ei la un compliment plin de afecţiune…

— Ca o fantomă, nu ca o Clopoţică.

Îşi dădu ochii peste cap iritată. Era un om imposibil!

Mai rău era că avea mare nevoie de el. Mândria ei primise o adevărată lovitură. Singura persoană care o mai putea salva acum era el – ah, ce tare se mai distra soarta pe seama ei!

Se întoarse spre el şi îşi ţinu respiraţia. El veni mai aproape. Neliniştitor de aproape. Era atât de aproape încât, dacă s-ar fi aplecat în faţă, s-ar fi lipit cu tot corpul de pieptul lui musculos. Inima ei – trădătoare şi nătângă –

începu să bată cu putere. Era îmbrăcat doar cu pantaloni, cizme şi o cămaşă care îi atârna în mod scandalos peste şolduri. Imaginea lui o duse cu gândul la un tâlhar zdrenţuit care trăia la marginea societăţii şi nicidecum la un gentleman.

Cerule, citise prea multe cărţi de ajunsese să îl confunde pe Quinton Carlisle cu un răufăcător spilcuit! Deşi nu ar fi vrut, privirea îi zăbovi cam mult asupra hainelor lui răvăşite, asupra gulerului desfăcut al cămăşii, care îi dezgolea pielea gâtului şi o parte suficient de mare de piept cât să îi poată ghici conturul muşchilor încordaţi.

Poate nu răufăcător, recunoscu ea. Dar sigur spilcuit, la naiba! Oh, de ce nu era un hidos cu farmecul unei ghete vechi? I-ar fi fost mult mai uşor să se mărite cu el dacă ar fi fost respingător.

Când îşi ridică, în cele din urmă, privirea de pe pieptul lui până la ochii albaştri, îşi aduse aminte să respire.

— Quinton.

— Annabelle.

O privi cu zâmbetul acela galeş, care o făcea de fiecare dată să simtă fluturi în stomac. Ştia prea bine cât de nemernic era, dar tot se simţea atrasă de el. Undeva în străfundul ei, ar fi vrut să creadă că era mai presus de diavolul care o scotea mereu din minţi, că avea să-i pară rău, la un moment dat, pentru felul în care se purtase cu ea şi avea să o trateze cu totul altfel de acum încolo.

Era prea naivă să spere la aşa ceva? Sau el era la fel de ticălos ca de obicei? Nu încăpea nicio îndoială că *el* nu fusese afectat de întâlnirea din grădina St James, când ea căzuse la picioarele lui.

Buzele lui se ţuguiară uşor amuzate, de parcă şi-ar fi dat seama de confuzia din mintea ei. Îi luă lumânarea din mână şi o puse pe raftul din spatele ei. În loc să se retragă, rămase cu mâna rezemată de raft, prinzând-o între trupul lui masiv şi bibliotecă.

Ochii lui umbriţi se mutară spre cartea pe care ea o atingea când o găsise acolo. Îi zări licărirea amuzată din adâncul lor, chiar la lumina palidă a lumânării.

— Îţi place Cervantes, comentă el fără să ridice vocea pentru a nu tulbura casa adormită.

Îi simţi parfumul, o combinaţie delicioasă de tabac şi vin de Porto. O cuprinse neliniştea.

— Îmi plac morile de vânt.

El râse încet, iar ochii îi străluciră.

Se simţi jenată. „Îmi plac morile de vânt?”

Of, ce lucru stupid spusese! Niciuna dintre tinerele sofisticate londoneze nu ar fi rostit vreodată ceva atât de ridicol. Nu, ele ar fi putut da exact răspunsul potrivit, care să capteze atenţia şi să le dovedească rafinamentul, să îl convingă să le facă pe plac…

— Şi mie îmi plac morile de vânt, mărturisi el cu o voce ca un tors de pisică, ce îi dădu furnicături pe şira spinării şi o făcu să-şi simtă sânii ciudat de grei. Mă rog, cel puţin îmi place Cervantes.

Tresări surprinsă.

— Ai citit *Don Quijote?*

Se strâmbă, iar ea nu îşi putu da seama dacă era amuzat sau enervat.

— Am studiat la Oxford, nu ştii? Nu sunt chiar prost.

— Lasă, că am auzit eu ce aţi făcut la Oxford tu şi fraţii tăi, îl provocă ea cu o arcuire vagă a sprâncenei. Şi nu era vorba de nicio carte.

Începu iar să râdă. Mda, bine că măcar o găsea amuzantă, deşi Belle nu era sigură că fusese chiar un compliment.

— Şcoala vieţii se face pe foarte multe căi, o informă el, iar ochii de safir îi luciră în lumina lumânării. Nu toate au legătură cu sala de lectură.

— Probabil că ai dreptate, recunoscu ea fără tragere de inimă, enervată că Quinton Carlisle avea dreptate din toate privinţele.

Administrarea castelului Glenarvon după moartea vicontelui o obligase să afle o mulţime de lucruri practice pe care nu le-ar fi putut afla din nicio carte, deşi era sigură că nu la genul acela de lecţie de viaţă se referise Quinn. Precis puşlamaua asta se gândea la cu totul altceva.

Colţurile buzelor lui se curbară şi mai mult, surprins că era de acord cu el. Apoi clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că au trecut şase ani. La început, am crezut că nu te-ai schimbat, dar deja… murmură el cu privirea aţintită asupra chipului ei, cu un ton uşor sceptic. Văd că te-ai schimbat mai mult decât mi-am închipuit.

Pulsul i se acceleră. El cu siguranţă *se schimbase.* Quinton se maturizase, era un bărbat mult mai serios decât înainte, deşi o necăjea întruna. Lumina lumânării îi accentua pometţii puternici şi trăsăturile netede ale feţei, chiar şi perii scurţi ai bărbii răsărite peste noapte şi care îi întuneca tenul, iar părul lui părea şi mai bogat, şi mai mătăsos în aura palidă. Atât de moale şi de îmbietor, încât o furnicau degetele să i-l atingă.

Dar Quijote şi morile lui – şi însuşi Quinn – o învăţaseră că aparenţele erau de multe ori înşelătoare. Mai ales când venea vorba de aparenţele fermecătoare ale unui crai.

— Tu semeni mai mult cu tatăl tău, comentă ea, lingându-şi nervoasă buzele care i se uscaseră brusc, ceea ce îi atrase atenţia lui Quinn asupra gurii ei. Apoi deveni şi mai nervoasă, atât de nervoasă încât nu îşi putu stăpâni tremurai degetelor pe care şi le ascunse în poala cămăşii de noapte. Dar eşti tot un răzvrătit.

Buzele lui fură atinse în treacăt de un zâmbet.

— Şi tu tot cu nasul în cărţi, o atacă el. Fără să vrea, îi aprinse un foc mocnit în pântec când se întinse să îi dea după ureche o şuviţă rebelă. Tot în sanctuarul bibliotecii te retragi.

— Pentru că, de obicei, cărţile sunt mult mai prietenoase decât majoritatea oamenilor, răspunse ea şi înghiţi cu greu când el îşi plimbă degetele pe gâtul ei. Belle se strădui să continue să vorbească, dar nu reuşi să fie fermă sub atingerea lui: Şi mult mai de încredere.

El ignoră cuvintele ei înţepate şi îşi coborî mâna ca să se joace cu tivul şalului.

— Dar totuşi simt lucruri pe care oamenii le pot face,

şi cărţile nu pot. Îi trase încet şalul de pe umeri ca să îi dezvăluie decolteul adânc de dedesubt. Privirea îi fugi spre pielea dezgolită de la baza gâtului, apoi înapoi spre ochii ei. Tot felul de lucruri interesante.

Ar fi trebuit să-l oprească, să-i dea mâna la o parte, să-l împingă, dar nu avu puterea să o facă. La fel cum nu putu să alunge fiorul fierbinte care o străbătu şi îi făcu pielea de găină. Se dovedea că atingerea lui era la fel de îmbătătoare ca în acea noapte din urmă cu şase ani.

— Nu mă interesează să le ştiu, îi replică ea, deşi, la cum îi clocotea sângele în vene, corpul ei era *foarte* interesat.

Era nebună – după tot ce îi făcuse, încă dorea să fie iar în braţele lui! Îşi dorea asta, chiar dacă nu se mai putea întâmpla. Îl sărutase o dată şi îşi distrusese reputaţia. Dacă îl mai săruta o dată, risca să îşi distrugă întreg viitorul.

Îşi înălţă bărbia în aer.

— Ştiu ce reputaţie ai.

— Mulţumesc, zise el mieros.

El îşi băgă degetul sub breteaua lată a cămăşii ei de noapte fără mâneci şi o trase încet în jos pe braţ. Deja, cu un umăr gol în faţa ochilor lui, nici nu se mai obosi să pretindă că e decent şi să se uite în altă parte, ci o săgeta cu priviri încinse, care îi gâdilau fiecare centimetru de piele.

Belle trase adânc aer în piept să se calmeze. Oh, *de ce* era cu capul în nori de fiecare dată când rămânea singură cu el?

— Nu era un compliment.

— Nu? zise el, şi gura i se strânse într-un zâmbet galeş.

Îşi plimbă vârful degetului pe umărul ei, desenând contururi uşoare, dar cât se poate de provocatoare. Belle simţea că amestecul ciudat de dezmierdări liniştitoare şi mângâieri dogoritoare îi marca trupul cu fiece atingere.

— Ce ai vrut să spui, de fapt?

Îi înceţoşa mintea, nu mai putea gândi. În acel moment, în toată confuzia produsă de apropierea lui, nu mai era atentă decât la senzaţia degetelor lui care trăgeau

din nou de şal pentru a o lăsa şi mai dezgolită în faţa ochilor lui. Iar ea îl lăsă, pentru că îi plăcea să fie atât de aproape de el. Era ca şi cum ar fi mâncat dulciuri, dar de care nu se putea sătura, deşi ştia că nu îi fac bine.

Reuşi să îngaime un răspuns, care îi ieşi ca o şoaptă răguşită prin buzele devenite dintr-odată grele.

— Că eşti un crai.

El îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— *Nu* mai zice asta! Nu te flatează deloc.

Îi aruncă cea mai sfidătoare privire, deşi ar fi vrut să mai facă un singur pas în faţă ca să se cuibărească în braţele lui, să retrăiască senzaţia delicioasă dată de forţa lui. Nu se putea abţine. Ştia ce ticălos era, dar tot era atrasă de el. În ciuda oricărei logici.

El ridică din umeri, iar ochii îi sclipiră cu răutate.

În acea sclipire nepăsătoare, zări aceeaşi reacţie pe care el o avea ori de câte ori o necăjea, iar ea *ştia…* Oh, ce diavol! Ştia exact ce făcea când îi vorbea în şoaptă, când se juca cu şalul şi cu halatul ei… Flirta cu ea până ce o făcea să se îmbujoreze. Sau să urle de nervi. Ticălosului n *plăcea* să o scoată din minţi!

Fără să îşi dea seama că fusese prins, se aplecă mai mult şi îi şopti cu o voce şi mai toropită:

— Dacă eşti interesată să afli despre bărbaţi mai multe lucruri decât poţi afla din cărţi, mi-ar face o deosebită plăcere să te învăţ.

Ea îşi mască iritarea şi îi aruncă un zâmbet dulce.

— Ah, am înţeles… *ficţiune.* Vrând să-i arunce în cap încă o găleată de apă rece, se forţă să îşi coboare privirea şi să insiste asupra vintrelor lui, după care adăugă clătinând compătimitor din cap: O povestire cât se poate de *scurtă.*

Replica ei tăioasă îi provocă un spasm al buzelor care dură numai o secundă, după care el afişă acelaşi zâmbet fermecător.

— Ba o *epopee,* crede-mă pe cuvânt, răspunse el ironic.

Până aici! Îl plesni peste umăr cu toată palma.

— Quinton James Carlisle! Se uită urât la el, incapabilă să-şi mai înăbuşe iritarea. *De ce* îţi place tot timpul să mă superi?

Râzând cu poftă, îi aruncă un rânjet din colţul gurii şi se aplecă spre ea, ca şi cum îi spunea un secret.

— Pentru că mă distrez incredibil de bine de fiecare dată.

Ea scoase un sunet de frustrare, ceva între geamăt şi ţipăt.

— Vrei să fii măcar o dată serios? Cum era posibil să-i facă plăcere să o chinuiască într-un asemenea moment? Răsuflă exasperată şi apoi îşi făcu curaj să recunoască: Am nevoie de ajutorul tău.

El îngheţă. Zâmbetul amuzat de pe chipul lui se stinse. Derbedeul sâcâitor pe care şi-l amintea din trecut se transformă în bărbatul serios care devenise.

— Ce s-a întâmplat, Annabelle? Vocea lui masculină era încărcată de îngrijorare. Cu ce te pot ajuta?

Ea suspină uşurată pentru că, în sfârşit, putea vorbi despre planul ei. Avea însă nevoie de mai mult curaj pentru a continua discuţia.

— E o sticlă de Bowmore ascunsă după Biblii. Îi făcu semn spre rafturile din cealaltă parte a camerei. Vrei, te rog, să o aduci?

— După Biblii? întrebă el confuz.

— Acolo îşi ţine Lady Ainsley scotch-ul cel mai bun, îi explică ea, înăbuşindu-şi un surâs afectuos la adresa vicontesei. Consideră că religia ar trebui întotdeauna urmată de o duşcă bună.

Râzând cu poftă pentru că îi cunoştea bine mătuşa, el se întoarse să facă ce îl rugase.

— Adu-mi şi mie un pahar, te rog, strigă ea şi se lăsă pe canapea.

Conversaţia aceea nu putea fi purtată decât şezând. În caz că îl lua cu leşin pe vreunul din ei.

El îi aruncă o privire surprinsă peste umăr.

— Clopoţica bea scotch?

— Doar din cel bun, îl lămuri ea oarecum iritată. Oare chiar o credea atât de obtuză şi de plictisitoare? Dar de ce te miri?

— Pentru că whisky-ul – cel mai bun scotch, se corectă în timp ce băgă mâna după rândul de Biblii şi scoase sticla ascunsă acolo, nu e, în general, o băutură pentru femei.

— În ţinutul de la graniţă, multe femei preferă scotch-ul. Inclusiv Lady Ainsley.

Distileriile de scotch, care o cunoşteau de ani buni pe vicontesă, opreau de fiecare dată la proprietate în drumul lor spre sud pentru a o servi cu mostre dintre cele mai alese producţii. Şi nu era singura tentată de o băutură bună. Aici, în ţinuturile sălbatice din nord, whisky-ul scoţian era ca laptele de mamă.

— Ai petrecut prea mult timp în Londra cu tinerele acelea din înalta societate îmbrăcate în jupe cu danteluţă.

— Poate că da, mormăi el gânditor, luând un pahar din spatele celor mai apropiate cărţi de imnuri şi aducându-l împreună cu sticla la ea.

Turnă lichidul auriu în pahar şi i-l întinse.

— Mulţumesc.

Înghiţi recunoscătoare gura de scotch în timp ce el se aşeză pe canapeaua de lângă ea şi îşi întinse picioarele lungi în faţă. Orice urmă de nervozitate pe care whisky-ul i-o amorţise reveni brusc la viaţă când îl văzu atât de aproape. Nu era însă cazul să îi ceară să se îndepărteze când era pe punctul să-i spună cum voia să o ajute.

— Iar acum spune-mi care e problema. O privi cu coada ochiului cu o expresie încordată, care îi spuse că nu avea să mai accepte niciun fel de pretext. În ce *fel de* belea te-ai băgat de a *fost nevoie* ca mătuşa Agatha să mintă ca să mă aducă aici?

Annabelle se crispă la gândul că Lady Ainsley minţise ca să o ajute.

— A fost nevoie să mintă, pentru că altfel nu ai mai fi venit.

El deveni foarte serios.

— Şi pentru ce anume a minţit?

Ea întinse paharul gol pentru a i-l umple din nou. Iar de data asta, nu îi mai puse doar o picătură. Se conformă şi îi turnă două degete.

Era conştientă că ochii lui de safir o studiară cât sorbi cu sete. Lăsă paharul jos, iar el îl luă şi bău după ea.

— Sunt într-o situaţie teribilă, şopti ea, apăsându-şi cu degetele buzele ude de whisky. Şi am nevoie de ajutor să ies din ea.

El arcui o sprânceană.

— Nu mi se pare chiar aşa de teribilă. Eşti pe cale să te alegi cu o proprietate.

„Şi cu un soţ nedorit.” Trase adânc aer în piept.

— Le sunt foarte recunoscătoare lui Lord şi lui Lady Ainsley, începu ea uşor şovăielnic, încercând încă să-şi pună gândurile în ordine. M-au crescut ca pe propria lor fiică.

— Ştiu. Termină ultima gură de scotch dintr-o singură înghiţitură. Mătuşa Agatha te adoră.

Belle încuviinţă cu un aer posomorât, iar umerii i se încovoiară.

— Şi eu o iubesc. Asta e problema.

El se încruntă.

— Cum vine asta?

— Îşi doreşte să am un viitor cât se poate de fericit. La fel şi-a dorit Lord Ainsley.

— Din acest motiv te-au trecut în testament.

Încuviinţă iar din cap, de data asta mai posomorâtă.

— Când lordul Ainsley a murit şi a fost stabilită succesiunea, titlul şi proprietăţile aferente au fost trecute pe numele fiului răposatului său frate. Lady Ainsley şi-a primit moştenirea, iar cele trei fiice ale lui din prima căsătorie au primit părţi egale din restul. Cu excepţia castelului Glenarvon. Nu se putu controla, iar vocea îi tremură de durere la amintirea răposatului viconte şi a recunoştinţei pe care o simţea de fiecare dată când îşi dădea seama că ţinuse atât de mult la ea, încât o indusese în testament. Care a fost păstrat pentru mine.

— Foarte generos din partea lui, comentă el cu sinceritate. Nu am mai auzit până acum de niciun aristocrat care să-şi lase proprietatea cuiva care nu i-a fost rudă de sânge.

Belle ştia cât de specială fusese pentru viconte şi, cu siguranţă, şi el însemnase enorm pentru ea. Clipi pentru a-şi stăvili lacrimile.

— M-a iubit ca un adevărat tată. Mult mai mult decât propriul tată.

El se încruntă.

— Şi atunci de ce nu ţi-a lăsat proprietatea fără niciun risc de a o pierde?

Îşi coborî privirea spre palmele împreunate în poală şi se jucă absentă cu degetele.

— A vrut să mă protejeze.

Lăsă paharul încet de la gură şi se uită fix la ea cu o privire înnegurată.

— De ce?

— De tatăl meu, răspunse ea. Pentru că se simţi tensionat, îi luă înapoi paharul de whisky. Dacă moşteneam castelul fără acea clauză, atunci tutorele de sex masculin ar fi avut dreptul să îl controleze ca şi cum ar fi fost al lui. Privi fix paharul gol. Dacă tata ar ieşi vreodată din închisoare, dacă ar interveni iar în viaţa mea…

Vocea i se stinse. Vorbea de diavol. Nici nu îndrăznea să dea glas gândurilor de frică să nu se adeverească.

— Din acest motiv, proprietatea intră în posesia mea doar dacă mă mărit, continuă ea, iar soţul meu devine bărbatul responsabil din punct de vedere legal pentru mine. Trase adânc aer în piept şi expiră lent, tremurând fără voia ei. În acest fel, tatăl meu nu va pune niciodată mâna pe Glenarvon.

— Inteligent din partea unchiului Charles, comentă Quinn. Arcui o sprânceană cu subînţeles. Doar că…

— Doar că mai am puţin şi împlinesc 25 de ani şi nu am niciun soţ? Zâmbi amar. Ironia sorţii. Mă gândesc că Lord Ainsley a crezut că 25 de ani e o vârstă respectabilă ca limită. La urma urmei, ambele lui soţii nu aveau nici 20

de ani când s-a căsătorit cu ele, iar toate cele trei *fiice* ale lui erau măritate la vârsta majoratului. A crezut că voi face şi eu la fel când a adăugat clauza în testament, dar când a văzut că până la 21 de ani nu am avut niciun peţitor serios, atunci a căzut pe gânduri. I se puse un nod în gât. A murit însă înainte de a face modificarea.

Ruşinată, ridică mâna să-şi şteargă ochii de lacrimi.

Quinn se întinse tăcut să ia sticla pentru a umple din nou paharul, de parcă ştia cât de tare o tulbura amintirea acelei perioade negre. Dar cu siguranţă ştia. Îşi pierduse tatăl de curând.

Cu o mână tremurândă care agită lichidul auriu din pahar, ea îl ridică şi sorbi puţin, mai mult pentru a-şi reveni decât pentru gustul de alcool.

— Prin urmare, mai am patru săptămâni să mă mărit sau îmi pierd casa, şopti ea. Patru săptămâni *foarte* scurte. Şi nu am niciun peţitor.

— O femeie frumoasă care are drept zestre o întreagă proprietate? murmură el, scuturând din cap. Mă mir că nu s-au instalat în corturi în grădina din spate ca să aibă o şansă să te cunoască.

Imaginea aceea ridicolă o făcu să zâmbească.

— Adevărul este că doar câţiva ştiu că voi moşteni Glenarvon. Îşi trase protector genunchii la piept şi şalul mai strâns pe umeri. Dar acum nu mai am încotro, trebuie să fac publică această informaţie.

El clătină dezaprobator din cap.

— Vei atrage atenţia tuturor vânătorilor de zestre.

— De asta eşti tu aici. O cuprinse din nou frustrarea neîndurătoare a situaţiei disperate în care se afla. Pentru a te asigura că nu se va întâmpla aşa ceva.

Quinn râse scurt de absurdul situaţiei.

— Sortând merele putrezite?

— Printre altele, răspunse ea prudentă, studiindu-l cu coada ochiului.

El luă iar paharul.

— Şi dacă nu te măriţi?

— Atunci proprietatea va reveni bisericii, şopti ea atât

de încet, încât o clipă crezu că nici nu a auzit-o.

Expresia lui vădită de îngrijorare îi spuse însă că îi auzise fiece cuvinţel.

— Eu şi Lady Ainsley ne-am muta în casa moştenită din Londra până când îşi va da şi ea duhul, apoi cel mai probabil voi fi trimisă într-o căsuţă pe una dintre proprietăţile Ainsley, asta dacă vicontele actual va dori să facă un act de caritate.

Belle simţi că i se poticniră cuvintele în gât şi se opri, dând a lehamite din mână. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

În ochii lui se citi îngrijorarea.

— Ai încercat să vorbeşti cu avocatul, să găseşti o cale legală de schimbare?

— Da, clauza nu poate fi modificată. Suspină îndurerată că era forţată să se căsătorească doar pentru a nu fi dată afară din casa pe care o iubea. Quinton era singura ei salvare. Trebuie să mă mărit pentru a primi moştenirea.

— Acest Sir Harold de care a pomenit mătuşa Agatha te-a cerut de soţie?

Era o întrebare normală, cât se poate de îndreptăţită. Cu toate acestea, lui Belle i se păru că el avu un ton destul de tăios. Ea încuviinţă din cap, iar Quinn continuă:

— Asta înseamnă că ţi-ai rezolvat problema.

Of, Sir Harold nu reprezenta nici pe departe o soluţie! Quinn credea că o ajută, dar faptul că îi amintise de acel mariaj îi strânse şi mai tare inima de disperare.

— Nu vreau să mă mărit cu el.

El se încruntă cu ochii în pahar.

— De ce?

— Nu îl iubesc, recunoscu ea în şoaptă, temându-se că o va considera o prostuţă sentimentală. Şi nici el nu mă iubeşte.

Se uită lung la ea, ca şi cum ar fi fost vreo creatură nou apărută în menajeria din Turnul Londrei pe care nu o putea înţelege.

— Majoritatea soţilor şi soţiilor nu se iubesc.

Faptul că auzi acest adevăr crud din gura lui nu îi uşură greutatea îngrozitoare din piept. Nici teama că avea să sfârşească la fel ca mama ei.

— Nu vreau să fiu una dintre ele.

El clătină neputincios din cap.

— Nu cred că ai de ales.

Cât de bine o ştia şi ea!

— Îmi doresc cel puţin un soţ care să mă trateze ca pe un partener egal.

Unul care să nu o supună capriciilor lui, care să nu ţipe sau să ridice mâna la ea. Care nu ar încerca să îi ia castelul sau să intervină în modul în care voia să îl administreze.

El se încruntă.

— Nu mi se pare că acest Sir Harold al tău e genul ăsta de om.

— Nu *e al meu.*

Şi, Dumnezeu îi era martor, dacă avea noroc, nici nu urma să fie.

— Atunci pune ochii pe altcineva, o sfătui el, învârtind scotch-ul din pahar. Şi repede.

— Am pus, răspunse ea cu seriozitate.

— Oh? Ridică paharul la gură. Pe cine?

— Pe tine.

*

Quinn se înecă cu scotch-ul.

Tuşind ca să-şi recapete răsuflarea, o privi nevenindu-i să creadă. Părea o femeie perfect normală, care stătea calmă şi îl privea cu inocenţă cu ochii ei mari de culoarea alunei. Şi totuşi…

Se şterse la gură cu dosul palmei şi strigă la ea:

— Ai *înnebunit?*

Suspină răbdătoare.

— Dacă eşti bun să mă laşi să-ţi explic…

— *Nu* ne putem căsători!

Aerul ei aparent calm nu făcu decât să îi azvârle inima

galopantă într-un zvâcnet furios, iar el rezistă tentaţiei de a se ridica în picioare ca s-o ia la fugă. Aşa reacţiona ori de câte ori o femeie deschidea subiectul căsătoriei în faţa lui. Iar *cea din faţa lui* chiar avea îndrăzneala să i-o ceară făţiş.

— Nu doar că ne scoatem din sărite unul pe celălalt, dar eu o să plec în America – de urgenţă! Ridică mâna şi făcu semn într-o direcţie care, în năuceala lui, spera că e Vestul. Mă aşteaptă un teren acolo. Dacă nu plec în scurt timp, o să-l pierd.

— Nu te voi reţine aici mai mult decât este nevoie, promit, îl asigură ea. Se aplecă uşor spre el, îmbujorată. Putem profita amândoi de asta, încercă ea să-l amăgească pe un ton oarecum disperat. Dacă voi avea control asupra proprietăţii, îţi voi putea pune mai mulţi bani la dispoziţie.

Rămase cu gura căscată. „Doamne, Dumnezeule…”

— Vorbeşti serios.

Încuviinţă sobră din cap.

— Foarte serios.

Nemaiputând să stea jos, sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo cu o mână tremurândă prin păr. Jumătate din el ar fi vrut să plece imediat, iar cealaltă jumătate era dominată cu neruşinare de curiozitate. La urma urmei, el venise aici după bani. Dar să se însoare… „Dumnezeule!” Simplul fapt că se gândea la aşa ceva îl făcea să i se răcească sângele în vene şi să i se umezească palmele.

Ea îşi trase picioarele pe marginea canapelei, apoi îşi muşcă buza de jos, întrebându-se dacă trebuia să insiste sau nu.

— Şi oricum, făcu ea o încercare, tu eşti de vină pentru că sunt în situaţia asta.

El rămase cu gura căscată de mirare.

— Cum adică e vina *mea?*

— Din cauza bătăii cu Burton Williams, răspunse ea încet.

O privi cu ochii mijiţi. Era într-o situaţie foarte delicată dacă îşi închipuia că îl putea convinge să se însoare din vinovăţie. Încercaseră femei mult mai ingenioase şi nu

ajunseseră la niciun rezultat. Şi ea avea să păţească la fel. Deşi, în mod cu totul neaşteptat, el avea remuşcări.

La naiba, în acea noapte *avusese* probleme din cauza lui! Dar nu aşa de mari ca să o ia de nevastă.

— A fost un gest nepotrivit, recunosc…

— Imatur, îl corectă ea.

Asta îl jignea mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Nechibzuit, decise el şi îşi încrucişă braţele la piept. Dar Williams te insulta.

Adevărul era că ticălosul îi făcuse al naibii de mult rău. În săptămânile ce urmară după bal, Williams îi făcuse o reclamă foarte proastă. Avusese grijă ca toţi amicii lui de la Boodle's să se amuze copios pe seama faptului că îl găsise pe Quinn cu însoţitoarea lui Lady Ainsley, surprinsă ciufulită şi cu hainele boţite – asta pe lângă numeroase alte apelative lascive pe care le răspândise în rândul celor din înalta societate.

— Sunt însoţitoarea săracă a unei lady, iar tatăl meu e un infractor condamnat, zise ea încet. Crezi că a fost prima dată când am fost insultată de cineva ca Burton Williams?

El suspină adânc, mustrarea de conştiinţă preschimbându-se într-un sentiment de vină în toată regula. Nu fusese niciodată acceptată de societatea înaltă, indiferent cât de mult se străduiseră mătuşa şi unchiul lui. Iar acea noapte nu o ajutase deloc.

— Am nevoie de ajutorul tău, insistă ea cu delicateţe. Îmi eşti dator, Quinton.

De data asta, se înşela. În niciun caz nu îi era dator cu *aşa ceva.*

— Nu mă însor cu tine, Annabelle. Noaptea aceea a fost doar un accident şi ştii şi tu al naibii de bine.

— Şi câteva sărutări, nu uita, şopti ea.

Nu, nu uitase. Cum să uite? Fusese o întâlnire surprinzător de pasională, în urma căreia îşi dorise mai mult, în pofida inocenţei şi a lipsei ei de experienţă. Trecuseră atâţia ani, prin viaţa lui se perindaseră atâtea femei care îi oferiseră mai mult decât un simplu sărut, dar noaptea cu Annabelle era încă vie în mintea lui. Simţurile i

se trezeau ori de câte ori îşi aducea aminte.

Dar *să se însoare...*

— Ce Dumnezeu, Belle, mormăi el exasperat. Îmi ceri ceva care...

— Da, îl întrerupse ea. Te cer. Îi zâmbi cu seninătate, dar nervozitatea din spatele surâsului era atât de evidentă, încât tremura. Căsătoreşte-te cu mine, Quinton, iar în schimb o să-ţi plătesc o parte din profiturile anuale aduse de proprietate. Avem amândoi de câştigat. Eu păstrez Glenarvon, iar tu primeşti fonduri suplimentare pentru noua ta viaţă din America.

Îl cerea în căsătorie. Dumnezeule mare, vorbea cât se poate de serios! Era sigur că asta îi ceruse, dar tot nu îi venea să creadă.

— Să mă însor cu tine?

— E un aranjament, îl lămuri ea. După cum ai spus şi tu, aristocraţii se căsătoresc mereu pentru bani şi pământ. De ce ar fi altfel în cazul nostru? Doar că noi o facem la o scară mult mai mică.

— Eu nu sunt de viţă nobilă, protestă el. Se amuză apoi pe seama scăpării autocritice şi îşi dădu ochii peste cap. Mă rog, ai înţeles ce voiam să spun.

— Ba eşti, Quinn, îl asigură ea, deşi el bănuia că voia să îl flateze doar ca să-l facă să se răzgândească în privinţa căsătoriei.

Era însă nevoie de mult mai mult decât un compliment sau două pentru a-l lega pe viaţă. Mai ales de cineva precum Annabelle. Era genul de femeie de care un bărbat se putea îndrăgosti. Iar dacă nu era atent, se putea trezi ascuns pentru totdeauna pe vreo păşune pentru oi din ţinutul de la graniţă.

— De ce crezi că sar pe tine toate femeile acelea din Londra?

Ridică sarcastic o sprânceană, dar avu inspiraţia să tacă. Nu era prima dată când îi explica plăcerile vicioase ale banchetelor din înalta societate.

— Deci vrei? insistă ea. Vrei să te căsătoreşti cu mine ca să mă ajuţi să scap din încurcătura asta?

— Ca să intri în alta. Scutură din cap, uluit din cale afară că purta această conversaţie. Chiar tu ai spus că nu vrei să te măriţi dacă nu este o căsătorie din dragoste. E cât se poate de evident că noi *nu* ne iubim.

— Nu am de ales. *Trebuie* să mă mărit. Dacă nu mă pot mărita din dragoste, atunci căsnicia cu tine e perfectă, explică ea, pentru că emoţiile nu ne vor sta niciodată în cale şi o să mă laşi să administrez Glenarvon cum vreau.

— Pentru că o să fiu de cealaltă parte a oceanului! exclamă el, ţipând aproape exasperat.

Pe buzele ei se aşternu un zâmbet perfid, care îl duse cu mintea la o pisică prinsă la smântână.

— Exact ce spuneam, perfect.

El răsuflă din greu.

— Belle, pentru numele lui Dumnezeu…

— Măcar aş putea să mă mărit cu un bărbat despre care ştiu că nu m-ar răni, îl întrerupse ea. Zâmbetul lui Belle păli din cauza sincerităţii crude a vorbelor ei, iar pe el îl străpunse în piept ca un cuţit. Te cunosc suficient de bine ca să ştiu că nu mi-ai face rău dinadins.

Umerii i se lăsară sub o nouă povară a vinovăţiei şi se prăbuşi la loc pe canapea.

— Dumnezeule, *eşti* nebună!

— Şi totuşi e o nebunie bine chibzuită, răspunse ea, cu ochii sclipind pentru că îl parafrază pe Shakespeare, dovedind încă o dată că era la fel de îndrăgostită de cărţi ca odinioară.

Lui mai că îi venea să râdă de ironia situaţiei. Ei îi plăcea să meargă la teatru, lui îi plăcea să se ducă peste domnişoarele singure în lojele de la teatru.

Erau ca apa şi uleiul.

Şi totuşi, o indemnizaţie garantată de la Glenarvon i-ar fi simplificat cu siguranţă viaţa, nu putea nega asta. În acelaşi timp, dacă o ajuta să păstreze proprietatea, se achita cu vârf şi îndesat pentru noaptea din urmă cu şase ani.

Dar să se însoare… „Dumnezeule!”

— Dacă eşti de acord, insistă ea, dându-şi toată silinţa

să-l facă să se răzgândească, avem încă timp să facem anunţul public şi nu vom avea nevoie de o aprobare specială.

O privi pieziş.

— Suntem cam la 15 kilometri de Scoţia, Belle, îi aminti el. Nici nu avem nevoie de ea.

— Exact! Gesticulă vehement, ca şi cum nebunia ei avea vreun sens. Vezi ce simplu e? E mâna sorţii.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Sau o invitaţie mincinoasă la un plan pervers.

— Şi asta. Se întinse să ia sticla de scotch pentru a umple paharul din mâna lui, deşi lui îi pierise tot cheful de băut. Imediat după ce ne căsătorim, o să mă duc în Newcastle. Cunosc un bancher de încredere, care se poate ocupa de partea financiară, astfel încât să primeşti indemnizaţia în America. Lăsă sticla şi se întinse pe canapea. La început, nu o să fie o sumă mare, recunosc, dar am câteva planuri pentru proprietate pentru a spori semnificativ veniturile în următorii ani.

Se strâmbă, neştiind dacă trebuia să fie tentat de oferta ei ori să fie îngrozit de moarte.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

— Vremuri disperate, măsuri disperate, răspunse ea cu seriozitate, repetând cuvintele spuse de mătuşa lui.

Ea îi luă încet paharul de scotch din mână. Iar el o privi sorbind, sesizând unduirea delicată a gâtului ei elegant şi scânteierea de pe buzele ude şi îi simţi înghiţitura până în stomac.

Avea probleme serioase!

Dintre toate femeile pe care le cunoscuse în viaţa lui, niciuna nu fusese mai periculoasă decât Annabelle Greene, care stătea acum în cămaşa de noapte din bumbac alb cu fundă şi îşi înmuia degetul în scotch, după care îl ridica la buze şi îşi picura băutura în gură. Avea o înfăţişare aparent atât de inocentă, încât simţea şi acum dorinţa de a o lua în braţe pentru a o proteja, deşi în străfundul ei stătea la pândă o sirenă care îl aţâţa să o ia în braţe pentru a-şi satisface o dorinţă mult mai întunecată, ca o capcană gata

să se declanşeze. Dacă adăuga asta la avantajul financiar de care putea beneficia…

Periculoasă? Doamne, Dumnezeule, femeia era pur şi simplu ucigătoare!

Neputând rezista să nu o atingă, se întinse să o mângâie pe părul care îi cădea pe umeri în bucle de culoarea caramelului.

— Dacă sunt de acord cu planul tău – şi nu spun că sunt… O buclă mătăsoasă i se încolăci pe deget. Pot să plec imediat după luna de miere?

Scoase un suspin delicat, iar umerii i se lăsară, vizibil uşurată de faptul că el era de acord să o ajute. Sau măcar să nu fugă mâncând pământul.

— Este exact ce vreau şi eu.

Plăcut surprins, încercă să nu zâmbească, deoarece nu se aşteptase ca ea să fie atât de îndrăzneaţă – şi surprinzător de directă – în ce privea patul matrimonial. Poate o subestimase pe nedrept pe Clopoţica. Poate că pe sub lenjeria ei de fată studioasă se ascundea o pisică sălbatică.

— Înseamnă că şi asta face parte din propunerea ta?

Încuviinţă cu sinceritate din cap.

— Dacă vrei.

— Mi se pare o afacere foarte bună, murmură el, nevenindu-i să creadă că dăduse norocul peste el. Privirea îi alunecă peste partea superioară a sânilor ei care răsăreau la marginea decolteului, cu funda cuibărită între ei. Ce fundă norocoasă! Nu se culcase însă niciodată cu o fată inocentă – oare ce ştia Belle despre plăcerile din noaptea nunţii? Deci eşti pregătită de nuntă? Făcu o pauză, pentru că voia să fie sigur că ea înţelesese bine, apoi continuă: Pentru o căsnicie adevărată?

— Fireşte că sunt. Îşi ridică privirea din scotch şi îşi strânse buzele iritată. Administrez singură proprietatea de câţiva ani.

El chicoti uşor. „Snoabă intelectuală.”

— Nu la asta m-am referit.

Îl privi încurcată.

— Atunci ce ai vrut să…

O apucă de partea din faţă a şalului şi o trase spre el, luând-o prin surprindere când gura lui o găsi pe a ei în sărutul pe care şi-l dorise cu ardoare de mulţi ani.

Gura ei era caldă, delicios de moale şi atât de primitoare! Avea un gust îmbătător din nord, gustul înţepător şi picant al scotch-ului, aroma florală a ierbii-negre, cutezanţa sălbăticiei. Vârful limbii lui desenă spaţiul dintre buzele ei, sperând că o va convinge astfel să îşi deschidă gura ca să o poată gusta din plin.

Ea începu să tremure, dar nu se retrase. Când el îi supse colţul gurii, cedă cu un suspin uşor şi întredeschise buzele. Exact invitaţia de care el avusese nevoie. Îşi repezi cu nesaţ limba înăuntru, delectându-se cu dulceaţa ei.

Pierduse şirul femeilor pe care le sărutase, dar niciuna nu fusese atât de dulce ca Annabelle. Asta îşi amintea din noaptea de sub bolta de trandafiri. Mai mult decât felul cum se arcuise pe el, mai mult decât modul în care îşi strecurase ea palmele pe sub reverele hainei lui ca să-l tragă mai aproape, mai mult chiar decât încurcătura de mâini care voiau să atingă tot, îşi aducea aminte cât de delicioasă fusese. Precum ciocolata, vinul şi femeia. În acea clipă, era răscolit de aceeaşi aromă bogată şi suculentă, care îl făcea să dorească şi mai mult.

Dumnezeule, îi venea să o devoreze!

Îşi mută buzele pentru a o săruta de-a lungul maxilarului şi apoi în jos pe gât. Când îşi plesni vârful limbii de scobitura de la baza gâtului, unde pulsul îi bătea nebuneşte, ea scânci, iar sunetul ei dulce îl înfioră. Incapabil să se abţină, îşi plimbă degetul de-a lungul decolteului cămăşii de noapte şi trase de panglică să o desfacă, eliberând bumbacul subţire. Îşi puse apoi gura peste pielea aceea netedă dintre claviculă şi începutul văii dintre sânii ei. Ea gemu. Cerule, până şi pielea îi era dulce!

— Quinton, se tângui ea fără suflare în părul lui când el se apleca să o sărute o singură dată pe sânul stâng umflat. La doar câţiva centimetri sub buzele lui se vedea conturul sfârcului ei rumen împungând în bumbacul alb.

Îi prinse sânul în palmă prin materialul subţire şi se jucă cu degetul mare pe sfârc. În timp ce simţea mugurul întărindu-se sub dezmierdarea degetelor şi pe ea înfiorată, îi trecu prin minte să-i tragă cămaşa mai în jos pentru a-i dezveli un sân savuros, pentru a-l vedea şi a-l gusta…

Apoi simţi ceva rece şi ud în cap.

— Ce mama naibii! sări în picioare şi îşi şterse părul din care se prelingeau picături de scotch.

— Nu o să vezi *nimic* de genul ăsta, îl avertiză ea şi îşi ridică mâna ca să-l certe, dar şi să-l ţină la distanţă, cu cealaltă mână încă strângând paharul gol. Însă vocea ei tremurase şi îi lipsise fermitatea. Era la fel de excitată ca el de acel sărut. Îşi dădu şi el seama din tremurul ei şi din buzele întredeschise şi umede, dar snoaba intelectuală nu voia să cedeze ispitei. Fără noaptea nunţii, fără niciun fel de intimitate matrimonială, îi explică ea. Mariajul nostru va fi doar un aranjament, atât şi nimic mai mult. Îl săgetă cu o privire hotărâtă, iar pentru că se străduia să-şi recapete suflul, el se întrebă pe care dintre ei încerca de fapt să-l convingă. *Nimic* altceva!

Scrâşnind din dinţi din cauză că fusese umilit de refuzul ei, dar şi fiindcă era frustrat că ea îi oferise atât de puţin, îşi şterse faţa şi scutură palma de picăturile de scotch.

— Bine, se răsti el. Lichidul i se scurse pe gât, iar el se strâmbă şi adăugă printre dinţi: Mă îndoiesc oricum că aş supravieţui dacă aşa te-ai gândit tu să-ţi întâmpini soţul.

— Fii rezonabil! Ridică bărbia vădit iritată. O să fii în celălalt colţ de lume, eu aici, ce s-ar întâmpla dacă am… am…

Se întoarse să lase paharul jos. Mâna îi tremura.

— Dacă am avea un copil? mârâi el iritat, ştergându-şi şi picăturile reci care i se prelingeau pe sub guler. „Groaznică femeie!” Asta se poate evita!

Îl privi ciudat.

— Voiam să zic ce s-ar întâmpla dacă am începe să ţinem unul la altul, mărturisi ea încet, deşi simt sigură că şi asta se poate evita.

Simţi un pumn invizibil care i se înfipse în piept. Exact de asta se temea şi el. Dacă un bărbat se lega de o femeie precum Annabelle, cum ar fi putut să evite ca micuţa pisică sălbatică să i se bage pe sub piele? Sau în inimă? Era oare un ocean o distanţă sigură?

O privi cu seriozitate în ochi, dar ea îşi mască repede orice urmă de vulnerabilitate printr-un pufnet dispreţuitor.

— În tot cazul, am înţeles de la Lady Ainsley că riscul de complicaţii după o singură noapte e prea mare şi oricum nu e prea plăcut pentru mireasă.

Ar fi izbucnit în râs dacă nu ar fi fost ud până la piele şi nu ar fi duhnit ca o bodegă.

— Mătuşa Agatha se înşală, o asigură el, dar singura ei reacţie fu de neîncredere, ridicând tăcută o sprânceană în loc de răspuns.

Nu ajungea însă nicăieri dacă încerca să o convingă cât de mult i-ar fi plăcut să aibă relaţii intime cu el, în loc să-şi lase inteligenţa să se lupte cu reputaţia lui. Aşadar, Quinn fu înţelept şi alese să tacă din gură.

O fixă cu privirea şi îi văzu buzele înroşite de la sărutările lui şi halatul boţit în dreptul decolteului, care îi dezvăluia mai multă piele decât îşi dădea ea seama. Stătea cu mâinile împreunate formal în poală, semănând perfect cu o seducătoare virgină. Una la care râvnea încă foarte mult, deşi îi turnase un pahar de scotch în cap, care îi calmase erecţia la fel de eficient precum o găleată cu apă rece.

Dar, fir-ar să fie, avea dreptate şi o ştia şi el! Era cât se poate de conştient de complicaţiile care se puteau ivi după o partidă de amor, dar tot simţea un gol dezamăgitor în vintre. Dintre toate femeile, doar pe Clopoţica nu o putea avea.

Cerule, se întorsese *lumea* cu fundul în sus!

— Deci eşti de acord până la urmă? Veni pe marginea canapelei, îşi înfipse degetele în tapiserie şi îl privi plină de speranţă. O să te căsătoreşti cu mine?

I se strânse stomacul în faţa unei asemenea propuneri directe, ale cărei consecinţe nu erau deloc simple.

— Trebuie să mă mai gândesc, evită el un răspuns clar, nevrând să se decidă când încă mirosea a parfumul ei de iarbă-neagră pentru că o lipise de el şi când încă era tentat să îşi suplimenteze fondurile.

— Bine. Umerii ei subţiri se relaxară. Îţi acord timp de gândire.

— Mulţumesc, bombăni el, nu la fel de uşurat şi optimist ca ea.

Se ridică în picioare şi îşi legă la loc panglica de la gât. El simţi junghiul dezamăgirii. Când i-o desfăcuse, avusese senzaţia că este pe cale să deschidă cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată, îi fusese însă luat în ultimul moment.

— Dar o să am nevoie de un răspuns cât mai repede. Ochii ei fură umbriţi de tristeţe. Dacă refuzi, va trebui să găsesc o altă soluţie. Şi rapid.

Îşi şterse ultima picătură de scotch de pe ceafă şi se strâmbă.

— Aş zice că ar fi cazul să ne pecetluim înţelegerea cu un sărut, glumi el cu amărăciune, dar probabil că aş risca să-mi spargi capul cu sticla pentru o asemenea îndrăzneală.

— Nu aş face niciodată aşa ceva, îl asigură în timp ce trecu pe lângă el să iasă din cameră, oprindu-se doar să ia exemplarul din *Don Quijote* de pe raft şi să-l pună la subsuoară. Adăugă apoi cu un surâs, fără să se căiască de nimic: Ar fi mare păcat de un scotch aşa de bun.

Dispăru pe coridorul întunecat, nu înainte ca el să o zărească într-o rază de lună care se strecurase prin ferestrele înalte şi îi luminase cămaşa de noapte care parcă plutea în jurul ei. Conturul sânilor şi al şoldurilor se profila negru pe sub bumbacul alb, ca şi cum nu ar fi avut nimic pe dedesubt, iar părul i se revărsase în valuri mătăsoase pe spate, ajungând aproape până la posteriorul ei rotund. Mădularul îi zvâcni pofticios la gândul trecător de a o urmări în dormitor pentru a-i demonstra că acţiunea din patul matrimonial putea fi o plăcere şi pentru mireasă. O plăcere *foarte mare.*

Iar dacă făcea aşa ceva, următorul lucru care l-ar fi

pocnit în cap ar fi fost *Don Quijote.* Laolaltă cu toate planurile lui de viitor în America şi promisiunea făcută tatălui lui. Un lucru sigur ştia despre Clopoţica. Niciun bărbat nu se dăruia unei femei ca ea ca apoi să plece.

— Femeie afurisită! bombăni el şi bău direct din sticlă.

Capitolul 4

Quinn făcu o grimasă şi îşi frecă tâmplele care îi zvâcneau în timp ce traversa câmpul, durerea fiind rezultatul combinaţiei nefericite din noaptea trecută, când dormise prea puţin şi băuse prea mult scotch.

Şi nu se săturase nici pe departe de Annabelle.

Îşi ridică gulerul hainei ca să se apere de burniţa ce ameninţa să cadă din clipă în clipă şi de răcoarea neaşteptată a acelei dimineţi de vară. În nord, vremea era imprevizibilă. Peste noapte, se adunaseră nori joşi deasupra munţilor şi văilor, scăldând câmpiile într-o ceaţă albastră în zori. Temperatura coborâse cu mult sub 20 de grade. Ar fi crezut că din cauza frigului îi era greu să şi-o imagineze pe Belle înotând în iaz, dar o văzuse o dată acolo şi se părea că era singurul lucru la care putea să se gândească.

Dumnezeule, ce tare îl mai enerva fata asta! Nici nu mai ştia când se întâmplase ultima dată să nu poată dormi din cauza unei femei sau dacă se întâmplase acest lucru vreodată, dar ea exact asta îi făcea. Şi nu doar din pricina propunerii revoltătoare de a se mărita cu el, deşi doar simpla perspectivă de a se căsători îl făcea să aibă coşmaruri.

Nu. Îi era groază să recunoască până şi faptul că nu putuse să se odihnească, iar în cele câteva clipe când reuşise să aţipească, nu avusese coşmaruri legate de lanţul greu al mariajului, ci viziuni erotice cu Belle.

Gemu. *Nu* erotice, nu chiar. Când o visase pe Belle, o văzuse în cămaşa aceea de bumbac alb cu funda din dreptul sânilor desfăcută şi cu panglicile atârnând la spate

în timp ce înainta prin ceaţă, cu părul desfăcut şi revărsat pe spate. Zâmbetul ei îl făcu să o dorească, un râs care se înălţă uşor în aerul cald. Capul întors îi scotea în evidenţă linia elegantă a gâtului. Picioarele zvelte erau dezgolite până la genunchi, iar braţele erau la fel de goale. Apoi se întoarse şi îi întinse mâna pentru a se lăsa cu ea pe iarba-neagră acoperită de rouă... O văzuse mai goală la iaz decât în vis, dar tot se trezise extrem de tare.

Oh, sigur, îşi pierduse minţile, nu încăpea nicio îndoială!

Prin urmare, în zori renunţase să mai spere că avea să adoarmă şi coborâse să mănânce ceva, crezând că avea să o găsească pe Belle şi să-i dea un răspuns, curmându-şi astfel suferinţa. Ferguson îl informase însă că ea deja se trezise şi ieşise, aşa cum făcea în aproape toate dimineţile. „Minunat!” Femeia asta enervantă era şi o pasăre matinală.

Quinn îşi dădu ochii peste cap. Ştia cum să se poarte cu doamnele din înalta societate. Acele femei dormeau până la prânz, nu ar fi călcat nici moarte într-o bibliotecă şi, cu siguranţă, nu beau niciodată scotch. Şi nici nu l-ar fi turnat în capul nimănui.

Annabelle Greene era contradictorie prin definiţie, fascinând şi frustrând în acelaşi timp. Femeia frumoasă de la exterior era o pisică sălbatică în interior, o femeie inteligentă şi iute, care ştia absolut totul, mai puţin efectul pe care îl avea asupra bărbaţilor. Îl scotea din minţi şi îl intriga, îl provoca în continuare să o necăjească şi să o tachineze ca pe un copil, iar bărbatul în care se transformase să poată vedea focul pătimaş din ea. Cum era posibil ca aceeaşi femeie să îl facă să o ia în braţe, dar şi să-şi dorească să fie la un ocean distanţă de ea?

„Nebunie”. Era o nebunie că îi trecuse prin minte să îi propună să se însoare cu ea. Era o nebunie că mătuşa Agatha îşi închipuise că el o putea proteja.

Se părea că nebunia era contagioasă.

Ajunse pe creasta unui mic deal care dădea spre păşunile din sud şi o văzu. Îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti şi cu ghete de lucru întocmai ca muncitorii din

jurul ei, cu o bonetă de stofă pe cap, ajuta la înălţarea unui stâlp gros dintr-un canal de irigare pe malul pârâului.

Quinn oftă plin de frustrare. Era clar că, atunci când venea vorba de Belle, nimic nu era obişnuit.

Cu hotărârea sumbră a omului care se îndreaptă spre propria execuţie, se duse spre ea şi spre grupul de muncitori strânşi în jurul micii structuri de piatră de pe marginea pârâului.

Unul dintre bărbaţi se aplecă să-i dea o mână de ajutor lui Belle, care stătea în şanţ, în apa până la genunchi. Deoarece niciunul dintre ei nu râse când o văzură căţărându-se să iasă de acolo, înţelese nu numai că erau obişnuiţi să o vadă îmbrăcată bărbăteşte, ci şi să primească indicaţii de la ea. Recunoscuse că fusese gelos când aflase că ea avea să moştenească Glenarvon, în timp ce el avea să fie obligat să înceapă de la zero. În acelaşi timp însă o admira pentru că nu se dădea în lături de la munci prea grele sau prea dificile.

Îşi puse palmele în şoldurile ei rotunde, acoperite cu haina maro, care îi ajungea până la marginea ghetelor murdare de noroi. Umerii i se lăsară când răspunse la o întrebare pusă de unul dintre muncitori.

— …stricat dinadins.

Bărbatul din spatele ei ridică ochii spre Quinn. Îşi drese vocea suficient de tare cât să acopere răspunsul lui Belle, apoi dădu din cap spre ea ca să-i atragă atenţia.

Belle se uită peste umăr şi îl văzu pe Quinn. O fracţiune de secundă, încremeni, şi chipul i se întunecă de nelinişte. Expresia aceea dispăru la fel de repede, fiind înlocuită cu un zâmbet radiant, pe care – îşi dădu el seama – îl afişase pentru cei din jurul ei. În niciun caz pentru el. Văpaia din ochii ei îi spunea că încă era supărată pe el pentru cearta din noaptea trecută.

— Lord Quinton, bună dimineaţa. În vocea ei se simţeau surprinderea că îl vedea acolo, dar şi o urmă de sarcasm. Mă mir să te văd la o oră atât de matinală, ştiind ce reputaţie de corintian ai.

El râse „Corintian?” Pusese catalogat în tot felul de

femei, dar niciodată cu acest apelativ.

— Nu toţi londonezii dorm până la prânz, domnişoară Greene, ripostă el cu voioşie, oprindu-se în faţa ei. Îşi dădu seama brusc că toţi bărbaţii se uitau la el, măsurându-l din priviri şi curioşi să afle cine era. Şi ce treabă avea cu stăpâna de la Glenarvon.

— Până la unsprezece şi jumătate? întrebă ea ironic.

— Până la fără un sfert, replică el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Mda, comentă ea, asta înseamnă că poţi să îţi începi ziua cu patru ore bune înainte.

El zâmbi, dar sesiză neliniştea înfiorătoare ascunsă sub calmul de pe chipul ei şi tensiunea ce o cuprinsese din felul în care îşi încorda umerii şi îşi strângea şi îşi desfăcea palmele înmănuşate pe lângă corp. Îmbrăcată în haine bărbăteşti, înfăţişarea ei neobişnuită o făcea şi mai atrăgătoare. Şi mai feminină. Şi sfâşietor de vulnerabilă.

Începu să-l macine vina, dar nu avea ce face. Ea avea nevoie de un răspuns din partea lui, iar el nu găsea niciun motiv să amâne inevitabilul. La urma urmei, dacă ar fi avut capul pe umeri cu o seară în urmă, în loc să fie preocupat de senzaţiile ce îl cuprinseseră când o ţinuse în braţe, trebuia să-i dea răspunsul atunci, ca să evite această întâlnire penibilă.

Şi totuşi, indiferent ce probleme avea să îi creeze, era mai bine să încheie subiectul mai repede. Dacă îi spunea în dimineaţa aceea, îi lăsa suficient timp să îşi caute un candidat mai bun pentru măritiş. Răspunsul lui nu avea nicio legătură cu sentimentele confuze pe care le avea pentru ea. Sau cu atracţia tot mai puternică dintre ei, care parcă se trezise cu o noapte în urmă şi părea să fie atât de palpa bilă, încât şi acum săreau scântei între ei.

Cel puţin asta îşi tot spusese din clipa în care ieşise din cameră să o caute. Dacă repeta acest lucru de mai multe ori, poate începea chiar şi el să-l creadă.

În dimineaţa aceea, ochii ei aveau mai mult sclipiri verzi decât aurii în lumina voalată de cerul încărcat. Tresărirea nervoasă din adâncurile lor de miere îi spunea că

ea ştia de ce o căutase. Şi că deja ghicise răspunsul.

Simţi privirile apăsătoare ale bărbaţilor care nici măcar nu se prefăceau că nu erau atenţi la discuţia lor. Nu era însă o discuţie la care voia martori. Înclină din cap.

— Nu ai vrea să te plimbi cu mine, domnişoară Greene?

Belle ezită, iar zâmbetul ei fals păli. Încuviinţă apoi scurt din cap, se întoarse fără să spună nimic şi pomi de-a lungul pârâului în direcţia opusă.

El merse alături de ea. Păşiră într-o linişte care în scurt timp deveni stânjenitoare, iar tensiunea dintre ei părea la fel de apăsătoare ca norii de deasupra lor. El se strâmbă când se uită cu coada ochiului la profilul ei hotărât. Era dar că avea de gând să-l lase pe el să deschidă subiectul, dar încă nu era pregătit să vorbească despre motivul pentru care o invitase la o plimbare. Deşi ştia ce avea să-i spună, nu îl lăsa inima să-i aducă o problemă în plus.

Aruncă o privire peste umăr.

— Ce faci acolo?

— Reparaţii, răspunse ea în doi peri.

În loc să îl ia de braţ, aşa cum ar fi făcut orice londoneză din înalta societate, îşi scoase mănuşile murdare de pământ şi îşi vârî adânc mâinile în buzunarele hainei. Nu voia să îl atingă. Oare îşi dădea seama cât de aspră era cu el pisica asta sălbatică?

Bineînţeles că îşi dădea seama. După câte se părea, el subestimase efectele negative ale nopţii balului de la St James asupra ei.

— Ce fel de reparaţii? insistă el, dorind să afle cât de mult însemna moşia pentru ea.

Îl privi suspicioasă.

— Chiar eşti curios?

— Da.

Chiar era. Spre mirarea lui.

Ezită, apoi rupse tăcerea.

— Poarta deversorului pentru canalul de irigare s-a stricat şi a inundat păşunea din sud, explică ea. Ciobanul

nostru, McDougal, a observat acum două zile când s-a dus să vadă oile, iar oamenii au muncit ieri toată ziua ca să mute turma pe o păşune mai mică până când reparăm poarta şi se usucă pământul. Ridică privirea spre norii negri de deasupra, care ameninţau cu o ploaie torenţială, iar el parcă o putu auzi blestemând mama-natură în sinea ei. *Dacă* se mai usucă vreodată.

Ceva din modul în care îi descrisese situaţia îi atrase atenţia lui Quinn.

— Nu crezi că s-a stricat din cauză că era vechi şi uzat, nu-i aşa?

Belle şovăi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, oftă ea de parcă renunţase să îl mai repare şi voia să uite cât mai repede cu putinţă de treaba asta. Burns crede că a fost stricat dinadins.

— Burns?

— Angus Burns, şeful meu de echipă.

Ah, câinele de pază care îl supraveghease îndeaproape când ajunsese la grupul de muncitori.

— Familia lui locuieşte oficial pe moşia Glenarvon de cinci generaţii, îi explică ea.

— Oficial? repetă el şi o privi curios mergând alături de el.

— *Neoficial* de mult mai mult timp. Buzele i se curbară într-un zâmbet, primul adevărat din dimineaţa aceea. Mă ajută să am grijă de proprietate şi se ocupă de reparaţii şi întreţinere. Se asigură că echipa de muncitori nu are nicio problemă să primească ordine de la o femeie.

— Mă îndoiesc că ai nevoie de ajutor în această privinţă.

Spuse asta judecând după atenţia cu care îi urmăriseră instrucţiunile cei de lângă şanţ.

Pe buze îi înflori un surâs de mândrie, după care fruntea i se încreţi de îngrijorare.

— A fost… un an ciudat, mărturisi ea coborând vocea în timp ce se îndreptau spre deal. În ultimul timp, am avut o mulţime de accidente şi probleme.

Complet surprins, se întoarse şi o apucă de braţ ca să

o oprească, îi cercetă chipul în căutarea răspunsului.

— Eşti în pericol, Belle?

— Nu! Fireşte că nu! Îi alungă îngrijorarea cu un râs batjocoritor. Nici n-ai fi fost invitat aici dacă era cineva în pericol.

— Annabelle! îi rosti numele ca pe o avertizare. Nu te preface, nu e cazul!

— Nu a fost nimeni rănit, recunoscu ea. Şi nu s-a stricat nimic care să nu poată fi reparat. Totuşi, e neplăcut că ne pierdem timpul cu asta în loc să ne ocupăm de lucrurile care ar trebui terminate.

Răspunsul ei nu îl linişti.

— Atât de neplăcut încât regreţi că trebuie să administrezi singură Glenarvon?

— Niciodată! răspunse ea, şi ochii îi sclipiră cu hotărâre.

Îşi trase braţul şi plecă, lăsându-l în urmă. „Ce încăpăţânată!” Se încruntă când ajunse în dreptul ei.

— Pârâul alimentează şanţurile de irigare, după cum ai văzut, explică ea gesticulând ca şi cum ar fi povestit unui nou angajat despre lucrările de pe moşie, extrem de mulţumită că schimbase subiectul. Dacă totul merge bine, putem controla cantitatea de apă pentru păşuni. Pârâul se varsă în râul Arvon în capătul vâlcelei. Arătă în spatele lor spre vâlceaua care tăia proprietatea. Proprietatea a fost numită după denumirea râului.

— Glenarvon, murmură el. Şi castelul?

Radie toată, zâmbind larg şi senin. Şi plină de dragoste pentru acel loc.

— Ruinele se află în faţă, pe dealul de lângă iaz.

Iazul în care îi plăcea lui Belle să înoate la asfinţit. Dezbrăcată. Quinn deveni brusc interesat de poveste.

— Clădirea a fost construită în secolul al XIV-lea pentru a apăra porţiunea asta de râu. Acum au rămas doar câteva ziduri şi bolovani. Adăugă pe un ton mândru, de parcă l-ar fi provocat să o contrazică: Dar mie mi se pare foarte frumos.

— Şi mie.

El se opri să culeagă un trandafir sălbatic dintr-o tufă crescută de-a lungul pârâului.

Ea clătină din cap, vizibil iritată.

— Dar nici nu ai văzut ruinele!

El ridică din umeri şi îi dădu floarea.

— Am încredere în tine.

Se uită la trandafir neîncrezătoare, de parcă s-ar fi aşteptat să se transforme într-un şarpe care să o muşte.

— Mulţumesc, mormăi ea.

Luă floarea rozalie din palma lui şi o mirosi, apoi se întoarse repede şi îşi continuă drumul, dar nu înainte ca el să vadă că Belle se îmbujoră. Quinn devenise interesat şi de toate acele nuanţe de trandafiriu din obrajii el.

— Dar nu suntem în Evul Mediu, continuă ea, cotind pe o cărare îngustă care şerpuia printre copaci până în vârful dealului.

El o urmă.

— Suntem o ţară modernă, continuă Belle. Lucrurile se schimbă cu rapiditate, iar eu am planuri măreţe pentru proprietate şi pentru sat.

El zâmbi. Oare de ce nu se mira?

— Ca de pildă?

— Mai întâi, vreau să aduc îmbunătăţiri şcolii din sat. La început, ezită să-i povestească despre planurile ei, pentru că nu avea prea mare încredere în el. Am început să mă ocup de şcoală în urmă cu trei ani, dar vreau să angajez o profesoară bună din Londra sau din York, care să-i înveţe pe copii cunoştinţele de bază. Să citească şi să socotească, cum să-şi administreze casă, să înveţe să nu se lase traşi pe sfoară de morari şi de negustori fără scrupule… Punctă lista pe degete, fără să o mai deranjeze că îi împărtăşea planurile ei. Şi în special să citească. Şi toate abilităţile pe care nu le vor deprinde ca ucenici sau poate chiar niciodată ca arendaşi. Se uită la el, cântărindu-i parcă reacţia înainte de a-şi continua urcuşul. Şi mai vreau să găsesc un doctor adevărat pentru săteni, nu doar un spiţer.

În timp ce continuă să-şi înşire planurile, Quinn se opri şi o privi cum urcă în faţa lui, văzând-o într-o lumină cu

totul diferită.

Nu era doar fata îndrăgostită de cărţi şi însoţitoarea unei lady pe care o cunoscuse dintotdeauna. Annabelle Greene se transformase într-o administratoare capabilă a unei moşii, care înţelegea importanţa pe care aceasta o avea în viitorul satului. Mai mult, unele dintre planurile ei corespundeau întru totul cu ceea ce voia el să pună în practică în America – să aibă o bucată de pământ pe care să o administreze în aşa fel încât să-i ajute pe localnici. În vreme ce el avea nevoie de câţiva ani pentru a-şi putea clădi acest vis, ea avea această oportunitate în prezent, perspective pentru viitor şi hotărârea de a-şi vedea visul împlinit.

Însă nu putea fi el bărbatul care avea să o ajute să şi-l împlinească.

Amicii lui de la club l-ar fi considerat nebun dacă ar fi aflat că rata această ocazie, mai ales cu condiţiile propuse de Belle – o parte din profituri şi libertatea de a-şi vedea de noua lui viaţă în America exact aşa cum îşi propusese, respectându-şi promisiunile pe care le făcuse tatălui şi lui Aşa Jeffers. Orice alt bărbat fără scrupule i-ar fi luat-o imediat de sub nas şi ar fi dus-o direct în Gretna Green, în Scoţia, pentru a se căsători cu ea, ca să pună mâna pe toate acele lucruri. Şi pe *ea.*

Dar Quinn nu ar fi profitat niciodată de ea. Şi nici nu şi-ar fi abandonat vreodată soţia.

Privirea îi alunecă spre Belle care urca dealul în faţa lui, oferindu-i fără să ştie o privelişte minunată a rotundului ei posterior, scos în evidenţă şi mai tare de pantalonii bărbăteşti.

Îşi înăbuşi un geamăt. Deja nu mai era tentat să se comporte ca un gentleman.

Pe măsură ce o urmări urcând dealul, copacii şi tufele se răriră, făcând loc în centru vechilor ruine ale castelului Glenarvon, ce se ridica dintr-o grămadă de bolovani dărâmaţi şi din nişte ziduri pe jumătate căzute. Putea însă deduce cu uşurinţă conturul a ceea ce odinioară fusese o cetate solidă, care încă păstra câteva metereze pe unele

dintre zidurile rămase în picioare, înalte de două etaje, în colţul îndepărtat unde se uneau. De pe culme, se puteau admira privelişti uluitoare spre râu şi spre vâlcea în vest şi spre munţii acoperiţi de nori în nord, în timp ce ruinele ofereau o atmosferă istorică şi romanţioasă. Îşi mută privirea asupra orizontului şi îşi dădu seama de ce iubea Annabelle atât de mult acest loc.

Şi de ce avea să îl urască pe el pentru că refuza să se însoare cu ea.

Ea se aşeză pe o piatră şi bătu pe cea de lângă ea ca să se aşeze şi el. Îl cuprinse un nou val de vinovăţie.

— Nu e minunat castelul? întrebă ea şi îi zâmbi când văzu că se aşază. Râd de fiecare dată când mă gândesc la lorzii bogaţi din sud care plătesc mici averi pentru a-şi construi tot felul de ciudăţenii în grădină, iar ruinele noastre sunt mai frumoase decât orice ar fi putut crea Capability Brown[1] vreodată.

Între ei se aşternu o tăcere stânjenitoare cât priviră ruinele. El se aplecă apoi să îşi sprijine coatele pe coapse, cu palmele prinse sub genunchi

— Nu mă pot căsători cu tine, zise el încet.

Ea se crispă, dar nu se clinti. Nu catadicsi să se uite spre el, ci rămase cu privirea aţintită drept în faţă, spre întinderea proprietăţii. Quinn simţi apoi o schimbare, ca şi cum trupul ei minion devenise la fel de dur precum stânca rece de sub el. Şi era sigur că la fel se întâmplase cu firavul sentiment de prietenie pe care încă îl avea pentru el.

— Voi pleca în America, explică el când văzu că ea nu zice nimic. Tăcerea rece era mult mai acuzatoare decât crezuse că este posibil. Aştept de patru ani această ocazie.

Chiar de mai mult timp, dacă era să fie sincer. Gândul de a se îndrepta spre America i se întipărise în minte încă din vara în care absolvise Oxfordul, când înţelesese că viaţa unui nobil englez nu era de el. Richard Carlisle îl sprijinise chiar de la început, iar Quinn era hotărât să acţioneze în consecinţă pentru a-şi face tatăl mândru.

---

1 Cunoscut şi sub numele de Lancelot Brown (1715-1783), Capability Brown a fost un arhitect peisagist englez (n.red.)

— Îmi doresc o proprietate a mea, şansa de a reuşi fără a mă baza pe titlul şi numele Carlisle, îi explică el, împărtăşindu-i ceea ce nu mai spusese nimănui altcuiva. Nici măcar lui Robert. Indiferent ce succes aş avea aici, ceilalţi vor spune că se datorează doar lui Trent şi doar pentru că port numele Carlisle, nu pentru că aş munci din greu sau aş lua deciziile corecte. Nu am cum să scap de influenţa lui Trent dacă nu plec din ţară.

Şi nicio altă cale de a-şi ţine promisiunea făcută tatălui lui.

— Nu îţi cer să renunţi la acest vis, spuse ea încet, rupând într-un final tăcerea, dar fără să se uite spre el. Poţi pleca în America şi…

— Eu nu îmi abandonez soţia, declară el cu fermitate.

Era posibil să a fost un derbedeu pe cale să se transforme într-un libertin, dar măcar atâta onoare tot avea.

Ea nu spuse nimic, rămânând cu privirea aţintită în zare.

— Este şansa mea de a-mi face un viitor, Annabelle. Era sigur că ea îl putea înţelege. Nu am cum să mi-l fac în Anglia. Pământul este prea scump aici.

— Nu şi dacă te însori cu cineva cu zestre, îl contrazise ea şoptit.

— Nu ar fi pământul meu, răspunse el calm. Ar fi al tău.

Iar el nu ar fi fost decât un administrator, de data asta pentru soţie, nu pentru fratele lui.

Deşi el nu crezuse că e posibil, trupul ei se încordă şi mai mult, ca un arc gata să sară. Îi simţi emoţia pulsând când ea îşi înfipse degetele în piatra de sub ea atât de tare, încât i se albi carnea.

Îşi trecu frustrat mâna prin păr.

— Plec în dimineaţa asta. Imediat după ce îmi iau la revedere de la mătuşa Agatha.

Şi după ce îl trezea pe Robert ca să călărească împreună spre coastă. Îi era greu să-şi ia la revedere de la fratele lui, de care era foarte apropiat; voia să amâne

momentul cât mai mult.

— Dacă plecăm de dimineaţă, până la căderea nopţii ajungem la Keswick.

— Nu trebuie să plecaţi aşa de repede, îl contrazise ea, sesizând o nouă tentativă de atac. Urma de speranţă din vocea ei aproape că îl făcu să se răzgândească. America e mare. Are o grămadă de pământ de vânzare. Poţi cumpăra altă proprietate dacă o ratezi pe asta.

— Ba nu, nu pot. Pe asta trebuie s-o cumpăr. Se uită posomorât la mâinile prinse sub genunchi. Este al unui prieten de familie. L-a păstrat pentru mine, dar trebuie să îl înstrăineze până la anul nou. Mi-a făcut o ofertă bună dacă îl cumpăr şi îl las să rămână pe proprietate împreună cu soţia lui. Iar Quinn îşi promisese să se ţină de cuvânt. Voia neapărat să se ţină de cuvânt. Nu mai au pe nimeni altcineva.

Se aşternu liniştea, iar ea rămase neobişnuit de tăcută şi se opri parcă şi din respirat. Şopti apoi atât de încet, încât cuvintele fură abia o adiere pe buzele ei:

— Nici *eu* nu am pe altcineva.

Furia începu să pulseze în el, alimentată de un nou val de vinovăţie. Fir-ar să fie! Nu era responsabilitatea lui să îi asigure viitorul, trebuia să se gândească la problemele lui mai întâi. Chiar nu înţelegea?

Se ridică de pe piatră şi veni pornit spre ea.

— Nu-i problema mea!

Atunci se enervă şi ea.

— Nu?

— Din cauza blestematei ălei a de bătăi? „Dumnezeule!” Nu mai voia s-o ia de la capăt cu asta! Din ce în ce mai frustrat pentru că ea refuza în continuare să uite acea noapte, se sprijini cu palmele de o parte şi de alta pe piatra pe care stătea Belle şi se aplecă până ce ajunse la acelaşi nivel cu ea. Stătea atât de aproape de ea, încât îi văzu licăririle aurii din irişi, scăpărate din cauza îndrăznelii lui. Discuţia *asta* trebuia avută de mult şi în sfârşit venise momentul. Acolo, chiar în acea clipă. Dar ce trebuia să fac, să stau acolo cu mâinile în sân în timp ce Williams îţi

spunea toate vorbele alea?

— Da! zise ea şi îşi îndreptă spatele. Nu crezi că era mai bine să fiu insultată decât să mă aleg cu reputaţia distrusă?

— Nu eu ţi-am distrus reputaţia, o contrazise el. A fost doar un accident în momentul nepotrivit.

Ea ridică maiestuos o sprânceană, gest care îi aminti într-un mod straniu de mătuşa Agatha.

— Adică l-ai pocnit accidental pe Williams în falcă?

— Nu, zise el şi rânji doar ca să o enerveze. Mi-a făcut plăcere.

— A fost vorba doar de aroganţa ta! se răsti ea.

Quinn scrâşni din dinţi.

— Ţi-am apărat onoarea!

— Nu era cazul să mi-o aperi! Îşi înfipse un deget în pieptul lui. Nu ai vrut să mă asculţi şi ai sărit cu pumnii la Williams…

— Nu am *sărit* cu pumnii la el!

„Dumnezeule!” Parcă ar fi vorbit de un meci din curtea şcolii primare! Dar dacă îşi închipuia că aşa îl putea convinge să se însoare cu ea, nu alesese strategia potrivită. Rosti răspicat fiecare cuvânt:

— Nimic din noaptea aceea nu s-a întâmplat din vina mea.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare care îl făcu să se înfiorase.

— Ai mai spus asta.

Se uită la trandafirul sălbatic pe care îl ţinea în mână, după care îl aruncă. Iar pe el îl împinse ca să se dea din faţa ei şi vru să plece.

„Oh, nu!” Această forţă a naturii în miniatură nu pleca nicăieri! Nu după ce aruncase o bombă gata să explodeze!

O apucă de braţ când încercă să treacă de el.

— Ascultă-mă, fir-ar să fie!

Ea se smuci ca să scape, dar el o strânse bine. O apucă de ambele braţe şi o trase lângă el ca să o ţină nemişcată.

— Ce vrei de la mine, Annabelle? vru el să ştie, fără a-

şi putea controla exasperarea din voce. Să-ţi cer scuze?

— Nu am nevoie de scuzele tale! se răsti ea. Se enervase atât de tare încât tremura, respiraţia îi era întretăiată şi pieptul îi urca şi îi cobora cu repeziciune. Nu-mi trebuie.

— Bine. Pentru că nici n-am de gând să o fac.

Ochii ei îl străfulgerară indignaţi, tulburându-l şi mai tare.

— Nu îmi pare rău că m-am bătut pentru tine în seara aceea. Nu o să-mi pară rău niciodată. O trase mai aproape, sprijinindu-se cu spatele de piatră. Dar nu din cauza bătăii eşti supărată, nu-i aşa?

— Dă-mi drumul! şuieră ea printre dinţi.

Ba pe naiba! Îşi aplecă capul până când aproape îi atinse gura cu buzele. Fiecare răsuflare întretăiată îi adia peste buze, iar sub palme îi simţea pulsul accelerat.

— Ceea ce s-a întâmplat înainte de bătaie te supără. Sărutul nostru!

Belle se întunecă la faţă, iar el îşi dădu seama că avea dreptate.

Simţi un fior rece pe şira spinării.

— Când te-ai gândit să-mi joci încă o festă copilărească, trânti ea acuzator. Ce scop ai avut, Quinton? Să mă faci să plâng crezând că ai vrut să mă săruţi, când pentru tine nu era decât o glumă?

O privi în ochi şi văzu un amestec de furie şi excitare care îi tăiase respiraţia.

— Te-am sărutat pentru că nu m-am putut abţine.

Trase repede aer în piept auzindu-i mărturisirea, iar privirea lui alunecă până pe gura ei şi rămase acolo. Încerca parcă să o devoreze din priviri.

— Pentru că erai frumoasă în lumina lunii, pentru că am vrut să aflu ce gust au buzele tale şi cum le-aş simţi. Pentru că, îndrăzni el să recunoască, nu am putut crede că fetiţa stângace pe care am chinuit-o ani la rând şi care s-a transformat într-o femeie care habar nu are cât e de fermecătoare s-ar aventura în grădina întunecată cu un ticălos ca mine.

— Minţi, îngăimă ea, uluită de mărturisirea lui.

— Ba nu! O trase în braţele lui până ce reuşi să o convingă să stea de bunăvoie. Sau cât de mult mi-a plăcut să te sărut. O simţi că-şi ţine respiraţia lângă buzele lui. Aşa cum ţi-a plăcut şi ţie.

Înghiţi nervoasă în sec, iar el îşi înăbuşi dorinţa de a-şi pune gura pe gâtul ei pentru a-i simţi ondularea delicată sub buze.

— Nu mi-a plăcut.

— Mincinoaso! o zgândări el. Dar sunt gata să-ţi demonstrez dacă nu mă crezi.

Miji ochii spre el.

— N-ai îndrăzni să…

Se aplecă şi o sărută uşor, neputând să mai reziste nici măcar o clipă.

„Cerule!…” Quinn chiar ştia să sărute! Sărutase mai multe femei decât îşi aducea aminte, iar activităţile din tinereţe îl perfecţionaseră cât să transforme jumătate dintre acele întâlniri în seducţii totale. Dar acesta nu era doar un sărut. Era mult mai mult.

Celelalte săruturi nu îl făcuseră să tremure cum tremura acum. Nu îl îmbătaseră cu mirosul sălbatic al ţinutului muntos şi al ierbii-negre. Nu îi strânseseră stomacul, nu îi făcuseră capul să se învârtă şi nici lumea să se prăbuşească în jurul lui, conştient doar de dulceaţa caldă a respiraţiei ei care îi gâdila buzele, de trupul ei moale sprijinit de el într-o invitaţie inocentă. Exact asta îi făceau sărutările lui Belle. Îi creau dependenţă, stârnindu-i o poftă nestăvilită de mai mult… o poftă pe care ştia că nu are dreptul să şi-o satisfacă, dar tot o dorea cu disperare.

În acea dimineaţă era însă ultima dată când o vedea, de ce să se oprească? Măcar rămânea cu această amintire întipărită în minte pentru totdeauna.

Nu se putu abţine, la fel cum nu se putuse abţine nici în urmă cu şase ani.

— Îmi aduc aminte perfect acel sărut, murmură el cu sinceritate lângă buzele ei, deşi în acea clipă ar fi fost în stare să spună orice ca să o ţină lipită cu totul de el, să

poată gusta din acea dulceaţă imposibilă. Cât de frumoasă erai în acea noapte! Şi cât de ademenitoare!

— Quinton, şopti ea, implorându-l.

Urmă alt sărut, dar de data asta îi prinse buza de jos şi i-o supse, provocându-i un fior când îi trase buza în gură.

Ea trase o gură de aer întretăiată. Orice urmă de rezistenţă i se topi şi se prăbuşi fără putere pe el. O trase mai aproape de el pentru a nu o lăsa să alunece în jos. În loc să îl împingă, ea îl prinse de gulerul hainei de lână pentru a-l ţine aproape.

Era încântat de capitularea ei şi îi primi cu bucurie abandonul, gura care se înmuie şi trupul care i se relaxă în braţe. Dulce şi delicat, nu mai era sărutul din urmă cu şase ani, pornit dintr-o pasiune înflăcărată sau dintr-o dorinţă avidă. Era însă la fel de magnetic şi excitant. Ba chiar mai mult. Trupul ei era mai moale şi mai împlinit, iar asta îl făcea să o dorească şi mai mult.

— Şi asta îmi aduc aminte. Îşi puse degetul mare pe bărbia ei şi apăsă încet în jos, deschizându-i gura în timp ce îşi strecură limba printre buzele ei.

O minciună sfruntată. Nu o sărutase aşa de intim în noaptea aceea sub arcada de trandafiri. Dacă ar fi îndrăznit să o atingă în interiorul buzei, să îşi scufunde limba în firidele întunecate şi umede ale sărutului ei şi să-i guste din dulceaţa ascunsă precum ambrozia… Oh, acum chiar şi sărutarea ei îl încingea până în adâncuri şi îl făcea să tremure!

Ea scânci uşor. El îi răspunse dorinţei din ce în ce mai mari, rezemându-i capul în palmă pentru a-i ţine captivă gura, în timp ce începu să îşi înfigă ritmic limba printre buzele ei. Îi dădu jos boneta de stofă şi îşi vârî degetele în părul ei moale până ce i-l desfăcu, fără să se oprească nicio clipă să o sărute aşa cum nu mai fusese sărutată de niciun bărbat până atunci. Dacă trebuia să plece păstrând doar această amintire, atunci la naiba, voia să fie sigur că nici ea nu avea să îl uite pe *el!*

Dar când buzele ei se înfăşurată într-o doară pe limba lui şi i-o supseră încetişor, simţi mişcarea neexersată a gurii

ei până în străfundurile vintrelor sale încordate. Fusese nebun când îşi închipuise că poate stăpâni această întâlnire, când era la fel de adâncit în îmbrăţişare ca şi ea.

— Annabelle, zise el cu glas răguşit, desprinzându-se de gura ei pentru a-şi plimba dinţii pe partea laterală a gâtului, provocându-i un geamăt pasional.

Of, Doamne, ce plăcere îi făceau toate sunetele acestea! Chiar şi acum îşi simţi mădularul palpitând din pricina răspunsului ei nevinovat. Ea îşi băgă degetele în părul lui, iar el o lăsă bucuros, pentru că fiece zgârietură electrizantă pe scalp îi trimitea spirale de fiori prin tot corpul.

Apoi Annabelle îşi mută din nou gura peste a lui şi îi supse în joacă buza de jos aşa cum îi făcuse şi el, iar el gemu.

Ea se retrase, iar pe chipul ei frumos răsări o cută de îngrijorare.

— S-a întâmplat ceva?

Îi prinse chipul în palme şi încercă să o sărute din nou.

— Nu, nimic.

„Doar totul.” Pentru Dumnezeu, în acel moment ar fi trebuit ca el să-şi facă bagajele şi să-şi pregătească calul de plecare, dar nu se putea urni de acolo. Îi trase gulerul hainei pentru a ajunge în cealaltă parte a gâtului ei, ascunsă de cămaşă, apoi îi linse pielea fină.

Îşi înăbuşi cu greu un alt geamăt răsărit pe buze, iar inocenţa ei îl făcu să zâmbească atunci când se aşeză din nou pe piatră. Să îşi reprime un lucru care îi aducea aşa de multă plăcere… 0 înţelegea însă agitaţia, pentru că şi lui îi tremurau mâinile când le băgă pe sub haina ei ca să o apuce de talie şi să o tragă în poala lui.

Îi tremurau mâinile? Mai că îl bufni râsul. Din cauza femeii ăsteia îi tremurau toate! Era sfârşitul reputaţiei lui de crai dacă o fată atât de neexperimentată ca Annabelle îl făcea să se simtă ca un căţeluş emoţionat – atât de emoţionat, încât degetele lui abia îi desfăceau nasturii vestei.

— Quinn? îi rosti ea numele în şoaptă şi nesigură.

— Eşti atât de frumoasă, Belle, şopti el, desfăcându-i încet vesta pentru a se uita la cămaşa subţire şi albă şi la conturul sânilor în lumina albăstruie a dimineţii. Gemu – ea nu purta corset pe dedesubt. Uitasem cât de frumoasă eşti.

Îşi plimbă încet o palmă peste pieptul ei şi îi trase de cămaşă pentru a i-o întinde pe corp. Sfârcurile ei rozalii, deja întărite, ieşeau în evidenţă prin materialul alb. Respiraţia i se precipită. Cerule, era superbă!

— Quinn, îi rosti ea numele cu un suspin chinuit şi se arcui spre el.

Incapabil să reziste, îşi aplecă capul şi îi prinse sfârcul drept prin materialul subţire, testând în sfârşit gustul la care tânjise.

Icni surprinsă de acest fel de atingere intimă, dar se rezemă şi mai mult pe el, înfigându-şi degetele în umerii lui, încercând din răsputeri să-şi recapete suflul pe care apropierea lui o făcea să şi-l piardă atât de uşor. Pulsul i se acceleră. Nici nu mai ştia când sărutase o femeie care să fie atât de deschisă la orice atingere şi mângâiere. Chiar şi când îi supse sfârcul tremură sub el, închise ochii şi întredeschise gura, ca şi cum gura lui i-ar fi oferit cea mai intensă plăcere de care avusese parte vreodată.

Când îşi înălţă capul, zări pata umedă pe care gura lui o lăsase pe cămaşă, materialul acum transparent încercuindu-i înnebunitor sfârcul. Nu rezistă să nu-şi plimbe degetul mare peste mugurul întărit ca să o facă să se înfioare, după care se aplecă pentru a-i ataca din nou gura. De data aceasta, îl întâmpină nerăbdătoare cu o gură fierbinte şi deschisă. O gură care îl făcu să-şi simtă mădularul rigid şi pulsând de dorinţă.

Voia să o înfierbânte la fel de tare cum era şi el. Cu braţul stâng în jurul ei, o sud în poală până când o aşeză călare peste el şi ajunse pe marginea pietrei.

Ea deschise brusc ochii şi se încordă toată. Îl fixă confuză, dar nu se feri. Îl strânse cu mai multă îndrăzneală de grumaz, respirând sacadat din cauza excitaţiei. Îşi muşcă buza de jos.

Îi înţelegea ezitarea – nu ştia dacă putea avea

încredere în el acum, după ce ultima dată o făcuse atât de mult să sufere.

— Nu ţi-aş face niciodată vreun rău, o asigură el cu vocea îngroşată de dorinţă. Nu vreau decât să-ţi produc plăcere.

Era purul adevăr. Nu-şi dorise niciodată să ofere vreunei femei plăcerile pe care i le-ar fi oferit lui Annabelle. Se simţea satisfăcut dacă îi oferea ei plăcere, chiar şi acum, când dulcea recompensă pulsă prin tot corpul lui şi îl lăsă cu un gol cumplit. Voia să o ducă pe culmile extazului.

Uitându-se fix în ochii ei, incapabil să-şi mute privirea de la chipul ei minunat de îmbujorat, îşi ridică mâna dreaptă la gură şi îşi scoase mănuşa cu dinţii. O lăsă să cadă pe jos.

Ea făcu ochii mari, vizibil agitată.

— Ce faci?

— Vreau să te ating, Annabelle, zise el cu o voce senzuală şi o simţi cum trage repede aer în piept. Nu avusese intenţia să pară prea nesătul, dar nici nu îşi putea ascunde dorinţa. De şase ani vreau să te ating. Mă laşi?

Inima îi bătea atât de tare cât aşteptă cu sufletul la gură un răspuns, încât se temu că avea să audă şi ea bătăile.

— Da, şopti ea cuvântul care îi tremură pe buze.

Acceptul ei candid îi făcu trupul să i se încingă brusc. Se aplecă să o sărute tandru pe gât, iar ea închise iar ochii. Un suspin discret şi înfiorat se revărsă din ea. Îşi puse mâna pe piciorul ei şi încet, ca să nu o sperie, o mută în sus pe interiorul coapsei.

Îşi înfipse degetele în umerii lui când palma îi ajunse în punctul în care se unesc picioarele. De pe buze îi scăpă numele ei într-un geamăt înfundat când o mângâie uşor cu degetul mare acolo jos, între picioare, de-a lungul cusăturii pantalonilor. Ea vibră.

— E bine? întrebă el.

— E foarte bine, şopti, dând din cap şi în acelaşi timp ţinându-şi respiraţia.

Zâmbind în faţa unei inocenţe atât de contradictorii şi

de atrăgătoare, o mângâie din nou, de data asta mai apăsat şi înnebunitor de lent. Ea gâfâi, dar imediat sunetul delicat se transformă într-un geamăt înfundat de plăcere.

— Oh, e... îşi linse buzele în timp ce el continuă să o mângâie prin pantaloni. E *foarte* bine.

Îi găsi din nou gura şi îl sărută cu pasiune, trecându-şi degetele prin părul lui, ca o încurajare tăcută. Îşi desfăcu coapsele într-o invitaţie neruşinată, pe care el ar fi vrut foarte mult să o accepte...

De undeva de pe câmpurile din vale răsună un strigăt.

Tresărind speriată, Belle se desprinse din poala lui şi se îndepărtă clătinându-se, readusă pe pământ de lumea invadatoare din jurul lor. Îşi duse mâna la gură în timp ce îl privi fix cu ochii mari de uimire, nevenindu-i să creadă ce făcuseră.

Îi lipsi imediat căldura ei şi greutatea delicată a trupului ei mic care se lipise de el. Se întinse spre ea.

— Belle...

— Nu!

Refuzul scurt îl tulbură peste măsură. Mâinile îi căzură pe lângă corp, încleştă maxilarul şi o urmări cum îşi încheie în grabă nasturii de la vestă.

— Fir-ar să fie, Belle! mârâi el, neputând să-şi stăvilească furia cauzată de refuzul ei sau să-şi ascundă frustrarea evidentă în mădularul rigid. Nu mă săruţi aşa şi dai să fugi...

Se auzi al doilea strigăt. De data asta mai aproape.

Îl privi drept în ochi preţ de o clipă chinuitoare. În acea secundă, întrezări în ei dorinţă, dar şi regret.

— Drum bun, Quinton.

Se întoarse şi o luă la fugă spre vale, iar el văzu aceeaşi flacără familiară arzând în ea, cea pe care îi făcea atât de multă plăcere să o aprindă. Întotdeauna îi plăcuse, încă de când erau copii. Acum însă nu mai erau nici pe departe copii.

În cele din urmă, îşi dădu seama cu o tresărire dureroasă de ce îi făcea o plăcere aşa de mare să o tachineze.

Nu pentru că voia să aprindă acea flacără, ci pentru că îi plăcea să fie el cel care o aprindea. Singurul bărbat care îi putea stârni furia şi pasiunea până când radia din ea.

O experienţă pe care nu avea să o mai trăiască nicicând.

*

Belle înaintă grăbită pe potecă şi traversă câmpul spre canalul de irigare. Se rugă cu fiecare pas pe care îl făcu să nu aibă buzele foarte umflate şi roşii, pentru că aşa le simţea, şi ca nimeni din cei care aveau să o vadă să nu îşi dea seama ce făcuse cu Quinn. Totuşi, avea în minte doar îmbrăţişarea aceea cu totul neaşteptată, şi mii de gânduri o derutau şi o uluiau.

Quinton o sărutase, iarăşi. Şi oh, ce sărut! Minunat, exact aşa cum şi-l amintea.

Ba nu, chiar mai mult de atât. Sărutul acesta fusese potrivit. Mai mult decât potrivit. Gemu – fusese perfect. Ba chiar absolut perfect, încât o făcuse să îşi dorească mai mult decât un simplu sărut şi o atingere trecătoare. Un lucru nu doar minunat, d absolut periculos.

Fusese prinsă în mrejele lui, în furia pe care era capabil de fiecare dată să i-o scoată la lumină, iar apoi în sărutările lui perverse care îi tăiau răsuflarea şi în atingeri interzise. Dar când îl auzise pe Angus Burns strigând-o, dorinţa aprinsă pe care i-o stârnise se stinse ca prin minune, fiind năpădită de mustrări de conştiinţă pentru că se trezise încă o dată în braţele ticălosului. Şi se bucurase cu neruşinare de fiecare moment.

Se lăsase din nou vrăjită de el… Fireşte, el îşi dorise acea întâlnire impetuoasă pentru că oricum avea să plece şi să scape basma curată din orice fel de problemă ar fi lăsat în urmă. Ce gâsculiţă fusese! mai ales că refuzase să o ajute, împingând-o încă un pas spre pierderea castelului.

Se apropie de muncitorii de lângă şanţ şi observă cât munciseră în lipsa ei, ceea ce o făcu să se simtă şi mai vinovată, de parcă nu ar fi avut destule remuşcări din cauza

lui Quinn.

— Trebuie terminat înainte de amiază, anunţă Angus Burns în timp ce ieşi din şanţ ca să vină lângă ea. Se uitară împreună la doi muncitori care terminau de aplicat mortarul în jurul pietrelor care fixau poarta. Nu a fost o stricăciune serioasă. Mai degrabă o problemă mică.

— Băieţii din sat şi-au băgat coada, bombăni ea oftând prelung cu mâinile în şold.

Dacă nu înnebunea din cauza lui Quinton, până la urmă aveau să-i pună capac toate acele necazuri.

— Nu a fost niciun băiat, o contrazise încet Angus. Arătă spre pietre. Vezi zgârieturile astea aici?

Ea dădu cu sfială din cap.

— S-a folosit o rangă pentru a forţa poarta, fato! Iar apa a măturat totul în cale. Cel care a făcut aşa ceva are braţe puternice şi a vrut să-ţi facă probleme.

I se încovoiată umerii. Cuvintele lui Angus îi alungară toate mustrările de conştiinţă, iar supărarea pe Quinn dispăru complet. Ce erau câteva sărutări şi atingeri în comparaţie cu realitatea în care trebuia să apere proprietatea şi mulţimea de probleme pe care le avea în ultimul timp?

Distrugere cu intenţia de a provoca pagube… Dar *de ce?*

— Hai să punem un lacăt, le indică ea cu un aer abătut, neştiind ce altceva putea face pentru a împiedica o nouă vandalizare.

— O să înălţăm malurile, o să mai punem pietre şi mortar. Cam asta o să fie, fato, o asigură Angus, dând încrezător din cap spre oamenii lui. Singura cale de a deschide poarta asta fără permisiune va fi cu toporul.

Se uită încruntată la noua poartă care era întinsă pe iarbă de cealaltă parte a şanţului.

— Să sperăm că nu se ajunge până acolo.

— Mda. Îi aruncă apoi o privire piezişă şi curioasă. Te-ai întors singură de la plimbare. Atunci englezul s-a dus la conac?

Nici nu îndrăzni să-l privească în ochi de teamă că

vechiul ei prieten şi-ar fi dat seama imediat ce era cu ea.

— Bănuiesc că da.

Urmăriră în linişte cum ceilalţi muncitori terminară de pus şi ultima piatră, după care Angus insistă:

— Englezul a venit cu treabă pe aici? Îşi coborî vocea pentru a nu fi auzit de ceilalţi. Poate din cauza zilei tale de naştere şi a semnificaţiei ei?

Belle făcu o grimasă. Nu semnifica decât pierderea oricărei speranţe pentru un viitor în care să fie fericită, indiferent ce avea să se întâmple. Exact opusul intenţiei lui Lord Ainsley atunci când introdusese acea clauză în testament.

Ştia însă că Angus voia s-o tragă de limbă, aşa că se eschivă.

— Lord Quinton pleacă în America. A trecut pe la Glenarvon în drum spre coastă.

— Mare păcat, mormăi Angus. Pentru că el putea să fie soluţia pentru problemele tale.

— Nu, îl asigură ea şi se întoarse pentru a-i ajuta pe muncitori să termine de pus mortarul. Quinton Carlisle este el însuşi o mare problemă.

Capitolul 5

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, *la naiba!*

Quinn năvăli în casă, răstindu-se la valetul care se oferi să-i ia haina şi pălăria.

— De unde-mi torn repede un whisky?

Tânărul arătă cu degetul spre salonul de zi, fără să tresară măcar că pendula de la etaj nu bătuse încă de ora zece.

— În spatele ghiveciului cu palmier, sir. Doriţi să vă aduc un pahar?

— Nu. Pufni frustrat şi îşi trecu mâna prin păr. Îmi iau singur.

Valetul încuviinţă din cap şi se retrase în linişte. Iar

Quinn îşi îndreptă paşii spre salon şi whisky-ul promis.

Ce fusese în capul lui când o sărutase aşa pe Annabelle? Şi oricum mersese prea departe cu mai multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă cu ea. Voise să aibă o amintire cu ea? râse amar. Ei bine, cu siguranţă reuşise *asta.* Deşi acum ar fi vrut să-i facă altceva, nu doar să-şi amintească de ea.

Intelectuala asta enervantă îi pătrunsese în minte şi în suflet şi îşi dorea să îi poată picura scotch peste trupul acela împlinit, ca apoi să-i lingă fiecare picătură tentantă, să o înveţe tot felul de plăceri care nu se regăseau în afurisitele ei de cărţi...

Deschise larg uşile salonului de zi şi încremeni.

Lady Ainsley, aşezată pe canapea, îşi ridică privirea în timp ce ducea la gură ceaşca de ceai, iar pe scaunul din faţa ei stătea tolănit un bărbat îmbrăcat într-un costum de vânătoare. Bărbatul îşi mută o clipă privirea dezinteresată în direcţia lui şi se ridică încet în picioare doar când o văzu pe mătuşa Agatha că se ridică să-l întâmpine.

— Quinton. Chipul i se lumină cu un surâs. Hai să bei şi tu un ceai cu noi!

Se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap. Ceai. „Minunat!” Nu-şi dorea decât să plece cât mai departe de Glenarvon, iar asta înainte să facă un lucru regretabil. Cu Clopoţica. „Doamne, Dumnezeule!”

Nu putea însă ignora doleanţa mătuşii Agatha. Afişă un zâmbet călduros, care nu avea nicio legătură cu ce simţea de fapt, şi aruncând o privire pofticioasă spre palmierul din ghiveciul din colţ, se repezi să intre în cameră.

Agatha îi oferi un obraz, iar Quinn tresări în faţa acelei neobişnuite afecţiuni. Ce îi venise?

Însă se conformă şi o sărută pe obraz.

— Mătuşă Agatha, arăţi foarte odihnită în dimineaţa asta.

Îi aruncă o privire scrutătoare.

— Iar tu extrem de îndârjit.

— Din cauza vremii, se eschivă el. E prea umed şi frig

pentru o plimbare.

Dar, după câte se părea, nu şi pentru altele.

Sclipirea din ochii ei îl făcu să se întrebe dacă reuşise să o păcălească. Chiar dacă nu fu convinsă, ea nu mai insistă. Gesticulă spre bărbatul de lângă ea.

— Quinton, vreau să ţi-l prezint pe Sir Harold Bletchley, amabilul nostru vecin din est.

Cel care voia să se însoare cu Belle.

Quinn se încordă şi făcu ochii mici. Bletchley părea exact genul de persoană inofensivă, deşi era cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă decât Belle, cu părul rar şi un început de burtă. Şi o atitudine arogantă care aproape duhnea.

Nu şi-o putea imagina pe Belle nici în ruptul capului măritată şi fericită cu acest om. Sau sărutându-l la fel de pasional cum tocmai îl sărutase pe el.

— Sir Harold.

Quinn înclină băţos din cap.

Mătuşa continuă prezentările.

— Sir Harold, acesta este Lord Quinton Carlisle, nepotul meu, venit să ne viziteze în drum spre America.

— Carlisle.

Bletchley nu catadicsi să încline din cap şi nici să-şi ascundă expresia plictisită.

Ceaiul şi faptul că Bletchley şi mătuşa Agatha purtau o conversaţie politicoasă în momentul intrării lui îl duseră cu gândul la o vizită de curtoazie a lui Bletchley, deşi, judecând după înfăţişarea lui, nu părea preocupat de asta. Noroiul de pe cizme arăta că mersese pe jos prin ploaie şi i se păruse normal să se plimbe prin sat înainte să vină în vizită, la fel ca surâsul afectat despre care Quinn spunea că se datora vremii din nord.

Quinn îl antipatiză imediat din cauza atitudinii lui scârbite. Şi pentru că sosise atât de devreme. Doamne, dar chiar toţi nordicii se trezeau odată cu găinile?

— Ce voiai să vorbeşti cu mine? îl chestionă Agatha pe Quinn, revenind la stilul ei direct, odată ce isprăvise cu politeţurile.

În mod sigur, nu era momentul potrivit să admită că venise să caute nişte scotch care să-i domolească frustrările după ce o atinsese în mod necuvenit pe însoţitoarea care îi era ca o fiică.

— Am decis să plec astăzi spre coastă şi am venit să-mi iau rămas-bun, răspunse el.

Pe chipul ei ridat apăru o expresie subită de panică.

— Dar, dar trebuie să rămâi să o ajuţi pe Belle. Insist!

Quinn clătină posomorât din cap, nedorind să dea niciun detaliu legat de decizia sa bruscă de a pleca.

— Trebuie să ajung în America, sper să nu te superi pe mine, milady.

Îl fixă cu privirea fără să spună nimic, ca şi cum nu reuşea să înţeleagă ce era în capul lui. Zâmbi apoi forţat.

— Fireşte, spuse ea pe un ton fals. Înseamnă că ai venit în cel mai potrivit moment pentru a-l cunoaşte pe peţitorul lui Belle.

Buzele subţiri ale lui Bletchley se curbară într-o expresie de umilinţă batjocoritoare.

— Fireşte că ştiţi, vicontesă, că încă nu m-a acceptat oficial în acest rol.

Agatha făcu semn că nu contează.

— Te va accepta cu siguranţă. Şi aş putea adăuga că suntem extrem de încântaţi că ţi-ai declarat intenţiile. Nu este aşa, Quinton?

El ridică o sprânceană şi răspunse tărăgănat:

— Suntem în culmea fericirii.

Chiar dacă Agatha îi sesiză tonul sarcastic nu avu nicio reacţie, ci zâmbi şi mai larg către Bletchley.

— Sir Harold a cerut-o de soţie prima dată în urmă cu doi ani. Atunci însă nu cred că era pregătită de căsătorie, ţinând cont în special de cele petrecute în singurul ei sezon londonez.

Quinn îşi dădu ochii peste cap. Chiar nicio femeie nu îl lăsa să uite de acea noapte? Se răzgândi şi nu se mai duse să-l trezească pe Robert, ca nu cumva să înceapă şi fratele lui să-i reproşeze acelaşi lucru.

— Mare noroc că ai insistat, bombăni el, atrăgând o

privire mirată din partea mătuşii.

Bletchley zâmbi mieros, ca şi cum şi-ar fi câştigat din naştere dreptul de a se însura cu Belle.

— Am învăţat că la vânătoare trebuie să ai răbdare. Cu răbdarea treci marea.

— Într-adevăr, aşa este! exclamă Agatha înainte să apuce Quinn să spună vreun cuvânt nepotrivit despre aşa-zisa vânătoare a lui Belle. Şi, pentru că veni vorba de momente şi perioade, familia lui Sir Harold locuieşte în vecinătate de peste and generaţii.

Quinn nu se putu abţine.

— Oficial?

— Poftim? se încruntă Bletchley.

— Sir Harold a moştenit Kinnybroch în urmă cu aproape douăzeci de ani, se grăbi mătuşa să continue, ignorând scurtul schimb de replici. A fost al familiei încă de când stră-străbunicul lui a primit proprietatea în dar pentru curajul dovedit în bătălia de la Culloden. Îi aruncă lui Quinn o privire cu subînţeles. Nu este minunat faptul că Belle ar putea avea şansa de a se căsători cu cineva dintr-o familie cu o istorie remarcabilă?

— Minunat, repetă el sec. Puţin îi păsa lui de istoricul familiei când în cazul de faţă nu conta decât fericirea lui Belle.

— Lord Quinton este cel de-al treilea fiu al răposatului duce de Trent, continuă ea, întorcându-se spre Bletchley. Clătină apoi întristată din cap. Ştiţi cum sunt fiii mai tineri. El pleacă în America pentru a-şi clădi o viaţă acolo.

Quinn se uită uluit la ea. Oare mătuşa Agatha îşi dăduse seama că tocmai îl jignise?

Bineînţeles că îşi dăduse seama. Întrebarea era de ce o făcuse.

— Da, în regiunea Carolina, se sili Quinn să răspundă, zâmbind ca şi cum comentariul ei nu îl afectase. Intenţionez să-mi cumpăr o bucată de pământ acolo.

— Tutun? se interesă Sir Harold amuzat, cu o expresie pe care Quinn o interpretă ca fiind tipică majorităţii gentlemanilor englezi care se considerau fermieri excelenţi.

— De fapt, orez şi indigoferă.

Îşi făcuse tot felul de calcule în ultimii patru ani şi ştia că era cel mai bine să investească în aceste tipuri de culturi. Ştia că avea să câştige nu doar din cultivarea lor, ci şi din depozitarea, transportul şi comerţul lor, şi tocmai de aceea se considera norocos că terenul era atât de aproape de Charleston. Cu ajutorul lui Aşa Jeffers, putea fi în acelaşi timp şi proprietar de teren, şi om de afaceri. Tatăl lui ar fi fost mândru de intenţiile lui.

— Înseamnă că vei avea sclavi.

Cuvintele lui Bletchley răsunară ca o insinuare arogantă.

„În niciun caz!” însă Quinn nu făcu decât să ridice din umeri.

— La fel ca orice moşier englez ai cărui arendaşi nu îşi pot achita niciodată datoriile.

Mătuşii Agatha îi scăpă un sunet înăbuşit.

Bletchley însă râse.

— Atunci te vei descurca în America, laolaltă cu coloniştii care ne detestă pe noi, englezii. Sper doar să nu constaţi că te detestă şi pe dumneata.

Oh, de asta era sigur. Însă zâmbi larg doar ca să îl irite pe Bletchley.

— Îmi asum acest risc.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Mă scuzaţi, milady, zise Ferguson intrând în cameră. Bucătăreasa vrea să vă vorbească. Spune că e o chestiune urgentă legată de cuptoare, doamnă.

Se uită şovăitoare la cei doi, ca şi cum n-ar fi vrut să-i lase singuri, apoi oftă când înţelese că nu avea încotro, pentru că nu voia să rişte să-i ia casa foc.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi!

Se grăbi să iasă cu Ferguson, urmându-L în cameră se aşternu o linişte ciudată.

Quinn îl studie printre gene pe Bletchley. Aşadar, acesta era principalul pretendent la mâna lui Belle.

Nu era de mirare că ea prefera să rămână nemăritată.

Mătuşa Agatha spusese însă că avea nevoie de

ajutorul lui Quinn pentru a o apăra pe Belle de pretendenţii nepotriviţi. Era un moment cum nu se putea mai bun pentru a-i oferi acest ajutor.

Îl cântări apăsat pe Bletchley din priviri.

— Crezi că ai şanse să te însori cu Annabelle.

— Da.

— Şi ce planuri ai? Îşi încrucişă braţele pe piept.

Bletchley zâmbi.

— Deci eşti câinele ei de pază?

Quinn preferă să nu cadă în cursă şi nu spuse nimic cât Bletchley se duse la tava de pe masă ca să îşi mai toarne o ceaşcă de ceai.

— Oh, fii sigur că am multe planuri! îl încredinţă Bletchley. Primul lucru pe care îl vom face va fi să dăm jos gardurile pentru a mări suprafaţa păşunilor şi a uni turmele. Vom cumpăra apoi din veniturile suplimentare ale moşiei Glenarvon o turmă de vite scoţiene care să pască pe pantele din nord. Bletchley gesticulă cu ceaşca între înghiţituri. Închiderea punctelor de tundere şi mulgere de la Glenarvon şi dublarea celor de la Kinnybroch, renegocierea tuturor contractelor de închiriere cu arendaşii şi a drepturilor care ţin de păşuni. Aruncă o privire dispreţuitoare în jur. Şi vânzarea acestui loc demodat, dacă voi fi în stare să găsesc vreun scrântit să-l cumpere.

Quinn observă faptul că nu menţionase deloc numele lui Belle. Nici măcar o dată. Intenţiile lui erau pur materiale. Exact de asta se temuse Belle.

— Şi sătenii?

Bletchley tresări, luat prin surprindere de întrebare.

— Ce-i cu ei?

— Ce planuri ai pentru a-i ajuta?

— Să-i *ajut* pe săteni?

Bletchley fu cât pe aici să-şi verse ceaiul de râs, pe parcă ar fi auzit cel mai ridicol lucru din lume.

Dumnezeule, bărbatul ăsta nu se potrivea deloc cu Belle! În nicio privinţă.

— Grija mea este proprietatea. Bletchley se întinse să-şi ia un biscuit de pe tavă. Mai ales după ce va unită cu

Kinnybroch. O să am de două ori mai mult pământ şi nişte venituri considerabile. Administrarea domeniului o să-mi ocupe o grămadă de timp, nu o să-mi mai stea mintea la săteni. Se pot descurca singuri.

Quinn simţi că îl apucă groaza.

— Glenarvon va al lui Annabelle. Vrea să îl administreze singură.

Bletchley băgă biscuitul în gură şi dădu din mână a lehamite.

— După ce ne căsătorim, explică el printre plescăituri, o să ajungă la concluzia că este mult mai bine să-şi lase soţul să-şi bată mintea cu astfel de lucruri. Doar ştii cum sunt femeile. O să fie încântată să îşi petreacă vremea ducându-se la croitoreasă şi organizând petreceri, nu o să-i mai ardă de registre de contabilitate şi să-şi murdărească mâinile pe câmp. Şi, oricum, o să avem nevoie de un moştenitor, continuă el cu un rânjet îngâmfat. O să rămână repede însărcinată şi atunci toată atenţia îi va fi îndreptată, după cum e şi normal, asupra copilului.

Quinn simţi un val de emoţie dureroasă când se gândi la Belle însărcinată. La focul ei viu, temperat de aura caldă a maternităţii. Senzaţia aceea îl cuprinse atât de rapid şi de necruţător, încât simţi că începe să tremure, dar reuşi să îşi recapete controlul.

Avea nevoie cu disperare de băutura aceea! Traversă camera spre ghiveciul cu palmier şi găsi printre frunzele lui whisky-ul ascuns pentru care venise, de fapt. Neavând un pahar la îndemână, îşi turnă în ceaşca de ceai.

— Annabelle e femeie deşteaptă, comentă el. „Ba chiar extrem de deşteaptă”. Puse dopul sticlei şi o vârî pe sub betelia pantalonilor, apoi se sprijini de perete şi îl studie pe Bletchley pe deasupra buzei ceştii. „Mult prea deşteaptă pentru tine”. Deja se descurcă foarte bine şi o să fie în stare să se ocupe şi de copil, şi de administrarea moşiei.

— Ei bine, eu sunt sigur că va fi foarte ocupată după ce va mai face un copil. Bletchley chicoti. Sau încă şase.

Quinn se uită urât la el. „Doar peste cadavrul meu”.

Bletchley zâmbi vesel.

— O să îţi dăm negreşit de veste în America ori de câte ori o să ni se mai nască un copil.

Palma lui Quinn se strânse în jurul ceştii până când crezu că avea să o spargă, numai ca să nu îl pocnească. Lui Bletchley îi păsa doar de proprietate şi vorbea despre căsătoria cu ea ca şi cum şi-ar fi cumpărat o iapă de prăsilă. Arogant, pompos, misogin…

O mişcare sesizată cu coada ochiului îi atrase atenţia.

Prin fereastra înaltă, o zări pe Belle întorcându-se de pe câmp cu gulerul hainei ridicat ca să se ferească de ploaia mocănească a dimineţii reci şi cu părul băgat sub boneta de stofă. O siluetă pe fundalul norilor cenuşii şi grei şi al munţilor din depărtare părea că s-a materializat din ceaţă. O zână ivită din vâlcele şi munţi. O creatură la fel de sălbatică şi independentă precum ţinutul din jurul ei.

Quinton ştia că nu putea permite nimănui să îi ia Glenarvon.

Mătuşa Agatha intră în cameră cu răsuflarea tăiată din cauza grabei cu care se întorsese. Îşi mută privirea de la unul la celălalt, căutându-i parcă de răni.

— Dezastrul a fost evitat, spuse ea într-un suflet. Casa nu o să ardă… înainte de cină.

Bletchley zâmbi respectuos la remarca ei spirituală. Quinn însă continuă să se uite cu răceală la el peste buza ceştii de ceai în timp ce sorbi calm din whisky.

Mătuşa Agatha îşi vântură evantaiul cât îşi căpătă suflul şi se trânti uşurată pe canapea.

— Îmi pare tare bine că aţi avut ocazia să staţi de vorbă. Îşi mai turnă ceai în ceaşcă şi adăugă o cantitate generoasă de miere. Mare păcat ar fi fost dacă Quinton ar fi plecat înainte să aveţi ocazia să vă cunoaşteţi, Sir Harold. Acum, când ştie că Annabelle şi castelul Glenarvon vor fi în siguranţă în mâinile dumitale, Quinton poate pleca liniştit în America.

„Ba pe naiba!” Belle ar fi fost mai în siguranţă cu Lucifer.

— De fapt, anunţă Quinn depărtându-se de perete şi

venind spre ei senin, ca şi cum ar fi adus vorba despre vreme, mi-am schimbat planurile.

— Oh! exclamă mătuşa şi încremeni, lăsând din neatenţie cupa cu miere să curgă în ceaşcă.

— M-am hotărât să fac ce m-ai rugat, mătuşă Agatha. Să rămân aici. Se uită fix la Bletchley, al cărui chip se crispă pe măsură ce îi înţelese intenţia. Pentru a te ajuta cu peţitorii lui Belle.

— Minunat! Agatha amestecă ceaiul din neatenţie cu cupa de miere, iar pe chip îi înflori un zâmbet senin. Ar fi *minunat, asta* dacă Belle e de acord.

— Oh, cred că va fi. Quinn o privi ridicându-şi ceaşca la gură. Când ceaiul mult prea dulce o făcu să se strâmbe, îi zâmbi cât putu de fermecător, deşi între timp se gândea cum să-i strice planul de a o mărita pe Belle la fel cum îi stricase ceaiul. Se întoarse spre Bletchley cu o expresie inocentă. Înţelegi că niciodată nu poţi fi prea prevăzător. Rânji ameninţător. În fiecare zi mai apare câte un vânător de zestre.

— Aşa este, interveni repede Agatha, temându-se ca nu cumva cei doi să se ia la ceartă. Trebuie să ne gândim în primul rând la binele lui Belle.

Bletchley scrâşni din dinţi şi consimţi politicos.

— Desigur.

Atmosfera deveni ciudat de tensionată. Bletchley se uită la Quinn precum un leu care îşi apără teritoriul.

Quinn rânji încrezător.

Mătuşa Agatha nu ştiu unde să se uite. Lăsă ceaiul deoparte, îşi drese vocea şi încercă disperată să schimbe subiectul.

— Sper că aţi apucat să discutaţi câte ceva despre vânătoare şi pescuit cât timp am lipsit.

Bletchley pufni.

— Aş fi vrut să discutăm despre ceva mai distractiv, dar mă tem că ne-am concentrat asupra afacerilor.

— Şi asupra lui Belle, nu uita, ţinu Quinn să îi amintească doar ca să-l irite. Sau şi ea e tot o afacere pentru tine?

Bletchley se încruntă.

— Carlisle, poate ar fi mai bine să îţi reevaluezi planurile…

— Sir Harold este un trăgător iscusit şi un vânător pasionat, interveni Agatha cu un entuziasm forţat. Nu-i aşa, Sir Harold? Văzând că întrebarea nu reuşi să-i alunge furia şi să-i distragă atenţia de la Quinn, adăugă cu viclenie: Are una dintre cele mai bune haite de câini de vânătoare din nord.

Săgeata aceasta îşi atinse ţinta, iar Bletchley se întoarse spre ea cu un zâmbet infatuat care îi înmuie chipul aspru.

— Este, recunosc, una dintre cele mai mari realizări ale mele. Acum câţiva ani, am avut plăcerea de a organiza o vânătoare pentru Wellington. A afirmat că a fost una dintre cele mai reuşite vânători la care a participat. Îndepărtă o scamă imaginară de pe mânecă. Chiar am achiziţionat o căţea de la ducele de Devonshire. E de rasă bună. O să-mi facă unu, doi pui ca să întăresc haita.

Quinn nu se abţinu nici de data asta:

— Sau vreo şase.

Privirea pe care i-o aruncă Bletchley fu ucigaşă.

— Tu, Quinton? interveni diplomată Agatha. Ţie îţi place acest sport, vânătoarea?

Puse ceaşca goală pe masă.

— Eu zic că ar fi sport dacă şi animalele ar fi înarmate.

Agatha îşi ţuguie buzele, dar Quinn nu îşi putu seama dacă voise să îşi înăbuşe un zâmbet sau o mustrare.

— Vânătoarea presupune nişte calităţi speciale, se apără Bletchley iritat. Poate nu o poţi aprecia din cauză că ţie îţi lipsesc.

Quinn ridică indiferent din umeri.

— Ce calităţi speciale sunt necesare ca să împuşti o pasăre care îşi ia zborul dintr-un tufiş speriată de un gonaci, în timp ce vânătorul de lângă dumneata te ajută să îţi încarci puşca?

Bletchley se făcu roşu ca racul.

— Ia ai grijă, Carlisle, bolborosi el.

Din cadrul uşii răsună un râs cald şi melodios. Lui Quinn i se opri respiraţia la sunetul care îl atinse la fel de tandru ca o ploaie de vară.

„Annabelle!” Se întoarse spre ea, iar imaginea ei îi căzu ca un bolovan în stomac. Chiar şi udă, şi murdară toată după ce muncise la câmp, cu părul răvăşit sub boneta de stofă şi cu o dâră de noroi pe faţă, tot frumoasă era.

Intră în cameră zâmbind către mătuşa Agatha, apoi îi aruncă o privire nedumerită lui Quinn, neînţelegând de ce se afla acolo în loc să-şi facă bagajul.

— Sir Harold. Îl întâmpină cu o plecăciune din cap pe Bletchley. Salutul fu însă rezervat şi, în loc să îi ofere mâna, se duse repede să-şi ia o ceaşcă şi o farfurioară de pe tavă ca să-şi ocupe mâinile şi să nu trebuiască să îl atingă.

„Sclipitoare femeie”, remarcă admirativ Quinn. Prea deşteaptă să se lege pe viaţă într-o căsnicie nefericită de un bădăran interesat de avere precum Bletchley.

— Vă cer scuze că v-am întrerupt, comentă ea. Pe buze îi juca însă un zâmbet deloc inocent. Despre ce discutaţi, despre avantajele prăzii înarmate?

În loc să se ducă la Bletchley, Belle se retrase un pas de lângă masă pentru a sta în spatele lui Quinn, ca şi cum ar fi vrut să fie apărată de el. Mişcarea discretă îl făcu să se simtă peste măsură de posesiv.

— După părerea mea, vânătoarea de vulpi ar deveni mult mai interesantă, deşi nu prea ştiu cum ar fi cu vânatul mai mare, glumi ea ridicând ceaşca. Cum ar putea apăsa un cerb pe trăgaci cu copita?

Bletchley se holbă la ea, părând insultat de cugetările ei cu voce tare, iar mătuşa Agatha arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Quinn rânji cu gura până la urechi.

Ea îşi înclină capul, prefăcându-se că a căzut pe gânduri.

— Deşi cred că am putea să îi înarmăm cu arcuri cu săgeţi. Adăugă apoi ridicând vocea, ca şi cum ar fi găsit brusc soluţia: Ar putea trage de coarda arcului cu despicătura din copite!

Agatha se înecă cu ceaiul

— Annabelle!

Începu să chicotească, făcându-l pe Quinn să zâmbească şi să simtă ceva mult mai profund şi mai intens decât ce simţise când o sărutase. Nu ştia ce anume simţea. Oricum, indiferent de ce i se întâmpla, lui Quinn îi plăcea. Chiar foarte mult.

— Vă cer scuze, deveni ea împăciuitoare. Glumeam. N-am vrut să supăr pe nimeni.

Quinn îi zări însă licărirea vinovată din ochi. Oh, *exact* asta avusese în minte!

Domolit de pretinsa ei scuză, Bletchley dădu din cap spre Quinn.

— Ai venit la fix, domnişoară Greene. Tocmai încheiam o discuţie cu Carlisle despre planurile de viitor pentru Glenarvon. Privirea îi alunecă asupra ei şi se încruntă indignat. Văd că iar ai muncit la câmp.

— Da, zâmbi ea, ignorând critica subtilă adusă înfăţişării ei. Adevărul este că cel mai ieftin muncitor de pe orice proprietate este întotdeauna proprietarul, pentru că…

— …îşi încasează de fiecare dată partea, îi termină Quinn fraza.

Se uită la el, mirată că îi putea citi gândurile, cu buzele ei roz uşor întredeschise. El îi susţinu o clipă privirea şi simţi în piept o căldură inexplicabilă.

Lui Quinn i se păru că buzele Agathei tresăriră, dar mătuşa îşi dusese prea repede ceaşca la gură ca să fie sigur.

— Dar ce anume ai făcut acolo? se interesă ea.

Belle dădu indiferentă din umeri.

— A fost o problemă cu sistemul de irigare.

Pe fruntea mătuşii Agatha apăru o cută de îngrijorare şi lăsă ceaşca jos.

— Încă un act de vandalism?

— Nimic grav, îi alungă ea temerile cu un surâs forţat. Domnul Burns şi oamenii lui l-au reparat în această dimineaţă. Oile vor reveni pe păşunile lor până la sfârşitul săptămânii.

Explicaţia lui Belle o linişti pe mătuşa Agatha, dar Quinn zări o licărire în ochii lui Bletchley. Bărbatul pufni nemulţumit.

— Încă o dovadă că femeile nu trebuie să se amestece în administrarea unei moşii.

Belle încremeni. Bletchley nici nu remarcă. Sau, dacă observă, decise să îi ignore reacţia.

Quinn nu spuse nimic, bucuros că filfizonul arogant îşi săpa singur groapa.

Bletchley continuă:

— Sper că, de îndată ce îmi vei accepta cererea în căsătorie, se va termina cu aceste răutăţi, iar persoana răspunzătoare îşi va da seama că noul administrator al proprietăţii face o treabă foarte bună.

— Oh! exclamă ea şi se încruntă toată.

Orice urmă de amuzament îi dispăru de pe chip, iar Belle îşi mută privirea.

— Domnişoară Greene, ai luat o decizie? insistă Bletchley cu delicateţea romantică a unui măgar mort. După umila mea părere, nu a rămas prea mult timp. Îmi permiţi să îţi fac curte în mod oficial?

— Ei bine… eu… se bâlbâi Belle.

Se uită nervoasă spre Quinn. El îi sesiză deznădejdea şi tristeţea şi simţi că i se strânge stomacul.

Agatha se ridică de pe canapea.

— Sir Harold, poate ar fi mai bine să discuţi această chestiune între patru ochi cu Lord Quinton. Nepotul meu înlocuieşte o rudă de sex masculin în postura de…

— Suntem vecini de mulţi ani, nu există secrete între noi. Bletchley nu luă în seamă îngrijorarea vicontesei. Sunt la curent cu situaţia dumitale, domnişoară Greene, şi nu este cazul să ne cramponăm de formalităţi. Zâmbi cu aplomb spre Belle. Doar că aş prefera să ştiu că am acordul dumitale.

Văzând că Belle ezită, mătuşa Agatha murmură:

— Quinton?

— Annabelle ştie ce este cel mai bine pentru ea, răspunse el încet. Nu are nevoie de mine ca să ia o decizie.

Ştiind cât de încăpăţânată era, foarte probabil Belle avea să facă exact pe dos decât i-ar fi recomandat el.

Quinn o ţintui cu privirea, în timp ce Belle se uita cu încrâncenare în ceaşca de ceai, neîndrăznind să se uite spre el. Aşteptă cu răsuflarea tăiată să îi interzică lui Bletchley să o curteze. În liniştea care se aşternuse, îşi auzea bătăile inimii spărgându-i timpanele…

— Da, zise ea dintr-o suflare, dar atât de încet, încât sunetul nu i se desprinse de pe buze.

Quinn însă o auzi, iar răspunsul i se răsfrânse în piept cu forţa unei ghiulele.

Lady Ainsley tresări şi păru că nu era sigură că auzise bine. Era la fel de mirată precum Quinn că Belle nu îl refuzase.

— Poftim?

— Am spus că da. Belle îşi semeţi bărbia şi se uită spre Bletchley, aflat în cealaltă parte a încăperii, acceptându-i oferta cu entuziasmul cu care cumpăra făină de la morar. Îţi permit să îmi faci curte, Sir Harold.

— Bine, comentă Bletchley atât de bucuros, încât Quinn se aştepta să îl vadă frecându-şi palmele. În acest caz, mâine după slujbă mi-ar face plăcere să te scot la o plimbare prin împrejurimi.

Belle încuviinţă din cap fără să spună nimic, dar nu îşi putu ascunde tristeţea sumbră de pe chip. Sau sentimentul înfrângerii ce o cuprinsese.

Mătuşa Agatha zâmbi crispată spre Bletchley.

— Sir Harold. Îl luă de braţ şi îl conduse spre uşă. Te conduc eu.

În timp ce văduva îl conduse pe Bletchley, îi aruncă lui Quinn o privire din care el nu putu desluşi nimic din cauza şocului provocat de răspunsul lui Belle. Înţelese totuşi că mătuşa lui era foarte dezamăgită. El o dezamăgise.

Quinn îşi încrucişă braţele şi o privi stăruitor pe Belle, care nu se clintise niciun milimetru. Fusese de acord cu această absurditate – cu Bletchley! Era furios pe ea şi pe pisica sălbatică din ea. Acesta era motivul pentru care refuza să se uite la el.

Dar nu era vorba doar de furie, ci şi de trădare. Fireşte, nu pe el îl trădase. Ar fi fost ridicol să susţină aşa ceva, la fel de ridicol ca gândul că era gelos pe Bletchley. Nu avea niciun drept asupra ei, nu avea pentru ea decât un sentiment de prietenie.

Nu, se trădase pe ea! Faptul că se predase cu uşurinţă unei vieţi alături de un bărbat precum Sir Harold era o trădare faţă de femeia puternică în care crezuse că se transformase.

— Oh, nu, nu, începu el să o bombăne venind spre ea. *Nu o* să scapi aşa de uşor!

*

— Quinn, te rog să înţelegi, protestă Belle, retrăgându-se în altă parte a camerei.

Era furios, mult mai supărat decât îl mai văzuse până atunci. Atât de înverşunat, încât o tulbura peste măsură. Până şi mâna pe care o ridică în zadar să îl ţină la distanţă îi tremura.

Dar el nu renunţă şi se ţinu după ea până ce o înghesui într-un colţ.

— De ce, Annabelle? o luă la rost. Eşti atât de disperată încât iei în considerare varianta de a te lega de ticălosul ăsta infatuat? scrâşni atât de tare din dinţi, încât muşchii gâtului îi zvâcniră. Îşi propti palmele de perete în dreptul umerilor ei pentru a nu o lăsa să scape. *Vrei* să te măriţi cu el?

Ea se cutremură la gândul acesta.

— Bineînţeles că nu!

— Atunci de ce…

— Pentru că nu am de ales! Trebuie să mă mărit. Îl împinse, dar bărbatul furios cât un munte refuză să se clintească. Ai uitat că tu nu ai fost de acord cu propunerea mea?

— Să *nu* cumva să dai vina pe mine, o contrazise el, iar ochii lui ca safirele o străpunseră precum nişte fulgere în toiul nopţii. Nu era cazul să îi accepţi cererea de a-ţi face

curte.

— Dar ce altă opţiune aveam? întrebă ea cu glasul tremurând de frustrare.

— Să nu te măriţi, ripostă el. Şi, desigur, să nu iei în calcul cererea de căsătorie a lui Bletchley.

El nu înţelegea ce însemna Glenarvon pentru ea, pentru că altfel nu ar mai fi avut această discuţie.

— S-ar putea să fie singura mea soluţie.

El clătină uimit din cap, pentru că nu o înţelegea absolut deloc.

— Poţi avea un cămin al tău oriunde. Nu-i nevoie să te măriţi cu un om ca Bletchley doar pentru că te încăpăţânezi să nu locuieşti în altă parte!

Duritatea neintenţionată a cuvintelor lui o făcu să tremure şi simţi o durere în suflet. Strânse pumnii, copleşită de durere şi frustrare.

— Ce ştii tu despre ce înseamnă *acasă?* întrebă ea pe un ton tăios, neputându-şi ascunde indignarea. Tu, care ai crescut în aceeaşi casă, ai dormit în acelaşi pat în fiecare noapte, înconjurat de o familie care te iubea. Cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat a fost să nu ţi se servească budincă la cină pentru că ai jucat o festă unui valet sau nu ţi-ai terminat studiile.

Chipul lui frumos se înceţoşă în faţa lacrimilor care ameninţau să-i curgă pe obraji, dar Belle continuă:

— Tatăl tău a ridicat vreodată mâna la tine sau la fraţii şi sora ta? Sau la mama ta?

Quinn începu să înţeleagă cruda realitate şi se întunecă la faţă.

— Belle, ce faci? şopti el cu vocea sugrumată.

— Când tu erai în camera ta, supravegheat de bonă, eu erau trezită în miez de noapte ca să mă ascund într-un colţ pentru că tata luase banii de chirie şi îi pierduse la jocuri de noroc ori îi băuse. A nu ştiu câta oară. Îmi aduc aminte că am dormit nopţi întregi la uşile unor necunoscuţi sau în clădiri abandonate, am răbdat de foame zile în şir, purtam hainele până se zdrenţuiau, auzeam şobolanii ronţăind prin ziduri, culegeam viermii din făină ca să putem

face pâine, simţeam păduchii…

Vocea i se stinse din pricina acelor amintiri care erau atât de intense încât îi sugrumară cuvintele în gât, atât de puternice încât simţea iarăşi păduchii pe piele şi în păr. Belle se cutremură şi strânse tare pleoapele ca să nu vadă expresia şocată de pe chipul lui la auzul acelor povestiri oribile dintr-o perioadă întunecată.

— Nu am stat nicăieri mai mult de câteva luni – fugeam de creditori şi de cei pe care tatăl meu îi trăsese pe sfoară. Cât timp avea o slujbă şi nu bea, era bine. Iar la un moment dat, se întâmpla ceva şi începea iar să bea, să parieze la jocuri de noroc, să fure. Să dea în mama. Trase aer în piept. În mine. Îl simţi înfuriindu-se, îi simţi trupul masiv încordându-se.

— De ce nu l-a părăsit mama ta? şopti el. De ce nu te-a luat de acolo?

Ea clătină din cap, neîndrăznind încă să deschidă ochii pentru a vedea mila de pe chipul lui.

— Unde să ne fi dus? Îşi înăbuşi un zâmbet amar. Nu am avut rude sau prieteni care să ne ajute. Şi ce poliţist ar fi arestat un soţ care îşi bătea nevasta?

Cu ochii închişi nu îl putea vedea, dar îl simţea. El rămase absolut nemişcat, aproape de ea, fără să o atingă.

— Mereu la fel, şopti ea. Odată ce începuse să povestească, nu se mai putea opri. Întotdeauna pe drumuri, întotdeauna nesătui… Cu excepţia zilei în care am împlinit opt ani în acel an, am avut tort. Mama mi-a dăruit o haină şi pantofi noi, o păpuşă îmbrăcată într-o rochie roz cu volănaşe. Îi veni să zâmbească printre lacrimi. Era atât de curată şi senină, avea panglici, dantelă şi păr blond adevărat. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Stăteam pe podeaua şopronului murdar în care locuiam şi n-am făcut nimic altceva toată ziua decât să o pieptăn… Trase aer în piept tremurând. Când tata a venit acasă, mi-a luat toate cadourile şi le-a vândut. Şi păpuşa.

— Belle…

El îi cuprinse chipul în palme, iar ea îi simţi degetele lungi tremurând pe obraji. Deschise ochii şi îl ţintui cu

privirea.

— Dar tot în acea zi l-am cunoscut pe Lord Ainsley. Auzise că mama locuia în acea zonă şi, deoarece lucrase pentru ea, venise în vizită. Habar nu am avut că adevăratul meu cadou a fost acea întâlnire, pentru că doi ani mai târziu, când tata era în închisoare şi mama murise de friguri, Lord Ainsley a venit şi m-a adus aici, unde am avut, în sfârşit, parte de siguranţa zilei de mâine şi de căldură, unde am avut întotdeauna mâncare şi un pat în care să dorm… îşi înăbuşi un suspin. O durea sufletul pentru fiecare secret pe care îl dezvăluia, dar nu se putu opri. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Credeam că am ajuns în rai.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Încleştă dinţii, furioasă că nu era în stare să o oprească.

— Deci să nu îmi vorbeşti despre ce înseamnă să ai o casă când tu ai avut întotdeauna una! Sau despre cât de uşor ar trebui să-mi fie să plec de aici. Îşi şterse furioasă lacrima de pe obraz. Habar nu ai ce vorbeşti.

Se uită tăcut la ea cu privirea întunecată şi trupul încordat. După o asemenea ieşire brutală, ea se aşteptase ca el să-i întoarcă spatele şi să plece, să o lase singură să-şi rezolve problemele.

El însă nu plecă, rămase aproape de ea, atât de aproape încât îi simţea căldura, îi putea mirosi parfumul acela delicios de vin de Porto şi tutun pe care îl asocia întotdeauna cu prezenţa lui. Şi, oh, forţa! Emana din toţi porii lui a bărbat care nu se retrăsese din faţa niciunei provocări.

Încercă să îl împingă, dar în zadar, el nu avea de gând să se mişte. Ba chiar acel ticălos enervant avu tupeul să se apropie şi mai mult, să îşi pună braţele în jurul ei şi să o lipească de el.

Pieptul îi ardea de durere şi izbucni în hohote de plâns. Încercă să se smulgă de lângă el, dar el o ţinu strâns. Iar cu cât se zbătea mai mult, cu atât o strângea mai tare, până când nu avu încotro şi trebui să-l cuprindă de talie, nu mai avu de ales şi fu nevoită să-şi îngroape faţa în pieptul lui vânjos şi să plângă.

— Şşşt, Belle, şopti el liniştitor, atingând-o cu buzele pe tâmplă. Nu va trebui să pleci de aici şi nici să te măriţi dacă nu vrei. O să găsim o altă cale să păstrăm castelul. Îţi promit. Nu plec până nu rezolvăm.

— Cum? mormăi ea lipită de pieptul lui, agăţându-se de slaba speranţă pe care i-o dădea el.

— Nu ştiu, o să vedem, răspunse el cu hotărâre, trăgându-se în spate doar pentru a-i înălţa chipul ca să se uite la ea. Hotărârea de oţel din ochii lui îi tăie respiraţia. *O să găsesc* o cale.

Încuviinţă din cap, incapabilă să-şi găsească cuvintele. Voia să îl creadă, voia să se convingă că soluţia era atât de simplă…

Când Quinton Carlisle îşi dorea ceva, soarta era de partea lui.

Dar ea ştia foarte bine că soarta nu fusese niciodată prietenoasă cu ea.

Capitolul 6

O săptămână mai târziu
(trei săptămâni până la ziua lui Belle)

Belle aruncă o privire pe fereastra salonului de zi şi văzu un alt gentleman ieşind în grabă pe uşa castelului Glenarvon.

I se strânse stomacul.

— Am o presimţire urâtă.

— A mai sosit un gentleman? întrebă Lady Ainsley, ridicându-şi privirea de la biroul unde scria tot felul de notiţe pentru petrecerea pe care o organiza.

— Nu. Se încruntă, suspiciunea nedându-i pace. Încă unul care pleacă.

Cu siguranţă, era ceva în neregulă. Stăruinţa lui Lady Ainsley ca Robert şi Quinton să se ocupe de întâmpinarea eventualilor pretendenţi nu putea duce decât la apariţia

altor probleme. Sarcina lor era să îi intervieveze pe pretendenţi pentru a le pricepe intenţiile şi de a-i separa pe vânătorii de zestre ostentativi de adevăraţii gentlemani. Judecând însă după cum veneau şi plecau, Belle avea impresia că, de fapt, cei doi Carlisle îi alungau aproape pe toţi. În acea zi, estimase că o duzină de domni veniseră în vizită. Deşi era conştientă că era imposibil, era sigură că numărase treisprezece ieşind pe uşă.

Niciunul din cei care plecau nu părea prea încântat. Inclusiv ultimul, care se întoarse să arunce o privire încruntată spre casă înainte de a încăleca şi de a pleca.

— E semn bun, nu crezi? Vicontesa îşi împinse ochelarii de citit pe nas. Înseamnă că Robert şi Quinton îşi fac treaba cum trebuie.

— Probabil.

Sau poate că nu făceau decât să-i dea şi mai mari bătăi de cap. Şi ce dureri de cap avusese în ultima săptămână. Pentru că singura variantă era să se mărite, Belle îi permisese lui Lady Ainsley să răspândească discret informaţia că avea ca zestre proprietatea şi că era în căutarea unui soţ. Nu se menţionase nimic de termenul-limită reprezentat de ziua ei de naştere, aflat acum la doar trei săptămâni distanţă, dar, judecând după numărul de bărbaţi care începuseră să vină în vizită, nici nu fusese necesar. Îmbrăcaţi în cele mai bune haine, cu pălăriile în mână, asaltaseră moşia precum un nor de lăcuste, unde cei doi ficaţi Carlisle îi aşteptau. Părea că organizaseră o ambuscadă.

După doar câteva zile de la însărcinarea celor doi ticăloşi cu alegerea peţitorilor, era ca şi cum puseseră vulpile paznici la coteţul găinilor. De fapt, erau ca două vulpi care refuzau din capul locului să permită construirea coteţului găinilor.

— O să fie bine. Lady Ainsley îşi îndreptă din nou atenţia către lista cu lucrurile necesare pentru pregătirea petrecerii. Am încredere în Quinton că face ce trebuie.

Belle arcui întrebător o sprânceană.

— După ce va epuiza orice altă soluţie posibilă,

adăugă văduva pentru ea însăşi.

Descurajată, Belle se întoarse de la fereastră şi începu să se plimbe prin salon. Oh, de ce nu putuse Quinn să facă măcar o dată ce îl rugase şi să-i fi acceptat propunerea? Nu ar fi dat Glenarvon şi ar fi fost răspunsul perfect la rugăciunile ei.

În urmă cu două săptămâni, gândul acesta ar fi făcut-o să râdă. Să se mărite tocmai cu Quinton Carlisle! Nici măcar n-ar fi conceput aşa ceva. Iar acum, nu doar că ar fi reprezentat soluţia perfectă pentru problema ei, ci chiar i-ar fi făcut plăcere să-l aibă pe Quinn drept soţ.

Iar gândul *ăsta* aproape că o făcu să se împiedice.

Era adevărat. Deşi nu voia să recunoască, uneori pacostea aceea putea fi… agreabilă. Pe parcursul ultimei săptămâni, cel mai enervant om din lume îi devenise prieten şi confident, cel mai mare aliat în această încurcătură cu moştenirea.

Îi făcuse plăcere să-şi petreacă vremea cu el, să joace şah serile şi să discute până noaptea târziu, să audă povestiri despre copilăria lui trăsnită alături de fraţii lui şi despre toate festele pe care le făcuse la universitate şi din cauza cărora fusese la un pas de exmatriculare, îi plăcea că îşi făcuseră un obicei din a se plimba după-amiezile pe proprietate şi în sat, când îi împărtăşea problemele legate de moşie, iar el îi dădea soluţii potrivite. Prinsese drag chiar şi de dezbaterile pe marginea ştirilor din *London Times* în timpul micului dejun, şi îl respecta pentru mintea lui pătrunzătoare.

Quinton Carlisle avea o minte pătrunzătoare… Cine ar fi crezut?

— Dacă te mai plimbi mult aşa, draga mea, îi zise Lady Ainsley, va trebui să schimbăm covorul.

Belle se opri pe loc în mijlocul camerei şi se întoarse spre vicontesă cu un suspin. Nu-şi putea însă controla frământarea şi neliniştea. Nu astăzi. Numai Dumnezeu ştia ce făceau Quinton şi Robert la etaj. Şi cu siguranţă nu când ea era nevoită să îşi petreacă toată ziua în casă cu Lady Ainsley ca să planifice ultimele detalii pentru petrecere,

care, deşi ar fi trebuit să fie un eveniment vesel, acum o îngrozea.

Planul iniţial fusese să-şi serbeze ziua de naştere, dar evenimentul fusese transformat într-o petrecere de logodnă, iar Belle trebuia să anunţe numele bărbatului cu care decisese să se căsătorească. După aceea mai avea la dispoziţie o singură săptămână şi nu mai putea amâna momentul luării deciziei, pentru a avea timp să organizeze o nuntă cum se cuvine în biserica parohiei. Orice se întâmpla după aceea… Ei bine, totul sau nimic! Iar dacă aştepta aşa de mult, se temea că nu avea să se aleagă cu nimic.

Nemaiputând să se plimbe prin cameră, începu să-şi roadă nervoasă unghia de la degetul mare.

— Şi va trebui să-ţi înlocuim şi degetul mare.

Se încruntă şi lăsă mâna jos.

— Cred că putem găsi o cantitate suficientă de portocale pentru a prepara coji îndulcite pentru masa cu gustări, cugetă Lady Ainsley mai mult pentru ea, notând repede în agendă şi acest lucru. Şase duzini de portocale sunt suficiente?

— Cât crezi dumneata că trebuie.

Belle se opri la fereastră, iar când privi spre aleea principală, văzu un alt gentleman sosind.

— Trei torturi sunt suficiente pentru petrecere? comentă Lady Ainsley şi adăugă un rând la listă. Lămâie, scorţişoară şi ciocolată?

— Care crezi dumneata.

Nu se abţinu să nu-şi lungească gâtul ca să mai arunce o privire pe fereastră, în speranţa că fraţii Carlisle i-au găsit un soţ potrivit. Unul care să o lase să administreze Glenarvon fără să intervină.

— *Cred* că ar fi bine să te implici şi tu în luarea acestor decizii, repetă Lady Ainsley puţin supărată. E petrecerea ta, Annabelle! Ar trebui să fie exact cum ţi-o doreşti.

— Aşa o să fie.

O minciună. *Nimic* din ce se întâmpla nu era cum îşi

dorea.

Începu iar să se plimbe, fără să îi pese de covor.

Se resemnase că trebuia să se mărite. Renunţase să spere la o uniune din dragoste; acum nu mai spera decât la un mariaj inofensiv. Nu era deloc viaţa pe care şi-o dorise, dar măcar îi rămânea Glenarvon, adică ar fi avut mai mult decât avusese mama ei. Din punctul acela de vedere, ar fi fost fericită.

Atunci de ce îi venea să plângă?

— Am tocmit deja muzicienii. Vicontesa mai bifă un rând din listă. Le-am specificat că trebuie să interpreteze câteva valsuri.

Belle îşi frânse mâinile, inima începu să-i bată nebuneşte, iar respiraţia să i se precipite. Cu fiecare zi care trecea, erau din ce în ce mai multe şanse să sfârşească măritată cu Sir Harold. Dacă stătea bine să se gândească, ar fi fost atât de groaznic? Nu era nici pe departe la fel de frumos şi de puternic precum Quinton, dar oare făcea bine să îi compare? La urma urmei, nu avea toată lumea talentul de administrator al lui Quinton, nu se pricepeau toţi să vorbească pe limba arendaşilor şi sătenilor, nu aveau toţi cunoştinţele lui contabile şi nu ştiau să întocmească liste… Sau puterea extraordinară de a transforma un sărut într-o binecuvântare divină.

— Şi câţiva lachei în plus pentru a servi tăvi cu şampanie în momentul anunţului.

În afară de toate acestea, îşi făcea griji pentru Glenarvon. Nu era un lucru obişnuit ca o femeie să administreze o moşie, dar locul acela era viaţa ei şi reprezenta tot ce îşi dorea. Nu îşi putea imagina viaţa dacă nu putea face asta.

— Şi, fireşte, vom servi scotch pentru bărbaţi şi punci pentru doamne.

Inima îi bătu mai tare şi mai repede cu fiece pas grăbit cu care traversă încăperea, ca şi cum podeaua s-ar fi deschis şi ar fi devorat-o dacă se oprea. Ce se întâmpla cu ea dacă nu mai putea administra proprietatea? Cu siguranţă, şi-ar fi găsit alte preocupări. Ar fi putut

supraveghea personalul. Ar fi fost gazda petrecerilor şi a seratelor. Ar fi avut copii care nu ar fi fost concepuţi din dragoste sau din pasiune.

— Ce părere ai, Annabelle?

— Nu vreau să mă mărit! răbufni ea şi icni, ducându-şi brusc palmele la gură şi privind-o îngrozită pe Lady Ainsley.

Vicontesa îngheţă cu pana în mijlocul rândului. Îşi ridică încet privirea spre Belle, iar expresia de pe chipul ei… Oare era fericire? Sau pur şi simplu era uluită?

— Nu vrei să te măriţi cu Sir Harold? repetă şoptit Lady Ainsley.

— Nu, mărturisi Belle dintr-o suflare printre degete.

Vicontesa se ridică încet, cu chipul luminat de speranţă. Sau poate de panică.

— Dar… cu cine vrei să te măriţi?

— Nu vreau deloc, recunoscu ea.

O copleşiră mustrările de conştiinţă, pentru că nu voia să o rănească pe vicontesă sau să o facă să simtă că era nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea. Fără îndoială, *ăsta* era motivul dezamăgirii de pe chipul ei ridat.

— Cu nimeni? făcu o pauză, aşteptând să fie contrazisă. *Niciodată?*

— Nu vreau să pierd Glenarvon, adăugă ea în şoaptă. Dar nici nu vreau să fiu obligată să mă mărit.

Ştia că mariajul putea fi o închisoare. Din clipa în care femeia se căsătorea, toate posesiunile ei – inclusiv corpul – deveneau proprietatea soţului, care îşi manifesta afecţiunea sau cruzimea. Pentru că ea devenea proprietatea lui. Putea chiar să o bată dacă nu i se supunea. Nici legea, nici biserica nu puteau lua vreo măsură pentru a-l opri.

Probabil că avea aşteptări nerealiste de la o căsnicie. În mintea ei, căsnicia trebuia să fie ca în poveşti, voia să iubească şi să fie iubită. Voia să împartă Glenarvon cu soţul ei şi să clădească un cămin iubitor şi fericit pentru copiii lor, care să fie toţi născuţi şi crescuţi cu dragoste. Îşi dorea un soţ pe care să îl respecte, care să o respecte la rândul lui şi să aibă grijă de ea.

Toate aceste visuri i se scurgeau acum printre degete.

— Recunosc că situaţia ta nu este nici pe departe ideală, zise Lady Ainsley cu tact, lăsându-şi pana şi ochelarii deoparte. Multe femei se mărită însă pentru că vor să se aleagă cu proprietăţi sau cu poziţii sociale sau pentru că au nevoie de ajutorul soţului.

Annabelle clătină din cap.

— Pot să administrez singură Glenarvon.

Lady Ainsley traversă camera până la ea şi o luă pe Belle de mâini, în ochii ei citindu-se afecţiunea, dar şi îngrijorarea.

— Eşti, într-adevăr, capabilă să administrezi această proprietate. Nu există altcineva care să iubească locul acesta mai mult decât tine, draga mea, şi nu-i cunoaşte nimeni mai bine ca tine inima şi sufletul. Făcu o pauză, iar expresia i se mai înmuie. Dar cu cine ţi-ai împărţi succesul?

Belle nu fii în stare să răspundă din cauza nodului care i se pusese în gât de emoţie, pentru că în inima ei cunoştea adevărul, şi anume că singurul bărbat cu care ar fi vrut să-l împartă ar fi fost Quinn. El era singurul care înţelesese cât de mult muncea pentru ca proprietatea să prospere, cu câte lacrimi şi sudoare.

Dar el nu voia să rămână aici. Trebuia să plece în America. Şi o durea inima din pricina plecării lui.

Lady Ainsley îi prinse chipul în palme.

— Soţul este cel care oferă sprijin din foarte multe puncte de vedere. Dacă nu te măriţi, cine îţi va fi alături, să râdă şi să plângă cu tine, să îţi împărtăşească toate frustrările şi toate bucuriile?

Chiar aşa, cine? Belle nu se îndoia de adevărul spuselor lui Lady Ainsley. Simplul fapt că îl avusese în ultima săptămână pe Quinton acolo îi uşurase povara, având pe cineva căruia îi putea cere ajutorul cu siguranţă, în viaţa ei era un mare gol pe care nu ştiuse că îl are până când prezenţa lui nu i-l umpluse.

Se şterse la ochi. Oh, fir-ar el fie! Quinn îi făcuse întotdeauna probleme, chiar şi când nu era lângă ea.

— Nu trebuie să te măriţi cu Sir Harold. Nu trebuie să

te măriţi deloc dacă asta îţi doreşti. O sărută părinteşte pe frunte, dar zâmbetul îi era palid. O să te iubesc mereu şi o să fac tot ce pot pentru tine.

Inima lui Belle tresări în faţa îngăduinţei lui Lady Ainsley, însă vicontesa clătină cu tristeţe din cap.

— Dar nu pot salva Glenarvon pentru tine dacă tu nu faci nimic.

Uluită, Belle încuviinţă din cap şi îşi înăbuşi lacrimile. Trebuia să fie recunoscătoare pentru tot ce îi oferea Lady Ainsley, pentru faptul că putea rămâne în continuare în casa moştenită de văduvă în Londra, să fie în continuare o lady şi însoţitoarea ei, fiica şi mama care nu fuseseră niciodată. Luând în considerare trecutul lui Belle, ar fi fost mai mult decât avusese ea vreodată. Dar faptul că ştia cât de norocoasă fusese nu îi alunga supărarea că avea să piardă totul dacă nu se mărita.

Aşadar, se întorsese de unde plecase. Trebuia să se mărite cu un bărbat care nu o iubea ca să poată rămâne în casa ei.

Lady Ainsley o sărută pe Belle pe obraz.

— Nu îţi pierde speranţa, draga mea. Dacă lucrurile se aranjează cum îmi doresc eu, totul va fi bine până la urmă. Timpul le rezolvă pe toate.

Problema era că tocmai timp nu avea Belle.

— O să găseşti un om bun cu care să te măriţi, ştiu eu, zise Lady Ainsley şi îi zâmbi cu subînţeles.

Belle îi zâmbi şi ea, deşi în inima ei îşi pierduse orice speranţă şi nu era deloc sigură pe ea.

De la parter răsunară nişte strigăte – voci bărbăteşti enervate, urmate de tropăit de cizme şi uşi trântite. Schimbă priviri îngrijorate cu Lady Ainsley.

„Oh, nu!”

Vicontesa îşi înăbuşi o înjurătură, nedemnă pentru o lady.

— Ce au făcut de data asta?

Se grăbiră să coboare la parter, ajungând în holul de la intrare chiar în momentul în care unul dintre domnii veniţi în vizită se întoarse să le arate pumnul lui Robert şi

lui Quinton, care se ţineau după el. Era acelaşi bărbat pe care Belle îl văzuse venind călare în urmă cu cincisprezece minute. Chipul îi era roşu ca focul, în aceeaşi nuanţă cu vesta lui modernă din mătase.

O văzu pe Lady Ainsley şi adoptă o poziţie fermă, cu o expresie de indignare îndreptăţită.

— Dumneata… îşi smulse pălăria, mănuşile şi bastonul din braţele lui Ferguson, care i le înmână cu stoicism. Gesticulă apoi nervos cu bastonul spre cei doi Carlisle. O să treci cu vederea acest… acest comportament *scandalos,* milady?

Quinton şi Robert încremeniră. Amuzamentul pe care Belle crezuse că îl desluşise pe chipurile lor când intraseră în hol se transformă în maxilare încleştate şi priviri mijite. Cei doi munţi aproape identici rămaseră umăr în umăr, cu picioarele bine proptite şi braţele musculoase încrucişate pe piept.

Belle îşi muşcă buza de jos, îngrijorată că, dacă vizitatorul continua pe tonul acela, risca să plece bătut înainte ca ea să intervină.

Lady Ainsley ridică imperios o sprânceană, simţindu-se ofensată.

— Sir, nepoţii mei nu s-au comportat *niciodată* scandalos!

Belle fu cât pe-aici să se înece la auzul acelei minciuni. În schimb, Robert şi Quinton schimbară în tăcere o privire, apoi se holbară din nou la acel bărbat.

— Ei acţionează în numele meu!

Vicontesa rosti acele vorbe cu un ton potrivit poziţiei sale sociale. Belle îi simţi parcă răceala din voce, precum şi provocarea care îl viza pe respectivul de a o contrazice.

— Înseamnă că trebuie să staţi de vorbă cu ei. Au avut neobrăzarea să-mi pună tot felul de întrebări! Împunse bastonul spre ei, iar Belle îşi ţinu respiraţia, întrebându-se căruia dintre cei doi Carlisle avea să îi zboare primul pumn. Despre intenţiile mele, despre venitul meu net, dacă aş divorţa vreodată… Sunt sigur că nu aţi autorizat *asta!*

Văduva se uită curioasă spre Quinton, apoi îngustă

privirea spre vizitator.

— Credeaţi că voi ceda mâna însoţitoarei mele primului filfizon care îmi trece pragul cu un bucheţel de flori în braţe?

La auzul acestei acuzaţii subtile, bărbatul se albi la faţă. Deschise gura, gata să dea o replică usturătoare. Dar se opri, gândindu-se că nu era o idee bună să o insulte pe vicontesă sub privirile vigilente ale fraţilor Carlisle. Cu excepţia faptului că schimbau din când în când câte o privire, cei doi nu se clintiseră niciun milimetru. Parcă ar fi fost copiile în mărime naturală ale Colosului din Rodos.

Bărbatul se îndreptă spre uşă.

— Am venit să o salut respectuos pe domnişoara Greene. Nu am venit să fiu insultat. Deschise larg uşa fără să mai aştepte după Ferguson şi ieşi apăsat din casă. La revedere!

Quinton închise uşa în urma lui.

— Cale bătută!

În hol se aşternu liniştea, întreruptă de un suspin adânc al lui Lady Ainsley, însoţit de clătinatul capului.

— Ce Dumnezeu i-aţi făcut?

Quinton dădu din umeri.

— Exact ce ne-ai cerut.

— Îi ţinem la distanţă pe cei nepotriviţi pentru Annabelle, o lămuri Robert.

Ambii fraţii îşi încrucişară iarăşi braţele la piept şi se sprijiniră de zid. Belle tresări. Vedea dublu.

— Dar nici nu a stat suficient de mult cât să apucaţi să aflaţi ceva despre el, bombăni vicontesa.

Quinton clătină din cap.

— A stat suficient cât să ne răspundă la întrebările legate de intenţiile lui legate de Annabelle.

— Şi despre situaţia lui financiară, adăugă Robert făcând un pas în faţă. Mă pricep la oameni de afaceri, mătuşă Agatha. Sunt şi eu unul dintre ei. Prin urmare, îmi dau seama când cineva pretinde că ştie mai multe chestiuni financiare decât în realitate.

Lady Ainsley gesticulă enervată.

— Nimeni nu poate fi acuzat că doreşte să-şi îmbunătăţească situaţia materială prin căsătorie!

— Nu, răspunse Quinn. Dar *poate* fi acuzat că nu ştie ce să facă cu banii nici când îi are. Şi că exagerează în privinţa situaţiei actuale a afacerilor şi a averii.

— Adică minte, îl corectă fără ocolişuri Robert.

Quinn conchise cu calm:

— Nu era de nasul lui Annabelle.

Belle îşi îndreptă ochii spre el şi li se întâlniră privirile. El o privi preţ de câteva clipe, suficient cât să simtă fluturi în stomac. Şi nu doar din cauza licăririi sumbre din ochii cu care o privea pofticios, ca şi cum nu şi-ar fi dorit nimic mai mult în acel moment decât să o ducă în bibliotecă şi să o sărute până uita de ea.

Nu… Din cauza felului în care o proteja, deşi cumva exagerat, care o umplea de căldură şi fericire. Nu se aşteptase la asta. Îi plăcea. Mai mult decât ar fi fost cazul.

— L-ai întrebat ce părere are de divorţ. Chipul vicontesei se umbri de o uimire sinceră. De unde până unde poţi deduce din asta dacă umblă sau nu după zestre?

— L-am întrebat dacă poate interveni o situaţie în care ar vrea să se despartă sau să divorţeze de Belle, o lămuri Robert.

Mătuşa se uită la ei ca şi cum le-ar mai fi crescut un cap.

— Pentru ce Dumnezeu l-aţi întrebat aşa ceva?

— Nu doar pe el. Pe toţi gentlemanii care au venit i-am întrebat, zise Robert. Un test hotărâtor din care le-am dedus caracterul.

— Dar este aproape imposibil să divorţezi, le aminti Lady Ainsley. Mai ales dacă soţia nu este de acord, iar Belle sunt sigură că nu ar accepta.

Belle nu ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

— Dar separarea nu este, zise Quinton încet, întorcându-şi privirea spre Belle. Conform legii, proprietatea ar fi a lui şi nu ar mai fi legat de soţia pe care oricum nu şi-a dorit-o.

— *Nu* şi dacă este trecută o clauză specială în acte, le

aminti Lady Ainsley. Şi va fi. O să mă asigur că va fi.

— Iar asta ar fi fost următoarea întrebare la care trebuia să răspundă, îi informă Robert.

— „Ai semna un contract matrimonial în care să se prevadă că proprietatea domnişoarei Greene îi rămâne ei, împreună cu toate veniturile produse de aceasta?”

Quinton continuă să se uite fix în ochii ei, iar ea simţi căldura posesivităţii lui care ardea cu flăcări orbitoare.

— Dar n-am mai apucat să îi punem întrebarea. Robert avu bunul-simţ să pară ruşinat sub privirea autoritară a mătuşii lui

— Evident, bombăni Lady Ainsley.

— A reacţionat precum ceilalţi gentlemani când i-am pus această întrebare. Quinton îşi luă privirea de la Belle pentru a-i răspunde mătuşii, iar Belle simţi lipsa căldurii din privirea lui. A jurat că nu ar încerca niciodată să divorţeze de ea, indiferent de ce s-ar întâmpla…

— Şi pe bună dreptate a fost indignat că l-am întrebat aşa ceva…

În loc să ducă fraza fratelui lui la capăt, Quinn ezită. Se uită la Robert, după care spuse gânditor:

— Toţi, cu o singură excepţie, au făcut la fel.

— O excepţie? întrebă Belle, fără să-şi poată ascunde tristeţea din voce. Petrecuseră toată săptămâna interogând tot felul de pretendenţi şi nu găsiseră decât un singur bărbat pe care îl considerau potrivit pentru ea? Căldura din piept i se evaporă, fiind înlocuită de o răceală groaznică. Căsătoria era singura soluţie pentru a putea păstra Glenarvon, nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a găsi un soţ bun, iar ei pierduseră o săptămână întreagă.

— Cine?

— George Smalley.

— George… zise ea, înecându-se când îi pronunţă numele.

Un fermier proprietar din nordul provinciei Braeburn, domnul Smalley era de trei ori văduv şi cu douăzeci de ani mai în vârstă ca Belle. Îşi strânse neputincioasă pumnii pe lângă corp şi ceru un răspuns.

— De ce el?

— Este singurul de până acum care a răspuns corect la întrebare. Când l-am întrebat dacă ar vrea vreodată să divorţeze de tine, a dat din umeri.

— A dat din umeri? Vocea piţigăiată a lui Lady Ainsley răsună cu ecou în tot holul. *Ăsta* era răspunsul corect, *să dea din umeri?*

Robert explică:

— Sau măcar să nu protesteze atât de vehement că nu ar face aşa ceva niciodată. Mulţi dintre cei care protestează atât de porniţi exact asta au de gând să facă.

Lady Ainsley îl săgetă pe Quinton cu privirea.

— Şi acesta este singurul motiv pentru care i-aţi alungat pe toţi cei care au venit la Annabelle?

Întrebarea pluti în aer câteva secunde înainte ca el să-i răspundă.

— Da.

Vicontesa miji ochii la el ca şi cum bănuia că tocmai îi trântise o minciună.

Dar Belle ar fi putut să-i spună că nu o minţise. Făcea exact ce îl rugase mătuşa lui – să îi trieze pe cei care nu erau potriviţi pentru ea. Din nefericire, opinia lui Quinn despre bărbatul potrivit ridicase ştacheta atât de sus, încât standardele erau imposibil de atins.

— Încetaţi cu întrebările astea caraghioase şi nu-i mai puneţi pe fugă! îi mustră Lady Ainsley. Mai avem două săptămâni până când Belle trebuie să-şi anunţe alesul şi încă una după aceea s-o vedem măritată.

Deşi era furioasă, perspectiva aceasta îi adusese lacrimi în ochi, iar pe Belle o duru sufletul să o vadă aşa.

— Eu fac tot ce-mi stă în putinţă să o ajut. Voi puteţi afirma acelaşi lucru?

Quinn îşi încleştă maxilarul, dar nu spune nimic. Nu avea un răspuns bun la această întrebare, şi o ştiau cu toţii.

Lady Ainsley se întoarse şi urcă treptele.

— Annabelle, vino! Avem de organizat petrecerea de logodnă. Le aruncă celor doi nepoţi ai ei o privire rece peste umăr. *Dacă* o să mai rămână vreun pretendent.

Annabelle rămase pe loc. La fel făcu şi Quinn, deşi Robert se scuză şi se duse în bibliotecă.

— Divorţ? se răsti Belle, dând glas frustrării care se acumulase peste tumultul de emoţii din sufletul ei. Te-ai gândit că e o idee bună să îmi găseşti peţitori întrebându-i despre *divorţ?*

— Încerc să te protejez, Belle. Ochii lui albaştri sclipeau ca oţelul. E o întrebare întemeiată.

— E urât să întrebi aşa ceva, şi o ştii şi tu. Nimeni nu dă un răspuns satisfăcător la această întrebare. Arătă spre el. Spune tu, Quinton. Dacă cineva ţi-ar pune întrebarea asta absurdă, *tu* ce ai…

Se opri brusc pentru că îi venise o idee. El se încruntă îngrijorat şi o apucă de cot ca să o ţină pe picioare.

— Te simţi bine?

— Asta e, asta e soluţia, şopti ea, temându-se parcă să o spună cu voce tare.

— Ce anume? întrebă el cu precauţie.

— Divorţul. Inima îi fusese atât de chinuită în ultimele săptămâni din cauza mariajului, încât nici nu-i trecuse prin cap să ia în considerare soluţia opusă. Te însori cu mine şi apoi divorţezi. Ai spus că nu ai putea să laşi o soţie în urma ta. Divorţul rezolvă problema asta. Fu pentru prima dată în patru ani când simţi toată povara lumii ridicându-i-se după umeri şi că putea respira din nou. Testamentul menţionează că trebuie să mă mărit pentru a primi Glenarvon. Nu spune că nu aş putea divorţa şi apoi să nu îl păstrez.

El clătină din cap.

— Nu se poate.

Deja nu-şi mai putea păstra calmul, dar nici că-i păsa. Acesta era răspunsul pe care îl căutase cu disperare săptămâni la rând – ba nu, ani!

— Ştiu că nu e varianta ideală. Ar putea merge însă dacă…

— *Nu.*

Forţa cu care rostise acest unic cuvânt o făcu să îi îngheţe sângele în vene. Se uită la el, iar numai se opri

când toate speranţele pe care şi le pusese cu doar câteva secunde în urmă i se năruiră.

— Divorţul presupune o decizie a Parlamentului, se răsti el. Ştii şi tu. Şi nu se acordă decât pe motivul adulterului.

Se retrase de lângă el, adâncindu-se din nou în deznădejde, care o cuprinse cu o asemenea forţă, încât trebui să-şi lipească pumnul de piept ca să nu mai tremure.

— Nu îmi pasă, şopti ea.

Părea atât de disperată, încât era gata să treacă prin iad pentru a putea rămâne în rai.

— Mie da. Oftă adânc şi clătină din cap. Ce naiba, Belle! Cum poţi să-mi ceri aşa ceva…

Umerii lui laţi se încovoiară. Pentru prima dată, ea îşi dădu seama că toată povestea asta îl supăra la fel de tare ca pe ea. Mai ales că vorbise serios când îi spusese că îşi doreşte să o protejeze.

Dar asta nu îi rezolva problema.

— Te-ar pune într-o situaţie imposibilă, îi duse ea ideea la capăt, coborând privirea în podea. Nu avea puterea să se uite la el.

— Pe amândoi ne-ar pune, mărturisi el cu hotărâre.

— Dar dacă am…

— Eu nu o să divorţez *niciodată,* Annabelle, replică el. Nu voi accepta ca vreunul dintre noi să fie etichetat în mod public ca vinovat de adulter, indiferent dacă amândoi vom şti care este adevărul. Acum şase ani, reputaţia ţi-a fost distrusă şi a fost şi vina mea. Nu voi accepta ca acest lucru să se întâmple din nou. Şi în niciun caz aşa.

Inima îi bătea atât de tare, încât Belle vibra la fiecare bătaie. Ăsta era Quinton – numai principii nobile. Dacă situaţia nu ar fi fost din nou fără ieşire, s-ar fi bucurat că şi le respecta.

— Dar este singura soluţie care a mai rămas, şopti ea.

— Ba nu. Ieşi în hol şi strigă spre bibliotecă. Robert! Ies câteva ore. Ocupă-te tu de interviuri, te rog!

Răspunsul înfundat al lui Robert nu putu fi desluşit, dar Belle fu sigură că nu fusese deloc înţelegător.

— Eşti om de afaceri, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Quinn. Deconspirarea vânătorilor de zestre este o activitate tipică pentru un om de afaceri.

Belle făcu ochii mari. De data asta, auzise răspicat răspunsul lui Robert.

Quinn însă râse, îşi luă mănuşile, pălăria şi tolba care zăcea pe podea lângă măsuţă, acolo unde o ţinea de când venise, pentru a o lua în plimbările de după-amiază pe drumuri de ţară. Se duse apoi spre uşă.

— Nu o să mă însor cu tine, Belle, ca să am ce să las în urmă. Niciun bărbat întreg la minte nu ar face asta. Pentru a-şi întări spusele, se opri şi o măsură din priviri, pârjolindu-i trupul oriunde s-ar fi uitat. Dar, dacă există portiţa de scăpare cu divorţul, atunci sigur mai sunt şi alte soluţii la care nu ne-am gândit până acum.

Belle văzu prin uşa deschisă cabrioleta lui Sir Harold oprind pe alee. Acesta aruncă frâiele grăjdarului care intrase în curte la sosirea lui, după care se dădu jos. Zâmbi când o zări pe Belle, dar zâmbetul îi păli când îl văzu şi pe Quinn stând lângă ea.

Quinton îi mai aruncă o privire hotărâtă înainte de a pleca.

— Soluţii care *nu* presupun să te măriţi şi să pierzi controlul castelului.

Indiferent la căutătura iritată a lui Sir Harold, Quinn îl bătu relaxat pe spate când se intersectară pe treptele de la intrare.

*

Quinn se uită în jur în biroul avocatului din Breaburn, satul în care Belle voia să ajute şcoala şi să angajeze un medic. Se întrebă de ce nu se gândise să înceapă cu angajarea altui avocat.

Cămăruţa de la primul etaj era aproape plină din podea până la grinzi cu mormane îngrămădite de hârtii, teancuri de cărţi şi registre în toate etapele de folosinţă, fiecare teanc având lângă el câte o pană şi o călimară, deşi

multe dintre cele aproximativ douăsprezece călimări nu mai văzuseră de ani buni o picătură de cerneală proaspătă. Dovadă stătea stratul de praf ce se aşternuse pe ele. Spaţiile libere care nu erau blocate de piese de mobilier prea mari pentru această încăpere erau ocupate cu hărţi Pe colţul biroului, era aşezat un glob pământesc într-o poziţie ciudată. De unde stătea, lui Quinn i se păru că vede o sabie scoţiană sprijinită de dulapul înalt din colţ.

Asta îi demonstra că făcuse bine că o lăsase pe Belle la Glenarvon. Femeia aia afurisită cu siguranţă ar fi folosit-o ca să-i facă rău, dacă ar fi avut ocazia.

Nu o învinovăţea. Probabil că, din punctul ei de vedere, el se purtase ca Lucifer în persoană când refuzase să o ajute, deşi divorţul era o portiţă de scăpare. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva ar fi putut să facă? Mai că îi venise să izbucnească în râs, noroc că văzuse cât de serioasă era.

Dar şi refuzul lui fusese la fel de categoric.

Nu o minţise. Voia să o protejeze. Avea de gând să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o apăra şi a o lăsa să administreze Glenarvon, dar nu se putea însura cu ea doar ca să o părăsească. Inteligentă, puternică, frumoasă, cu o inimă bună mare cât Scoţia şi un râs cristalin, care dansa precum o melodie – ce bărbat ar fi renunţat la ea după ce ar fi fost a lui?

În ultima săptămână, de la momentul în care Belle îi propusese să se însoare cu ea, se tot întrebase cum ar fi fost acest mariaj. Nu se gândise la căsnicia ridicolă propusă de ea, de la una reală. Precum cea a părinţilor lui. Să îşi petreacă zilele muncind pe moşie cot la cot cu ea, serile să vorbească tihnit în faţa focului, nopţile să stea unul în braţele celuilalt... Ar fi fost exact aşa de minunat cum îşi imaginase.

Dar asta era problema. Pentru că orice era minunat avea legătură cu dragostea. Iar dragostea sfârşea întotdeauna tragic. De fiecare dată. Uşa se deschise.

Quinn se ridică în picioare când în biroul dezordonat dădu buzna un bărbat burtos şi cu chelie, îmbrăcat cu o

haină maro din lână şi vestă asortată, pantaloni trei sferturi şi pantofi cu cataramă demodaţi de treizeci de ani. Avea ochelarii proptiţi în vârful nasului şi pe cap un tricorn. Imaginea de ansamblu era a bancherului ideal al răposatului rege George.

— Nu trebuie, nu trebuie! Îi făcu semn lui Quinn să nu se ridice şi păşi pe singura cărăruie liberă care ducea spre scaunul de la birou. Aici, în Braeburn, nu ţinem seama de formalităţi. Bineînţeles, suntem un sat prea mic ca să ţinem seama de orice! Râse de propria glumă, după care se prezentă: John Bartleby.

Quinn îi întinse mâna.

— Quinton Carlisle.

— Ah, infamul Lord Quinton! Vuieşte tot satul de isprăvile dumitale şi ale fratelui dumitale. Să mă ierţi că nu am venit la castelul Glenarvon pentru a-ţi ura bun venit în micul nostru ţinut de la graniţă. Se întinse să-i strângă mâna lui Quinn, apoi se lăsă pe spătar, provocând un scârţâit de protest al scaunului din lemn. Nu se întâmplă prea des să avem vizitatori în Braeburn, ca să nu mai zic de fratele unui duce – şi încă a unuia care e în drum spre America! Deci ce planuri ai?

Quinn se întinse rânjind spre tolba pe care o adusese cu el şi scoase sticla de Bowmore pe care o şterpelise din provizia secretă a mătuşii Agatha din salonul muzical, unde era ascunsă în pian. Casa devenise locul perfect pentru o vânătoare de comori dintre cele mai bune.

— Momentan, intenţionez să ridic un pahar în cinstea unuia dintre cei mai respectabili locuitori din Breaburn. Aşeză sticla în singurul loc curat de pe biroul dezordonat. Asta dacă nu consideri că e prea devreme pentru un pahar din cel mai bun scotch.

— După cum spuneam, nu ne formalizăm deloc, comentă Bartleby în timp ce examină eticheta, după care întinse mâna spre cel mai apropiat dulap ca să ia două pahare curate.

Quinn rânji şi turnă două degete în fiecare pahar. Breaburn era din ce în ce mai prietenos.

— Aşadar, despre ce planuri e vorba? insistă Bartleby şi ridică paharul să soarbă cu poftă. Iartă-mi curiozitatea, dar nu avem prea des vizitatori atât de interesanţi pe drumul principal al satului nostru. Avem şi noi ocazia să mai aflăm ce se întâmplă.

Fu la un pas să-i spună că nu pierdea mare lucru, mai ales ţinând cont de actuala situaţie complicată din viaţa lui. Însă preferă să se aşeze mai bine pe scaun, pregătit să-şi petreacă toată după-amiaza bând cot la cot cu el, toată sticla dacă era nevoie, pentru a afla tot ce avea nevoie pentru a o Salva pe Belle.

— În câteva săptămâni, mă îmbarc către Charleston. Zâmbi şi îl urmări pe Bartleby luând încă o gură, în timp ce el nici nu se atinsese de paharul lui. Îmi pot cumpăra o bucată de pământ acolo pe care să cultiv orez şi indigoferă.

— Ah, bine! Foarte bine. Avocatul zâmbi apreciativ la adresa calităţii scotch-ului. Înseamnă că pământul e bun?

— Sol gras din lunca râului Ashley.

Quinn luă o gură mică de whisky, căutând alinare în lichidul auriu. Curiozitatea nevinovată a lui Bartleby nu făcea decât să îi aducă aminte că în scurt timp trebuia să plece, pentru că altfel Aşa Jeffers trebuia să vândă pământul altcuiva. Şi şi-ar fi încălcat promisiunea pe care o făcuse tatălui lui. Ar fi trebuit să plece în urmă cu două săptămâni.

Bartleby clătină din cap.

— Mă tem că nu te pot ajuta cu nimic în ce priveşte proprietatea din colonii.

— De fapt, am venit pentru nişte chestiuni locale.

— Asta e o cu totul altă poveste. Bărbatul zâmbi, bucuros că putea fi de ajutor. Cu ce fel de servicii vă pot fi de folos, Lord Quinton?

Quinn îi umplu din nou paharul.

— Aş vrea să aflu detalii despre moştenirea pe care a primit-o Annabelle Greene de la unchiul meu, răposatul Lord Ainsley.

— Ah, tu eşti protectorul ei, nu-i aşa? Bartleby se lăsă pe scaun cu un zâmbet cu subînţeles. Ne e dragă tuturor –

e o fată cumsecade, chiar dacă uneori se îmbracă… destul de neconvenţional.

„Dumnezeule!” Chiar nu exista nimeni care să nu o fi văzut pe Belle îmbrăcată în haine bărbăteşti? Răspunse nepăsător şi cu un surâs răbdător.

— E mai neconvenţională, trebuie să recunosc.

— Dar toţi avem o părere foarte bună despre ea. Eu, unul, mă gândesc la ea cu aceeaşi afecţiune cu care mă gândesc la surorile mele. Arătă cu paharul spre Quinn. Probabil că şi dumitale ţi-e la fel de dragă.

Quinn se strâmbă în sinea lui. Afecţiunea pe care i-o purta lui Annabelle nu avea nicio legătură cu dragostea frăţească.

— Aşadar, îmi înţelegi îngrijorarea. Eşti la curent cu clauzele testamentului.

— Fireşte! Eu l-am ajutat pe răposatul Lord Ainsley să-l scrie în urmă cu cincisprezece ani.

„În sfârşit!” Asta era. Motivul pentru care venise în această după-amiază cu cel mai bun scotch al mătuşii Agatha. Dacă exista o cale prin care Belle putea fi ajutată, Bartleby o cunoştea.

— Clauza a fost ideea mea. Încă de atunci am ştiut că pentru ea cel mai bine e să se mărite.

Avocatul zâmbi cu mândrie, iar Quinn se abţinu cu greu să nu-i tragă un pumn în faţă pentru tot ce pătimea Belle din cauza lui.

— Glenarvon nu e greu de administrat, dar supravegherea proprietăţii nu se cade să fie în sarcina unei femei, iar asta din pricina naturii ei sensibile.

Quinn îşi aduse aminte cum se băgase Annabelle în noroi cot la cot cu bărbaţii în canalul de irigare şi îşi înăbuşi un surâs. Ce natură sensibilă…

Toastă în cinstea abilităţilor profesionale ale lui Bartleby, ştiind că acesta nu avea să îşi dea seama de ranchiuna din spatele acestui gest.

— O clauză foarte bună de inclus într-un testament, din ce am înţeles.

— Aşa este! Îşi umflă mândru pieptul. O manevră

legală, nici mai mult, nici mai puţin.

— Dar familia mea are un avocat care jură că toate clauzele legale au şi portiţe prin care pot fi evitate, îl provocă el pentru a vedea dacă îl putea contrazice. Precis şi clauza aceasta are una.

— Ah, da. Încuviinţă din cap, iar inima lui Quinn tresări plină de speranţă. Ba chiar una foarte mare.

Quinn se aplecă spre el.

— Şi care este aceasta?

— Care *a fost.* Portiţa s-a închis odată cu moartea vicontelui, adăugă Bartleby cu o mişcare din deget, tremurul mâinii trădând efectele imediate ale scotch-ului. Zâmbi, gata să îi împărtăşească şi mai multe detalii lui Quinn. Vicontele *era* portiţa de scăpare!

— Pentru că doar el putea să modifice clauza, concluzionă Quinn încruntat.

Avocatul ezită, iar ochii îi luciră ca şi cum pe buze i-ar fi stat un mare secret.

— Exact, spuse el în cele din urmă.

Quinn bănui că Bartleby intenţionase să spună cu totul altceva.

— Şi deci nu există nicio cale prin care să se poată evita cerinţa din testament?

— Niciuna. Poţi fi convins că va trebui să se mărite, izbucni în râs, ca şi cum tocmai îi venise altă idee. Sunt sigur că Sir Harold Bletchley mulţumeşte lui Dumnezeu pentru fiece zi care ne aduce mai aproape de ziua ei de naştere.

Lui Quinn nu i se păru deloc amuzant.

— Aşadar, ai auzit şi dumneata că Sir Harold Bletchley îi face curte?

— E un sat foarte mic.

Avocatul chicoti foarte amuzat, mişcarea tensionându-i butonii de la vestă.

Quinn umplu iar ambele pahare, deşi de al lui de-abia se atinsese, apoi se relaxă în scaun ca şi cum erau doi prieteni vechi care beau adeseori un pahar împreună.

— Am auzit nişte zvonuri, aruncă el în luptă o

minciună sfruntată. Nu auzise absolut nimic, dar îi ştia pe cei de teapa lui Bletchley şi ce anume îi motiva. Muncitorii sunt nemulţumiţi că nu sunt plătiţi, negustorilor li se refuză achitarea facturilor… Kinnybroch are datorii.

— Nu numai că are datorii, îl informă Bartleby cu un aer conspirativ, dat de consumul excesiv de whisky. Vru să-i arate lui Quinn că ştia mai multe decât el, dar dădu o singură informaţie: Totul e ipotecat!

Quinn nu fu surprins. Dacă Bletchley avea datorii atât de mari, atunci situaţia era mult mai gravă decât bănuiseră el şi Robert. Pufni ca şi cum n-ar fi crezut o iotă, doar pentru a-l face pe avocat să-i spună mai multe.

— Cine zice asta?

Bartleby se apleacă peste birou pentru a-i mărturisi.

— Nu sunt doar avocatul local, ci şi ofiţerul districtual al Băncii Angliei, aflat în slujba Coroanei. Ridică paharul. În cinstea regelui George!

— Pentru regele George, toastă Quinn, amintindu-şi că se afla în mijlocul ţinutului de graniţă, unde supunerea faţă de regele englez încă era sub semnul întrebării.

Bartleby ridică teatral un deget, iar Quinn se forţă să nu-şi dea ochii peste cap. Se întinse apoi spre sertarul de la birou, scotoci înăuntru, după care scoase o foaie de hârtie. O aşeză peste teancul de registre care acopereau biroul.

— Ce e asta? se încruntă Quinn.

— Un anunţ publicitar. Bartleby rânji de parcă i-ar fi arătat un premiu secret. Pentru Kinnybroch!

Quinn îşi coborî privirea pe desenul miniatural al casei şi pe descrierea proprietăţii, alături de detaliile de contact ale… domnului John Bartleby, nobil, avocat oficial pentru cedare de bunuri pentru comitatul Cumbria.

Ridică o sprânceană. Se părea că Bartleby *era* satul Breaburn.

Avocatul se apleacă peste birou şi bătu cu degetul în hârtie.

— Banca a emis anul trecut un ordin de pierdere a dreptului de a răscumpăra proprietatea ipotecată, mărturisi Bartleby, dar fiind contabilul de la Kinnybroch şi avocatul

oficial pentru cesiuni al Coroanei…

— Şi agentul băncii, adăugă Quinn. Şi avocat.

Ochii lui Bartleby străluciră de mândrie.

— Din prisma tuturor acestor funcţii, am decis să-l păsuiesc pe Sir Harold de etapa cu licitaţia, convins fiind că se va însura cu domnişoara Greene şi astfel va face rost de bani pentru a-şi achita datoria. Goli paharul. Deci asta e. Perechea perfectă!

Quinn tresări pentru că pierduse şirul acestei conversaţii încâlcite în aburi de whisky. Cu toate acestea, era cât se poate de sigur că acest om ar fi discutat în acelaşi stil confuz şi dacă ar fi fost treaz.

— Poftim?

— Perechea perfectă, repetă el, ca şi cum ar fi fost evident. Se căsătoresc şi totul revine la normal. Dacă nu se mărită cu Sir Harold, atunci amândoi îşi pierd proprietăţile!

— Mie mi se pare mai degrabă o ironie a sorţii, bombăni Quinn, aruncând o privire la anunţ.

— Dar fireşte că se vor căsători, continuă în vervă excentricul bărbat, punându-şi picioarele pe colţul biroului şi gesticulând. Ea o să-l ia de bărbat, el o s-o ia de nevastă… Şi ce o să mai dănţuim la nunta lor!

— Da, se forţă Quinn să răspundă. O să ne distrăm de minune.

— Iar dacă nu se căsătoresc… Ei bine, te poţi oferi să plăteşti ipoteca şi uite cum ţi-ai făcut rost de o proprietate. Luă anunţul şi-l băgă la loc în sertar, apoi clătină din cap. Ah, dar dumneata trebuie să pleci în America, nu-i aşa? Ce-ai putea face taman cu Kinnybroch?

Într-adevăr, ce? Doar că valoarea Glenarvon se apropia de cea a Kinnybroch, iar dacă Belle nu se mărita, atunci biserica putea participa la licitaţie pentru a le achiziţiona pe amândouă.

Îi veni o idee disperată.

— Sunt curios. Cam la ce valoare te aştepţi să se ridice licitaţia câştigătoare?

— Douăzeci de mii de lire. Se întinse după sticlă şi îşi umplu singur paharul. Dar, fireşte, asta doar dacă se

ajunge la licitaţie.

— Fireşte, repetă Quinn, încercând să-şi ascundă uluirea la auzul unei sume atât de mari. Douăzeci de mii de lire... „Cerule!” Ideea de a cumpăra Glenarvon pentru a i-l înapoia lui Belle dispăru brusc.

Chiar dacă n-ar fi plecat în America, suma necesară pentru achiziţionarea domeniului Glenarvon i-ar fi epuizat toate resursele – plus alte 10.000 de lire. Cunoştea o singură persoană care deţinea asemenea sume. Dar, dacă ar fi apelat la ajutorul lui Sebastian când susţinuse sus şi tare că vrea să plece pentru a fi propriul stăpân, departe de fratele lui duce, ar fi fost ceva de prost gust exact ca în situaţia în care ar fi permis ca Belle să se mărite cu Bletchley.

Quinn dădu pe gât restul de scotch pentru a scăpa de senzaţia de frustrare care nu-i dădea pace.

— Pentru castelul Glenarvon! Bartleby ridică paharul într-un toast tardiv pentru a-şi termina şi el paharul. Se opri însă cu mâna la jumătatea drumului spre gură. Pe chip i se aşternu o expresie melancolică. Deşi mă tem că doar pentru câteva săptămâni...

— Domnişoara Greene intenţionează să păstreze proprietatea. Pe o cale sau alta, se gândi el posomorât. Dacă se mărită – şi avea de gând să facă absolut orice pentru ca acest lucru să se întâmple – conform legii, soţul ei nu poate ipoteca sau vinde nicio bucată de pământ care face parte din moştenire.

Quinn era sigur că mătuşa Agatha urma să încheie un contract prin care să asigure proprietatea împotriva soţului sau a oricărui moştenitor al lui care ar fi atentat la ea.

— Ai dreptate, domnule. Bartleby ridică un deget pentru a-şi întări cuvintele. *Post hoc, ergo propter hoc* este un fals, dar *ergo hoc sequitur quod* merită, într-adevăr!

Quinn clipi cu indiferenţă în timp ce omul râse pe jumătate beat de propriul joc de cuvinte. Era singura dată când i se întâmpla să-şi fi dorit să fi fost mai atent la orele de latină de la Oxford.

— Aşadar, încercă el să traducă din aduceri aminte,

după ceva… vine altceva…

— Prin urmare, după una vine alta! Ridică paharul toastând cu veselie pentru limba latină, dar surprinse privirea uimită a lui Quinn. Conform legii şi doctrinei bisericeşti, îi explică el răbdător, soţia devine proprietatea soţului. *Ergo hoc sequitur quod,* proprietatea ei devine a lui.

— Nu şi dacă ea nu este de acord.

O cunoştea suficient de bine pe Belle să ştie că mai degrabă ar fi murit decât să semneze că-şi cedează casa.

— Irelevant, din experienţa mea, îi respinse Bartleby argumentul. Până şi femeia cu cea mai independentă minte îşi dă seama, în cele din urmă, că este total deplasată această idee şi se supune dorinţelor soţului ei.

Quinn se gândi la femeile din familia lui. Bartleby nu fusese niciodată însurat cu vreuna dintre femeile acestea cu păreri proprii dacă îşi închipuia că cedarea era un pas firesc în evoluţia unei căsnicii.

— Nu o cunoşti foarte bine pe domnişoara Greene, bombăni Quinn.

Bartleby râse.

— Există vreun bărbat care să cunoască cu adevărat femeile?

În ultima săptămână, Quinn începuse să o cunoască foarte bine pe Belle. Femeia în care se transformase era de-a dreptul uimitoare. Şi avea nevoie disperată de ajutorul lui.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei şi scoase câteva bancnote.

— Vreau să te angajez, Bartleby.

Imaginea banilor îl făcu să se trezească brusc.

— Domnule, ţi-am spus deja că nu te pot ajuta cu…

— Găsirea unei portiţe legale de evitare a clauzei cu care l-ai ajutat pe Lord Ainsley să o adauge în testament.

Bărbatul se albi la faţă, dar ochii îi rămaseră lipiţi de bani.

— Mi-e teamă că nu am ce face. Am adăugat-o pentru a evita toate portiţele de scăpare.

— Divorţul, îl întrerupse Quinn.

Bărbatul tresări.

— Poftim?

— Divorţul e o portiţă de scăpare, nu-i aşa? Dacă Belle se mărită cu cineva care este de acord cu divorţul şi cu un contract în care se stipulează că proprietatea este zestrea ei.

— Ei bine… De data asta avocatul nu-şi mai găsi cuvintele. Nu ştiu pe nimeni care ar fi de acord de *bunăvoie…* Şi… şi mai este biserica, desigur…

— Dar se poate, insistă Quinton. Aşa ar putea păstra Glenarvon.

Bartleby păli.

— Da, cred că se poate.

— Dacă această portiţă de scăpare există, atunci sigur mai sunt şi altele. Quinn puse jumătate din bancnote în mijlocul mormanului de pe birou. Găseşte-o!

— Nu… nu pot garanta nimic, se bâlbâi el. Nu am nici cea mai mică idee cum s-ar putea…

— Dar sunt sigur că vei încerca. Quinn adăugă o bancnotă peste celelalte. Îţi vei da toată silinţa.

— Fireşte, domnule.

Quinn dădu din cap spre bani.

— Dacă nu reuşeşti, adăugă el, punând încă o bancnotă, atunci vreau să afli exact ce trebuie făcut pentru a cumpăra proprietatea înapoi de la biserică. Cine va fi responsabil de asumarea responsabilităţii. Încă o bancnotă. Şi cum poate fi abordat cel de la care poate fi cumpărată înapoi. O ultimă bancnotă. Ai înţeles?

— Prea bine, domnule.

Quinn nu avea nicio îndoială că omul înţelesese. Se aşeză însă din nou pe scaun şi se apucă să bage restul de bancnote în buzunarul de la haină, dar imediat îşi mai aduse aminte de ceva.

— Am înţeles că Lord Ainsley a adăugat această clauză referitoare la căsătorie pentru a o proteja pe Annabelle de tatăl ei.

Bărbatul ezită.

— De Marcus Greene, da.

— Găseşte-l! Mai puse o ultimă bancnotă peste

celelalte. Vreau să ştiu unde este.

Ultimul lucru din lume de care avea nevoie Belle în acest moment era ca tatăl ei să apară pe treptele de la Glenarvon ca să-i dea şi mai multe bătăi de cap.

— Da, domnule, zis Bartleby şi se întinse după teancul de bani.

Quinn duse paharul la gură. Nu era deloc mai optimist acum că avea să găsească o soluţie decât fusese când plecase de la Glenarvon. Dar măcar pusese lucrurile în mişcare. Ori de câte ori era vorba de Annabelle, trebuia să se mulţumească cu orice fel de victorie.

Capitolul 7

O scurtă săptămână mai târziu
(doar două săptămâni până la ziua lui Belle)

Belle ieşi din umbrele revărsatului de zori la marginea iazului şi răsuflă prelung, eliminând toată tensiunea pe care o acumulase în ultimele două săptămâni.

După sosirea lui Quinn şi a lui Robert, nu mai reuşise să se strecoare pentru a înota seara, ca de obicei, d fusese nevoită să rămână în casă pentru a o ajuta pe Lady Ainsley cu îndatoririle de gazdă înainte de cină. Aşadar, după încă o noapte agitată, când stătuse degeaba întinsă în pat aşteptând să adoarmă, decisese să se bucure în mod egoist de liniştea şi pacea unei băi în zori de zi, înainte de a se apuca de treabă. Înainte de a se întâlni cu Lady Ainsley şi cu planurile ei de a o mărita. Înainte de a se ocupa de toate problemele actuale ale proprietăţii.

Şi înainte de a fi stresată încontinuu de Quinton Carlisle.

În pofida atentei supravegheri a lui Lady Ainsley, procesul de interogare a viitorilor soţi – căci în asta se transformase – nu pornise deloc sub cele mai bune auspicii. După prima săptămână, scorul era Pretendenţi posibili 2, fraţii Carlisle 28. Quinton era hotărât să o protejeze, dar în acelaşi timp la fel de hotărât să nu o ia de nevastă. Şi în

continuare trebuiau să găsească o variantă pentru ca ea să păstreze Glenarvon fără să se mărite.

Singura ei consolare era că rămânea cu Glenarvon, că nu trebuia să-şi părăsească casa. Dar, în loc să se simtă uşurată, se simţea captivă.

Îşi scoase cizmuliţele şi ciorapii, apoi se duse la marginea iazului să încerce apa cu un deget. De pe buze îi scăpă un oftat adânc. Ce bine ar fi fost să poată testa şi temperatura bărbaţilor tot aşa, ce mult i-ar fi simplificat viaţa!

Duse mâinile la spate să-şi desfacă rochia…

— Deci ai îndrăznit să ieşi din bibliotecă, răsună o voce gravă în spatele ei. Nu credeam că e posibil.

„Quinton”. Dădu ochii peste cap. Tocmai el o deranja în singurele ei momente de solitudine…

— Cărţile nu se strecoară neinvitate şi nu sperie pe nimeni, i-o întoarse ea ironic.

El schiţă un zâmbet, coborând spre ea.

— Atunci invită-mă să înot cu tine!

Îi aruncă cea mai rece privire, cunoscând răspunsul înainte de a-l auzi din gura lui.

— Ai de gând să te porţi cuviincios?

Zâmbetul îi înflori într-un rânjet în toată regula.

— M-am purtat eu vreodată aşa?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate şi vru iar să-şi desfacă rochia. Aşa că ai face bine să te întorci în casă. Venise să înoate şi nu avea de gând să îl lase să îi răpească aceste clipe de consolare. La urma urmei, bombăni ea sec, trebuie să dai piept cu o grămadă de soţi.

— Aş putea scăpa de asta dacă ai renunţa la ideea cu măritişul.

— Ai dreptate, consimţi ea suspinând. Îşi desfăcu cei şase nasturi de la spate. Nu te poţi purta cuviincios.

— Aşa o să mă port până îţi vii în fire.

— Am de ales? îl luă ea la rost. Ai prefera să rămân nemăritată ca să pierd Glenarvon?

— Aş prefera să fii fericită. Vocea îi răsuna liniştită în aerul dimineţii, învăluind-o în umbrele albăstrui-cenuşii ale

seriozităţii lor. Oriunde ai locui.

Lui Belle i se puse un nod în gât.

— Acum nu mai joci cinstit.

Se umflă în spate şi îşi încrucişă braţele la piept, încercând să imite cât mai bine un munte de neclintit.

— Sunt gata să fac orice, Annabelle.

Umerii i se încovoiară sub frustrarea sufocantă sub care trăia. Momentele de linişte la care ea sperase se evaporară precum ceaţa dimineţii.

— Nu mai vreau să discut în contradictoriu pe tema asta. Clătină din cap şi îşi desfăcu ultimul nasture de la corsaj. Dacă nu ai găsit vreo cale de ieşire pentru mine, nu am ce să vorbesc cu tine.

Îşi scoase mânecile şi corsajul îi căzu pe talie, rămânând doar în lenjeria intimă care să îi acopere părţile ruşinoase şi cu o cămăşuţă de la brâu în sus.

Ochii lui scăpărară, iar vocea îi răsună neobişnuit de îngroşată.

— Ce faci?

Ea se opri şi, sub căldura ciudată a atenţiei lui, simţi un nod în gât. Totuşi, ceva din sufletul ei se înfioră din pricină că îl luase prin surprindere şi că reuşise să-i schimbe impresia aceea falsă de fată interesată doar de cărţi pe care o avea despre ea. Chiar dacă era obligată să se mărite, asta nu însemna automat că era un şoarece de bibliotecă. Şi niciodată nu-şi dorise mai mult ca acum să demonstreze acest lucru.

Se forţă să acţioneze cu calm şi ridică indiferentă un umăr. Încercă să se poarte ca şi cum era obişnuită să se dezbrace în faţa bărbaţilor.

— Mă dezbrac. „Şi sper să te fac să pleci”.

Văzând că nu are de gând să se mişte, îşi făcu curaj, îşi adună ultima brumă de demnitate şi îşi lăsă rochia să-i cadă la picioare pe iarbă.

— Annabelle, încetează! Îşi trecu o mână tremurândă prin părul blond şi îşi mută privirea.

El era… nervos? Belle pufni în râs, nevenindu-i să creadă.

— Mă mir că te simţi ofensat de imaginea unei femei dezbrăcate.

— Nu mă simt ofensat, o linişti el. Vru să îi demonstreze, aşa că îşi lăsă privirea să lâncezească asupra ei.

Îşi simţi pielea înfierbântată oriunde îi simţi privirea.

— Ba dimpotrivă, murmură el.

Ea se simţi năpădită de un val de căldură în dreptul sânilor, ce coborî până între picioare.

— Îmi fac griji pentru reputaţia ta, continuă el.

Răspunsul lui absurd o făcu să râdă. În scurt timp, viaţa avea să îi fie dată peste cap, iar el îşi făcea griji pentru *reputaţia* ei? Niciunuia dintre gentlemanii care voiau să o curteze nu îi păsa dacă ea se comporta cuviincios atâta vreme cât avea Glenarvon drept zestre. Ar fi trebuit să facă un lucru mult mai scandalos decât o baie matinală în iaz – chiar dacă goală – pentru a-i pune pe fugă.

— S-o ia naiba de reputaţie!

Fără să îi pese că îl şocase cu această ieşire – bine că reuşise! —, îşi desfăcu dantela din partea din faţă a cămăşuţei şi o lăsă să cadă peste rochia de la picioare. Îşi semeţi sfidător bărbia şi ridică mâna la umăr, gata să-şi tragă cămaşa şi să-şi dea jos şi ultima haină de pe ea, doar – doar îl gonea de aici… Deşi se rugă în gând să nu ajungă până acolo. Nu suporta să îi vadă ochii albaştri care o fixau la fel de flămânzi ca ai unui tigru care se pregăteşte să devoreze o gazelă.

— Vreau să înot ca de obicei. Te rog să pleci dacă te deranjează. Degetele îi tremurară când se vârâră îndrăzneţe pe sub linia decolteului cămăşii. Dacă nu, atunci…

El ridică o sprânceană, iar ea îi citi pe chip curiozitatea de a afla dacă avea sau nu de gând să îl invite să i se alăture. Oh, asta trebuia să facă! Aşa ar fi reuşit să îi dărâme toate ideile preconcepute pe care le avea despre ea.

Şi i-ar fi făcut plăcere. Dumnezeu îi era martor, inima îi bătea nebuneşte din cauza privirii lui intense, care se

holba la ea atât de excitată, încât o luă cu fiori. Putea atrage atenţia unui bărbat ca el, ştia că o dorea la fel de mult cum le dorea pe domnişoarele londoneze îmbrăcate în mătăsuri de la Paris şi cu experienţă în flirtat…

Şi îşi distrugea şi ultimul strop de demnitate ce îi mai rămăsese.

Indiferent cât de tentată ar fi fost, nu era pregătită să meargă atât de departe. Încă ţinea la mândria ei, deşi diminuată cu fiecare zi de femeie nemăritată care se scurgea până la aniversare. Şi nu dorea să renunţe la mândria ei. Nici măcar pentru Quinton Carlisle.

— Atunci întoarce-te cu spatele, îşi termină ea propoziţia, iar umerii i se lăsară.

Pufnind nervos, se întoarse cu spatele la ea şi îşi fixă privirea asupra tufelor şi copacilor care înconjurau iazul.

Ea îşi dădu cămăşuţa jos şi se băgă repede în iaz, lăsându-şi trupul încins împresurat de apa rece, care îi potoli fierbinţeala provocată de el. Înotă cu mişcări lente pe suprafaţa ca o oglindă câţiva metri, aşa o făcea de fiecare dată, până în locul în care de abia atingea cu degetele fundul iazului şi apa îi ajungea până la gât.

El se întoarse să se uite la ea.

— Ar trebui să pleci, îi spuse, vocea ei abia răsunând în aerul plăcut al dimineţii.

El clătină din cap.

— Stau până la ziua ta.

Nu la asta se referise, dar simţi că i se strânge stomacul de plăcere la auzul răspunsului lui. Quinn era enervant şi obositor, dar îi era aliat. Un fel de aliat.

— Până la nuntă, vrei să zici, îl corectă ea şi se scufundă ca să-şi mascheze amărăciunea din voce, după care ieşi şi îşi dădu părul ud pe spate.

— Ba până la ziua ta, o contrazise el ferm, când o să ştim cum poţi păstra Glenarvon fără să fie nevoie să te măriţi.

Convingerea cu care afirmase acest lucru îi demonstra cât se poate de clar că se maturizase mult de la ultima lor întâlnire. Neruşinatul pe care şi-l amintea, care

credea că îşi dovedeşte bărbăţia etalându-se prin toată Londra bând, sărind la bătaie şi culcându-se cu orice văduvă petrecăreaţă care îi zâmbea nu mai exista, fiind înlocuit de un bărbat hotărât şi ambiţios.

Îl studie bine printre picăturile de apă agăţate de gene. Nu speranţa era cea care îi încălzea abdomenul şi îi trimitea furnicături pe interiorul genunchilor. Era altceva, la fel de interesant.

El se aplecă să-şi scoată o cizmă, pe care o lăsă pe iarbă lângă rochie.

— Ce faci? îl întrebă ea cuprinsă de nelinişte.

Se aplecă să o scoată şi pe cealaltă.

— Vreau să înot.

— Dar nu poţi să înoţi! protestă ea cu respiraţia tăiată. E scandalos!

Afişă special pentru ea un zâmbet insolent.

— La naiba cu reputaţia mea, îi fură el cuvintele în timp ce se apucă să-şi desfacă nasturii vestei.

Plesni nervoasă apa.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap!

O ignoră şi îşi dădu vesta jos, lăsând-o să cadă pe pământ.

— Bine, se răsti ea, forţându-se să ignore faptul că se dezbrăca. Nici că-mi pasă! Dacă suntem văzuţi acum, o să fii obligat să te însori cu mine şi uite cum o să mi se rezolve toate problemele!

Îi răspunse pe un ton tărăgănat şi serios, care o făcu să simtă un val de căldură în tot corpul, deşi apa era rece:

— Mai întâi să fim prinşi. Îşi scoase lavaliera şi o lăsă să plutească până pe pământ. O privi direct în ochi. Şi nu văd pe nimeni care să ne prindă.

Se înfurie rău.

— Ticălosule!

Singurul lui răspuns fu un rânjet calm şi lacom.

Ea tăcu brusc. Oh, era doar vina ei! Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord ca el să o ajute să îşi găsească un soţ, nu ar fi trebuit niciodată să îi propună să o ia de soţie. Era supărată la culme că se gândise la aşa ceva. Şi era şi

mai supărată că îşi închipuise că poate avea încredere în el.

Cu toate acestea, când îşi trase cămaşa peste cap, îl studie cu neruşinare. Privirea îi alunecă peste muşchii încordaţi ai umerilor, de-a lungul părului auriu presărat pe pieptul lui până pe abdomenul bine conturat şi care îi dispărea în… „Oh, Doamne!”

Văzuse o grămadă de bărbaţi fără cămaşă pe ei, angajaţi să lucreze pe proprietate, dar niciunul nu o fascinase atât de tare. Nu era atrasă doar de muşchii lui, de silueta aurie în umbrele estompate, ci de *toată* făptura lui, la fel cum i se întâmplase în urmă cu şase ani, când se sărutaseră sub bolta de trandafiri. La fel cum păţise săptămâna anterioară la ruine, când fusese mai mult decât un sărut. I se întâmpla la fel acum, deşi ştia că nu e deloc bine.

Quinn arcui o sprânceană şi o provocă tăcut să se uite în continuare la el când se pregăti să-şi dea pantalonii jos. I se tăie respiraţia în faţa acestei obrăznicii, dar un amestec vibrant de curiozitate tentantă şi excitaţie tulburătoare o cutremură toată când îl văzu desfăcându-şi primul nasture…

Dumnezeule, ce făcea? suspină adânc, se întoarse cu spatele şi îşi strânse bine pleoapele.

Râsul lui sparse liniştea zorilor. Obrajii îi luară foc din pricina furiei că era umilită. Oh, să-l ia naiba, să-l ia naiba, *să-l ia naiba!* Era cea mai enervantă creatură pusă de Dumnezeu pe pământ.

Se aruncă în apă, iar zgomotul se auzi cu ecou. Nu îndrăzni să se întoarcă, indiferent cât de tare şi-ar fi dorit. Inima îi bătea furioasă pe clipocitul discret produs de el înotând.

Se simţi copleşită de tot felul de senzaţii ştiind că era chiar în spatele ei în apă, gol ca şi ea… Simţi o nervozitate amestecată cu emoţia anticipării, o ameţeală electrizantă care o năuci, o dorinţă nestăpânită de a fi sărutată, ştiind că, dacă o lua în braţe, nu fi putea refuza. Dar niciuna dintre aceste emoţii nu avea legătură cu jena. Faptul că era aici cu ea, că erau înconjuraţi de iazul liniştitor şi de munţii

albaştri din zare, pe fundalul umbrelor nopţii estompate de nuanţele aurii ale răsăritului, i se părea cât se poate de *normal.*

— Pe toţi dracii, e rece rău!

Îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Cum poţi sta în apa asta?

Annabelle se uită peste umăr la el cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Te sperie nişte apă rece?

— Apă *rece?* bombăni el. Uite gheţarul cum se topeşte lângă tufe!

— Sudistule, îl luă ea peste picior, abţinându-se cu greu să nu râdă.

El chicoti, sunetul profund vibrând prin apă până la ea şi gâdilându-i spatele gol.

— Dacă tu rezişti, declară el, deşi pe un ton deloc convingător, atunci rezist şi eu.

Stătea îngrozitor de aproape de un bărbat dezbrăcat. Nu avea însă tăria să se depărteze. Inima îi bătea mult prea tare ştiindu-l atât de aproape. Nu se cădea absolut deloc, era cât se poate de scandalos... şi prea palpitant ca să renunţe.

— Nicio problemă, îl ironiză ea, deşi era cât se poate de nervoasă, în sfârşit, se întorsese roata şi se bucura foarte tare că măcar de data asta era în avantaj. Îţi spun eu când ţi se învineţesc buzele.

— Bine, zise el tărăgănat şi cu chef de glumă, după care veni mai aproape ca să o prindă prin apă de talie. Ce bărbat e ăla care poate să reziste unei invitaţii atât de apetisante?

Atingerea la care nu se aşteptase o făcu să icnească şi să tragă adânc aer în piept. Quinn se aplecă cu gura pe umărul ei gol.

— Mmm... sirenă, mormăi aproape de pielea ei. Fructele de mare preferate.

Râse. Quinn era întotdeauna fermecător, chiar şi atunci când era ud tot.

Apoi gura lui se mişcă înainte şi înapoi pe umărul ei, făcându-i inima să-i bată nebuneşte pe măsură ce o sărută din ce în ce mai îndrăzneţ.

Se încordă în braţele lui. Joaca nevinovată se transformă instantaneu în altceva. Simţi nişte vibraţii între picioare când îi dădu părul ud la o parte ca să o sărute mărunt pe ceafă. Când îi puse palmele pe abdomen, se încinse toată şi îşi înfipse degetele de la picioare în nămolul de pe fundul iazului.

Mai făcu un pas ca să se lipească de ea. Stătea cu spatele rezemat de pieptul lui gol, cu posteriorul pe… „Oh, Doamne!”

— Annabelle, murmură el în timp ce palma îi alunecă pe şoldul ei.

Mângâierile lui făcură ca întreaga lume şi toate problemele ei să dispară, până când nu-i mai păsă de nimic în afară de senzaţia imorală dată de palmele lui calde ce îi atingeau pielea rece din cauza apei.

Se simţi obligată să protesteze, chiar dacă extrem de neconvingător.

— Poate nu-i bine să…

— Nu mă pot abţine, recunoscu el cu vocea sugrumată, rămânând lipit de ea. Eşti prea ispititoare.

Era *ispititoare?* Imposibil! Dar nu se retrase de lângă ea, iar ea nu îi opri mâna care se plimba pe piciorul ei gol… Tresări, speriată de îndrăzneala cu care o atinsese.

— Relaxează-te, murmură el încrezător deasupra cefei ei.

Să se relaxeze? Era nebun? Cum Dumnezeu putea să se relaxeze?

Totuşi, ea respiră adânc, vrând să scape de tensiunea care se acumulase ca un vârtej în ea. Dar neliniştea răvăşitoare era pur şi simplu prea puternică pentru a o putea alunga, iar vibraţiile erau din ce în ce mai intense pentru a le putea ignora. Fiecare răsuflare era ca un fior tremurat.

— Doar te ating, atât şi nimic mai mult, îi promise el, deşi tonul lui pisicesc care o învălui era departe de a fi

convingător. Suntem până la gât în apă rece. Ultimul lucru pe care ţi l-aş putea face acum ar fi să te siluiesc. Îşi răsuci limba pe curbura exterioară a urechii, provocându-i un suspin fierbinte. Deşi mi-ar face mare plăcere să încerc.

Oh, *asta* chiar că nu avea cum să o mai liniştească.

— Quinton, fii serios!

— Sunt. Când te-am sărutat acum câţiva ani, şopti el, trasându-i linii chinuitor de seducătoare pe pielea goală, habar nu am avut că în timp o să devii atât de ispititoare.

Zăpăcită şi excitată, cu toate simţurile activate, lumea din jurul ei se roti într-un vârtej de contradicţii. Căldura buzelor lui pe pielea ei rece… căldura trupurilor lipite unul de celălalt în apa rece… liniştea vâlcelei şi inima ale cărei bătăi o asurzeau.

Iar cea mai mare contradicţie dintre toate era Quinton. Pacostea din cauza căreia pulsul întotdeauna i-o lua razna de supărare era acum cel care o făcea să înnebunească de dorinţă.

— Chiar sunt aşa? şopti ea, aşteptând ca pe ghimpi răspunsul. Mă apropii măcar puţin de cea care credeai că voi deveni?

Preţ de câteva clipe, el tăcu.

— Nu, recunoscu el încet.

Simţi un junghi dureros…

— Eşti mult mai frumoasă decât mi te-am imaginat vreodată.

Închise ochii, neputând să-şi ascundă un surâs de fericire. Oh, încă era fermecător din cap până în picioare; era în natura lui. Dar numai Quinn era în stare să rostească vorbe atât de linguşitoare cu atâta convingere.

— Dar de ce te miri? murmură el.

— Pentru că nu mi-a mai spus-o nimeni niciodată.

Aşadar, primul bărbat care i-o spunea era Quinton Carlisle – nici nu-i venea să creadă!

— Meriţi să ţi se spună cât de frumoasă eşti. Cât de deşteaptă şi specială eşti. Mâna lui o dezmierdă îndelung şi încet pe exteriorul coapsei şi îi murmură: Mai ales de bărbatul cu care te vei mărita.

Începu să tremure şi se strădui să rămână stăpână pe ea în ceaţa delicioasă de senzaţii desfrânate pe care el le învolbura în ea. Era la mila lui. Deja pierdea acest război, iar bătălia de-abia începuse!

— Asta nu… contează.

Îi dezmierdă tâmpla cu buzele.

— Dar ce contează?

— Respectul reciproc, şopti ea. În ultimele săptămâni, se resemnase cu situaţia. Nu putea evita un mariaj care nu era bazat pe dragoste. Acum nu mai spera decât că nu avea să sufere. Prietenie, grijă…

— Şi dorinţă, şopti el fierbinte. Să nu uiţi niciodată de dorinţă!

O surprinse când se jucă cu vârfurile buclelor ei feminine, refuzând însă să alunece mai jos, în locul care acum tânjea după atingerea lui. Inima îi bătea nebuneşte, dorind ca palma lui să alunece mai jos, dar şi de teamă că nu avea să alunece.

— Nu e importantă.

— Ba îţi doreşti să ai un mariaj pasional, o contrazise el cu blândeţe. Ştii că vrei să fii atinsă aşa.

Palmele îi alunecară în sus, prinzând-o de sâni. I se tăie respiraţia, iar vorbele i se stinseră pe buze.

Închise ochii şi se predă dezmierdărilor lui. Cerule, ce bine se simţea… cât de depravate şi calde îi erau palmele, cât de perverse!

În timp ce o mângâia, se ridică în apă până când sânii îi plutiră la suprafaţă. Îşi înclină capul şi se uită cu neruşinare la degetele care se jucară cu sfârcurile ei până când i le făcu să doară de dorinţă, fiind deja întărite din pricina apei reci şi vibrând la unison cu fierbinţeala dintre coapse.

Scânci frustrată. Nu era deloc bine ce făcea. El avea să plece în celălalt colţ de lume, iar ea era în continuare obligată să se mărite cu altul… Dar tot nu putea să-şi înăbuşe acea dorinţă ce se aprinsese în trupul ei, pe care doar Quinn i-o putea satisface.

Gemu când corpul i se arcui spre el, invitându-l fără

ruşine să o atingă. Nu se putea abţine. Dezbrăcată lângă mâinile lui curioase, dar ascunsă sub suprafaţa ca o oglindă a iazului întunecat – ce contradicţie minunată! Iar când o ciupi de sfârcuri, dându-i un fior de plăcere amestecată cu durere direct în punctul excitat dintre picioare, nu îşi mai *dori* ca el să se oprească.

— Îţi place să fii atinsă şi satisfăcută. Chiar şi acum tânjeşti după asta. Buzele lui se curbară într-un surâs cunoscător lângă tâmpla ei. Ar trebui să ai parte de aşa ceva, Belle. Ar trebui să fii cu un bărbat care vrea să îţi ofere orice plăcere îţi doreşti, un bărbat care te doreşte pe tine.

— Pasiunea… va veni… în timp, reuşi ea să îngaime când palmele i se desprinseră de sâni. Palma lui dreaptă rămase pe exteriorul coapsei, iar cu braţul stâng o cuprinse de talie şi o trase cu coapsa între şoldurile lui, de unde o împungea cu bărbăţia lui la nivelul posteriorului.

— Ba nu va veni. Îşi frecă nasul de ceafa ei. Pasiunea se simte imediat sau niciodată, e o dorinţă de nestăvilit de a te afunda în celălalt până când deveniţi o singură fiinţă.

Când o sărută cu gura deschisă şi fierbinte pe ceafă, îşi reprimă un scâncet.

— Nu am nevoie să mă simt dorită ca să fiu soţie.

O muşcă de umăr drept pedeapsă pentru această minciună. În loc să se simtă mustrată, muşcătura o făcu să se înfioare ca o nesăbuită şi să-şi dorească nebuneşte ca el să-şi înfigă din nou dinţii în carnea ei.

— Soţul tău ar trebui să te facă să te simţi dorită ca femeie, Annabelle. Ar trebui să-ţi ofere tot ce-ţi doreşti. Mai ales pe el.

Vocea lui catifelată se învârti în ea precum o panglică ce se desface de pe bobină, înţepenindu-se în moliciunea mătăsoasă dintre coapsele ei. Voia să o pedepsească, dar de fapt erotismul cuvintelor lui o excita cu o intensitate pe care nu o mai simţise vreodată.

Îşi coborî buzele pe umărul ei. Căldura gurii pe pielea ei rece o făcu să scâncească, la fel ca muşcăturile delicate, care o împinseră să-şi dorească să o devoreze cu totul. O

nouă contradicţie care îi făcu capul să se învârtă şi trupul să i se încordeze ca un arc.

— Ar trebui să ai parte de pasiune, murmură lângă pielea ei udă.

— Pasiunea este supraestimată, icni ea când îi prinse din nou sânul şi îşi trecu degetul mare peste sfârc ca peste corzile unei chitare.

Acea minciună îl făcu să izbucnească în râs pe umărul ei. Un sunet pervers, pentru că îi descifrase trupul şi cunoştea adevărul.

— Mocneşti de foarte multă pasiune, Annabelle, care aşteaptă doar să se dezlănţuie. Zâmbi pe umărul ei gol. Probabil că visezi la asta când stai noaptea întinsă în pat şi nu poţi dormi. Îţi imaginezi cum ar fi să simţi palmele unui bărbat pe tine, care să te dezmierde până ce începi să tremuri de dorinţă.

Apa era rece, dar ea se înroşi toată.

— Nu-i adevărat. Nu mă gândesc la niciun bărbat la modul acesta, îl contrazise ea. Dumnezeule, era ultimul om în faţa căruia şi-ar fi recunoscut fanteziile. Şi în niciun caz *la tine.*

El îi spuse cu o voce mieroasă şi masculină, care îi picură parcă flăcări lichide prin tot trupul, până la degetele de la picioare, pe care şi le afundă în nămolul de pe fundul iazului:

— Ai vrea să te gândeşti la mine când stai în pat? Pentru că mi-ar plăcea foarte mult să te ştiu gândindu-te la mine.

Îşi înfipse degetele în braţul care i se încolăcise în jurul taliei şi se încordă toată.

— Să nu îndrăzneşti! icni ea dintr-o suflare.

— Să nu îndrăznesc să te fac să mă doreşti?

Îndoiala amuzată surprinsă în vocea lui îi răscoli o nouă senzaţie în pântec. Provocat de cuvintele ei, îşi strecură încet palma pe pielea ei în jos… până când ajunse cu vârfurile degetelor la marginea cârlionţilor dintre picioarele ei.

— O sirenă frumoasă şi goală cu piele moale şi buze

apetisante, care practic imploră să primească o lecţie importantă despre ce este dorinţa... O sărută delicat pe ceafă, apoi zâmbi lângă pielea ei când o văzu înfiorată. Care crai ar rezista?

Nervozitatea amestecată cu excitaţia îi făcu inima să tresară. În acel moment, conştientiză cât de fermecător era cu vocea lui mieroasă, cu vorbele lui delicios de scandaloase şi mâinile care rătăceau peste tot. Era întruparea pericolului.

— Nu vreau să-mi predai niciun fel de lecţie.

— Atunci spune-mi să mă opresc. Flirtă cu neobrăzare în continuare, trecându-şi vârfurile degetelor prin cârlionţii umezi. Îi zgârie înnebunitor pielea moale de dedesubt. Spune-mi că nu vrei!

Of, asta *trebuia* să facă. Trebuia să-i spună. Diavol arogant! Dar nu putea. Latura ei întunecată ştia că acesta era adevărul. Îşi dorea să fie atinsă de el exact aşa şi încă din noaptea de sub bolta de trandafiri.

— Şi nici asta nu vrei, zise el gutural şi îşi strecură mâna între picioarele ei ca să îi ofere în sfârşit atingerea la care râvnea atât de tare.

Atingerea intimă o făcu să icnească, îi tăie răsuflarea. Gura de aer pe care apucă să o tragă se transformă într-un geamăt stins când o mângâie. „Oh, Dumnezeule...” Senzaţia o copleşea – era atât de tandră şi de excitantă în acelaşi timp. Închise ochii când degetele lui se destrăbălară printre petalele ei, iar trupul îi fu cuprins de o dorinţă înflăcărată la fiecare dezmierdare pe care el era dispus să i-o ofere.

— Recunoaşte, Annabelle, zise el sacadat lângă urechea ei. Recunoaşte că îţi place ce-ţi fac, că îţi place să fii dorită.

— Nu-mi place, icni ea cu pulsul accelerat de tortura minunată oferită de mâna lui. Îşi muşcă buza de jos, abţinându-se cu greu să nu se frece de şoldurile lui ca să îi simtă erecţia.

— Mincinoaso, zise el, chicotind.

Trase aer în piept şi îşi dori să scape de tensiunea

care o cuprinsese precum un pumn invizibil. Căldura care o învăluia pe interior era însă prea minunată pentru a renunţa la ea. Prea seducătoare pentru a şi-o refuza. Quinn era atât de tandru şi de ferm în acelaşi timp când o mângâie înainte şi înapoi, încât ea începu treptat să se detensioneze şi să se predea plăcerii supreme.

Cerule, cât de bine se simţea! Degetele lui erau perverse şi destrăbălate, cât se poate de scandaloase… absolut divine.

Neajutorată în acele momente de excitaţie maximă, îşi desfăcu mai larg picioarele.

— Quinn, scânci şi îşi întoarse capul să îşi frece obrazul de umărul lui.

Zâmbi triumfător prin părul ei ud.

— Deci îţi place?

— E aşa de… îşi simţea buzele împietrite şi de abia putu rosti adevărul. Of, e aşa de bine!

Începu să o atingă mai în forţă, mângâind-o mai adânc şi plesnind-o înnebunitor peste buzele intime. Cu fiece atingere se strecura mai adânc… 0 senzaţie înnebunitoare!

— Asta poate face un bărbat femeii, murmură lângă ceafa ei. Meriţi un soţ care să îţi ofere asemenea plăceri. Nu o să fii fericită altfel.

Dumnezeu îi era martor, avea dreptate. Trupul ei şi-o dorise cu înflăcărare în dimineaţa de la ruine, când îi trezise pentru prima dată această pasiune care mocnea în ea. Acum îşi dorea ca el să îi amplifice acele vibraţii cu şi mai mare intensitate şi cu forţă până când o acaparau cu totul.

Îi şopti fierbinte în ureche.

— Ai nevoie de asta.

De *el* avea nevoie, dar nu era al ei ca să îl poată avea.

— Nu, şopti ea, chiar când degetele lui pricepute o atingeau atât de pervers, încât nici să vorbească nu mai era în stare. Te înşeli. Nu…

Gemu din nou înfundat când o mângâie iarăşi mai adânc, atât de adânc încât două degete îi alunecară înăuntrul ei.

Se înfioră din pricina discrepanţei delicioase dintre degetele lui red care îi pătrunseseră în carnea caldă, a felului în care trupul ei moale se strângea în jurul lui. Iar cea mai mare contradicţie dintre toate era că tocmai Quinn era primul care o atingea atât de intim. Cumva, o ştiuse dintotdeauna.

Se prinse de braţul lui când senzaţia o năpădi şi simţi că se ridică şi pluteşte departe, deşi îşi dorea cu disperare să rămână lângă el, captivă în braţele lui puternice. Îi oferise plăceri atât de mari, încât de abia se abţinea să nu strige din cauza intensităţii lor.

Apoi o mângâie altfel. Fără preludiu şi dezmierdări. Acum mâna lui se mişca într-un ritm constant şi neîncetat, menit să o ducă dincolo de limită. Coapsele îi fremătară pe măsură ce el continuă să îşi scufunde degetele în interiorul ei cald, învolburând-o şi încingând-o aproape de nesuportat.

— Meriţi să fii dorită, Belle. Îi linse pielea cefei. Dezmierdarea erotică o înfioră, unindu-i senzaţia de durere dintre sfârcurile întărite cu zvâcnirile neîndurătoare dintre picioare. Îşi afundă degetul mare în miezul fierbinte pentru a-i tachina mugurul excitat. Meriţi să ai parte de pasiune şi plăcere. În inima ta, o ştii şi tu la fel de bine ca mine.

Cuvintele se prăvăliră peste ea într-o cascadă de flăcări, iar dorinţa amplificată de degetele lui deveni atât de feroce, încât nu mai putu sta locului. Nevoia de el o făcu să scâncească şi începu să se împingă cu şoldurile în mâna lui, implorând eliberarea…

Din piept i se desprinse un suspin, iar şoldurile ei se loviră de palma lui. Toţi muşchii din interiorul ei se strânseră în jurul degetelor lui, după care se detensionară într-un tremur electrizant. Ţipă încet, se cutremură şi se înmuie în braţele lui. Trupul îi pulsa cu valuri de plăcere pură, ce radiau dinspre palma lui până în sufletul ei şi se lăsă moale în apă, întâmpinându-i cu bucurie răceala pe carnea ei încinsă.

El o cuprinse cu ambele braţe şi o ţinu lângă el, murmurându-i numele în dreptul umărului.

Pe măsură ce îşi recăpătă suflul, ultimele pulsaţii ale orgasmului se disipară treptat. Fură înlocuite cu mustrări de conştiinţă. Dumnezeule, ce făcuse! Cu Quinton! Cel mai imposibil bărbat din lume.

Se smulse din braţele lui şi se îndepărtă, apoi se întoarse spre el cu ochii în lacrimi.

Pe chipul lui se citea îngrijorarea. Se întinse spre ea, dar ea îi făcu semn să rămână pe loc.

— Nu, îl avertiză ea.

Îşi lăsă braţele să cadă. Îngrijorarea de pe chip îi dispăru şi îşi încleştă maxilarul în aşteptarea mustrărilor ei.

Îi era jenă. Nu pentru că o atinsese, ci pentru că îl încurajase într-un mod atât de neruşinat. Şi pentru că acum nu îşi mai dorea decât să o ia de la capăt. Mai rău era că îşi dorea şi mai mult. Voia ca trupul lui tare să se mişte în ea, să îi ofere plăcerile mai mari de care ştia că era capabil să i le ofere în timp ce îi alina toată supărarea şi durerea. Trupul îi tremura chiar şi acum de dorinţă.

— Te-am atins doar, Annabelle, îi reaminti el. Atât şi nimic mai mult.

Vai, ce tare se înşela!

— Foarte rău ai făcut, îl certă ea, încrucişându-şi protector braţele peste sâni, chiar dacă nu se vedea nimic prin apă.

— Amândoi am vrut-o, o contrazise el cu blândeţe.

— Asta nu înseamnă că… I se puse un nod în gât. Se lăsă apoi copleşită de furie, în care îşi căută refugiu pentru a se apăra de confuzia ameţitoare în care o aruncase. Îţi mulţumesc pentru lecţia practică despre dorinţă, spuse ea sarcastic, semeţindu-şi bărbia în aer. Dar nu mai am nevoie de nicio lecţie de la tine şi nici nu mai vreau.

Făcu repede un pas spre ea înainte ca ea să se ferească, îi cuprinse chipul în palmele lui mari şi îi înclină capul pe spate. Preţ de o clipă îi văzu privirea scăpărând furioasă cu luciri albastre, apoi se trezi că îi acoperă gura cu gura lui, atacându-i buzele într-un ultim sărut devastator.

Dumnezeule, îl lăsă, chiar dacă o podidea plânsul. Se

lăsă dominată de forţa şi hotărârea lui şi îl sărută şi ea. Cum să nu îl sărute, când o tortura cu un asemenea sărut delicios? Dulce şi pasional, plin de promisiuni.

Îşi dezlipi gura de buzele ei.

— Ai nevoie de lecţiile mele. Respiraţia lui sacadată era fierbinte pe obrazul ei. Mai mult decât crezi.

Privirea lui dogoritoare căzu pe buzele ei şi se depărtă încet de ea, ca şi cum s-ar fi temut de ce s-ar fi putut întâmpla dacă rămânea acolo sau de ce ar fi putut face sub impulsul furiei.

Se întoarse şi porni spre mal, iar ea îl urmări cu privirea, pe care şi-o mută doar în ultima clipă, când şoldurile lui ieşiră din apă.

O nouă durere o penetră cu brutalitate. Nu recunoştea această senzaţie, complet diferită de dorinţa de a-i simţi mâinile pe trup şi pe el în ea, de a fi epuizată fizic şi satisfăcută în braţele lui.

Pe *el* îl dorea. Cu totul. Acum şi pentru tot restul vieţii.

O senzaţie care o îngrozea.

Capitolul 8

Gemând de efort, Quinn ridică piatra grea de pe pământ şi o puse pe zidul care înconjura păşunea, după care se îndreptă de spate şi îşi şterse fruntea cu braţul de broboanele de transpiraţie care i se scurgeau în ochi.

— Mai că te-a terminat, aşa-i? îl necăji Angus Burns în timp ce aşeză şi el o piatră la locul ei.

Quinn răspunse cu o grimasă şi cu răsuflarea tăiată.

Burns îi trosni una peste spate cu simpatie şi zâmbind.

— Mai avem doar vreo douăzeci!

Se uită la spărtura din zidul de piatră pentru care petrecuse aproape toată ziua alături de Angus ca să o astupe şi înjură în barbă că era atât de mare.

Burns râse şi luă o piatră mai mică pentru a acoperi o

gaură minusculă.
Dimineaţa rece făcu loc după-amiezii calde, soarele strălucind peste păşuni şi peste munţii albaştri de la orizont. Era o zi frumoasă, dar Quinn de-abia avusese timp să observe asta. Mintea îi era în acelaşi loc în care fusese din seara în care sosise şi descoperise că Clopoţica se transformase într-o femeie capabilă, devotată, cu o inimă mare şi curbe pline. Într-o femeie pentru care îşi făcea neîncetat griji. Într-o femeie pe care nu se putea abţine să nu o sărute ori de câte ori rămâneau singuri.
Să o *sărute?* Îşi dădu ochii peste cap. Făcuse al naibii de multe în afară de asta.
Acesta era motivul pentru care se afla în acea după-amiază pe câmp împreună cu Angus Burns, rupându-şi spatele ca să repare ziduri, în loc să stea în casă cu Robert şi să-i interogheze pe eventualii pretendenţi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i găsească un soţ lui Belle. Tocmai de aceea se dusese înapoi în casă după ce o lăsase la iaz, ca să-şi calce pe mândrie şi să-i scrie lui Sebastian, cerându-i fratelui său să-i împrumute banii necesari pentru achiziţionarea castelului de la biserică în cazul în care Bartleby nu găsea o altă portiţă de scăpare.
Iar după întâlnirea de dimineaţă de la iaz, voia să se descarce de frustrarea că putuse să o atingă pentru a o face să geamă de plăcere, dar nu putuse să i se alăture pe culmile plăcerii.
Fir-ar să fie de treabă, îi făcea sângele să clocotească! Atât de tare îi clocotea, încât fusese la un pas să o scoată pe braţe din apă, să o pună pe iarba de pe mal şi să o posede chiar acolo. S-o ia naiba de apă rece…
Ridică altă piatră şi o trânti pe zid. Singurul lucru care îl oprise să facă una ca asta – chiar *singurul* – fusese că, dacă îi luă fecioria, era obligat să o ia de nevastă. Asta trebuiau să facă domnii bine-crescuţi dacă distrugeau reputaţia unei fete ca Belle. Nici măcar un crai notoriu că el nu s-ar fi putut eschiva. Iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se însoare, pentru că ştia că, în cele din urmă, totul avea să se transforme într-o mare suferinţă.

Pe de altă parte, nu voia să întoarcă spatele promisiunilor pe care le făcuse tatălui lui şi lui Asa Jeffers şi pe care dorea să le respecte întocmai. Nu avea de gând să accepte o căsătorie de convenienţă, aşa cum îi propusese Belle. Nu voia să se separe de soţie. În niciun caz nu dorea să divorţeze. Era un Carlisle. Bărbaţii Carlisle nu îşi abandonau niciodată femeile care aveau nevoie de ei, iar ea nu ar fi părăsit niciodată ţinutul de la graniţă. Viitorul lui nu era aici, printre păşuni stâncoase şi petice de iarbă-neagră. Viitorul lui îl aştepta în America, unde avea toată libertatea să-şi facă un nume. Nimic nu l-ar fi putut ţine acolo.

Dar, preţ de o clipă uimitoare în iaz, când îi privise chipul frumos în momentul în care se lăsase pradă plăcerii, nu se mai gândise la America şi la promisiunea făcută tatălui. Nu îşi dorise decât să rămână acolo. Cu ea.

Din ce în ce mai enervat, trânti piatra pe zid şi o împinse cu umărul.

— Vrei să repari zidul sau să-l dărâmi de tot? îi întrebă Burns.

Doamne! Umerii i se prăbuşiră când îşi dădu seama ce făcea şi se depărtă de zid.

— Scuze! Stătu o clipă să-şi tragă sufletul, apoi îşi trecu încurcat o mână prin păr. Mă gândeam la altceva.

Se gândea la altceva? Ce minciună! Era mai mult decât atât.

Quinn îşi scoase mănuşile şi se sprijini de zid, mai mult ca să-şi adune gândurile decât ca să se odihnească. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o fată nevinovată să-i capteze atenţia aşa cum o făcuse Annabelle. Nu era vorba doar de felul în care arăta, de părul ei de culoarea caramelului şi de mişcările ei graţioase, ci şi de mintea ei ascuţită, care îl vrăjise întru totul. Îi plăcea cum se simţea când era cu ea, era un sentiment pe care nu îl mai trăise alături de nicio femeie – nu mai era cel mai tânăr fiu al unui duce sau un crai, ci un bărbat pe picioarele lui. Puternic şi capabil. Un bărbat care merita să îi primească zâmbetele. Unul care o putea proteja exact aşa cum trebuia.

— Terminăm repede, îl asigură Burns, scoţând dopul

de plută de la sticla de apă şi luând o gură zdravănă. Mai avem doar câteva mari, iar pe celelalte le punem imediat.

Quinn se uită la gaura care mai era de astupat şi nu fu la fel de sigur.

— Am auzit de actele de vandalism de pe proprietate. Quinn refuză sticla de apă întinsă de Burns şi arătă cu degetul spre zid. Ăsta-i alt exemplu?

Burns clătină din cap, mai luă o gură de apă şi puse dopul la loc.

— Zidul trebuia reparat de ceva vreme. Râse plin de bunăvoinţă şi îi mai trase una pe spate lui Quinn. Eşti primul englez care a venit la noi în vizită şi nu s-a gândit să stea în casă când era treabă de făcut!

Quinn se strâmbă. Chiar că nu se gândea. La nimic în ultimele zile. Mai ales când era vorba de fete deştepte.

— Spune-mi adevărul despre Glenarvon. Îşi scoase cămaşa udă de transpiraţie şi o aruncă pe pietre ca să se usuce la soare. Ca de la bărbat la bărbat. Îl fixă cu privirea pe supraveghetorul-şef. Cum se descurcă domnişoara Greene cu administrarea proprietăţii?

— Foarte bine pentru o femeie.

Quinn se abţinu să nu râdă. Belle l-ar fi jupuit de viu dacă l-ar fi auzit.

— A făcut ordine în registrele contabile, se ocupă de reparaţii, de turme şi de animale aşa cum ar trebui. Nu o să se îmbogăţească niciodată, dar se descurcă bine.

Răsuflă uşurat. S-ar fi simţit groaznic dacă ar fi aflat că alesese să se căsătorească doar pentru a salva un cămin pe care oricum l-ar fi pierdut până la urmă.

— S-a descurcat chiar să rezolve o grămadă de incidente recente. Burns îşi trecu braţul peste frunte ca să-şi şteargă sudoarea strânsă sub borul şepcii. Dar mă bucur că acum eşti aici. Ştiu că şi fetei îi pare bine că eşti aici, că o ajuţi şi o sfătuieşti. Mai ales că Sir Harold o tot bate la cap să-i cedeze Glenarvon şi nu mai are răbdare să aştepte până la termenul oficial din testament. Ca să nu mai zic că ghinioanele au început anul trecut.

Quinn simţi fiori reci pe şira spinării.

— Crezi că Bletchley are vreo legătură?

Burns scuipă şi clătină din cap.

— Cred că încearcă să profite de asta. După fiecare incident, vine repede aici, se oferă să repare ce-i de reparat, să facă treaba în locul ei, să îl lase pe el să administreze proprietatea. Chipul bătut de vreme al lui Burns se întunecă. Nu am niciun pic de încredere în el, mai ales când vine vorba de Glenarvon şi când se fâţâie pe lângă ea.

Aceste vorbe îi încălziră sufletul. Dacă nici Angus Burns nu îl simpatiza pe Bletchley, atunci însemna că antipatia lui era justificată.

— S-ar putea să nu aibă încotro şi să se mărite…

Câmpiile răsunară de dangăte de clopote. Liniştea după-amiezii fu spartă de ţipete.

Quinn se îndepărtă de zid şi îşi puse palma streaşină la ochi ca să se uite peste păşune la micul grup de clădiri – unde se aflau şopronul în care erau tunse oile, lăptăria, grânarele şi alte dependinţe în care se desfăşura cea mai mare parte a activităţilor zilnice. Oamenii se învălmăşeau să iasă din clădiri, toţi fugeau spre ultimul hambar, în timp ce lacheii ieşeau din casă…

— Hambarul cu fân a luat foc! strigă Burns.

Doamne! Quinn o luă la goană spre hambar cu Burns după el.

Până când ajunseră ei, oamenii se organizaseră într-un grup care căra găleţi de la jgheaburile cu apă până la hambar, din mână în mână, înainte şi înapoi. Cantitatea redusă de apă pe care reuşeau să o arunce peste flăcări nu era deloc de ajuns.

— Lopeţi! strigă Quinn spre ultimii bărbaţi sosiţi de la câmp şi gesticulă spre uneltele din şopron.

Oamenii făcură ce li se ordonase, luând lopeţi, sape, furci – orice puteau folosi în lupta cu flăcările –, apoi înfruntară căldura dogoritoare, apropiindu-se ca să arunce pământ peste flăcări şi pentru a lovi focul cât să îl poată controla. Hambarul era însă plin cu fânul secerat peste vară, uscat şi gata să ardă la cea mai mică scânteie.

Dându-şi seama că nu se mai putea face nimic pentru a salva hambarul, Quinn le strigă oamenilor să toarne găleţile cu apă pe clădirile din jur pentru a evita extinderea incendiului, iar pe cei cu unelte îi îndrumă să stingă orice scânteie care era luată de vânt. Sădi cu cereale fură băgaţi în jgheaburi şi folosiţi pentru a stinge flăcările.

Quinn alergă spre uşile hambarului şi le deschise larg, iar împreună cu Angus Burns şi cu alţi doi bărbaţi se grăbiră să salveze orice se mai putea salva înainte ca flăcările să înghită complet clădirea. În mijlocul hambarului era o căruţă mică, iar podul ardea de parcă fusese cuprins de flăcările iadului.

Ajunse primul şi împinse căruţa afară din hambar. Făcea cu mare greutate fiecare pas, plămânii îi ardeau de la fum şi căldură, ca şi cum i-ar fi luat foc, şi fu nevoit să-şi încordeze la maximum toţi muşchii pentru a scoate încet căruţa din hambar. Nu avea de gând să se dea bătut. În timp ce trăgea de căruţă, atinse cu braţul inelul metalic al căruţei. Pielea i se arse ca şi cum ar fi atins-o cu un fier înroşit. Înjură din cauza durerii groaznice, dar nu încetini.

În cele din urmă, scoase căruţa afară din hambar în aerul proaspăt şi răcoros, de care se lovi ca un perete. Îşi umplu gâfâind plămânii incandescenţi cu aer şi încercă să-şi tragă sufletul. Apoi se întoarse pentru a intra din nou în hambar, gândindu-se că mai putea salva ceva.

Cineva îl apucă de braţ. Se opri…

Lângă el se afla Belle, care îl strângea de braţ şi nu avea de gând să-i dea drumul. Pe obrajii mânjiţi de funingine îi curgeau lacrimi; tivul rochiei îi era rupt şi pârlit.

— Nu mai intra acolo!

— Mai e o căruţă…

— Nu! Se agăţă cu violenţă de el şi se puse între el şi hambar. Nu vreau să te pierd, Quinton! Nu vreau!

Se uită la hambar şi la agitaţia frenetică din jurul lor, la oamenii care se chinuiau să stingă incendiul.

— A ars! îngăimă ea printre lacrimi. Nu mai ai ce face.

— Ba pe naiba nu mai am! se răsti el. Încă nu găsise o cale să o salveze de la măritiş, dar refuza să stea acolo în

timp ce o nouă nenorocire se abătea asupra ei.

Îşi smulse braţul din strânsoarea ei şi traversă în fugă curtea ca să ia nişte saci uzi cu cereale. În pofida extenuării şi a durerii, izbi furios paiele aprinse care zburau din hambar, apoi îşi acoperi faţa de ploaia de scântei pulverizate în aer în momentul în care acoperişul se prăbuşi.

Simţi căldura privirii lui Belle asupra lui la fel de încinsă ca şi flăcările, dar refuză să se uite spre ea, refuză să îi lase impresia că nu era în stare să o protejeze. Fir-ar să fie, avea nevoie de el şi nu voia să o dezamăgească!

După câteva minute de luptă cu flăcările alături de ceilalţi, timp în care dădu ordine în stânga şi în dreapta şi munci cot la cot până la epuizare, se întoarse şi…

I se opri respiraţia când o văzu pe Annabelle stând în mijlocul haosului alături de bărbaţi, aruncând lopeţi de ţărână peste flăcările la care ajungea. Chipul îi era murdar de funingine, părul desfăcut pe jumătate, iar la fiecare câteva minute, trebuia să se oprească pentru a-şi scutura poalele fustei de cenuşa şi jarul de la picioarele ei. Lopeţile cu ţărână aruncate în foc nu mai aveau niciun rost, dar el ştia că nu avea nicio şansă să o oprească. Chiar dacă ar fi fost nevoie să nu mai respire, iar ea tot nu ar fi renunţat la luptă.

Cot la cot, muncitorii şi servitorii din casă se luptară cu flăcările până ce reuşiră să le stăpânească, deşi fânul şi grinzile din lemn din hambar aveau să ardă în continuare, probabil toată seara şi toată noaptea, indiferent cât de multă apă şi cât pământ aruncau peste ele. Toţi erau epuizaţi şi murdari, mişcându-se din inerţie din pricina şocului.

Când, în cele din urmă, braţele arse îl durură prea tare pentru a mai avea forţa de a trânti sacul peste flăcări, Quinn aruncă pânza groasă şi udă pe pământ şi se aplecă cu palmele pe genunchi pentru a tuşi până reuşi să elimine tot fumul din plămâni şi să-şi recapete suflul. Era plin de transpiraţie, fân şi cenuşă neagră şi simţea că îşi scosese cămaşa pe câmp cu mult timp în urmă.

Angus Burns veni şchiopătând spre el, scoţianul bătut de vreme fiind la fel de epuizat şi de murdar. Gulerul hainei îi arsese.

Quinn împunse cu un deget negru de funingine rămăşiţele carbonizate ale hambarului, în timp ce flăcările încă muşcau din ultimele grinzi de lemn.

— Tare aş vrea să ştiu cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

O frică groaznică pentru Belle îi strânse pieptul precum o menghină. Nu fusese un act de vandalism comis de nişte băieţi din sat. Cineva premeditase acest incendiu cu intenţia vădită de a le face rău lui Belle şi proprietăţii ei.

O văzu în partea cealaltă a curţii dând indicaţii oamenilor, stabilind ordinea în care aceştia urmau să păzească focul până ce se stingea complet şi cerându-le altora să continue să arunce găleţi cu apă şi lopeţi de pământ peste jar.

Belle se opri să tragă o gură de aer. În acel moment, îşi ridică privirea şi se uită în partea cealaltă a curţii spre el. Zări teama din ochii ei, dorinţa de a abandona… o deznădejde cumplită. Incendiul nu ar fi putut fi oprit cu niciun chip; fânul uscat şi şopronul din lemn fuseseră ca un fitil pentru flăcările muşcătoare, iar focul se întinsese atât de repede, încât ar fi fost imposibil de stins. Dar Quinn se simţi vinovat că nu fusese în stare să o protejeze când avusese nevoie de el. La fel cum nu era în stare să găsească o cale de a o salva de căsătorie.

Îşi şterse buzele de braţ şi scuipă, vrând să scape de gustul de ars din gură. Îi promise mârâind lui Angus Burns:

— O să-l prind pe nenorocitul care a dat foc.

Iar când avea să-l prindă, avea să-l facă să plătească scump.

*

— Ce-ai căutat să te duci în hambar când ardea? îl certă Belle pe Quinn, încercând să îşi ascundă teama şi îngrijorarea din voce în timp ce îi aplica o alifie pregătită de

bucătar pe arsura de pe braţ.

În pivniţă nu mai era nimeni. Toţi servitorii se duseseră să ajute la hambar, iar asta însemna că îl putea certa fără să fie auziţi.

— Puteai s-o păţeşti rău. Sau rău de tot!

Aşezat lângă ea la masa lungă din bucătărie, o lăsă să-i îngrijească braţul rănit şi să-l mustre pentru eroismul lui prostesc fără să spună nimic. Iar dacă ţinea la viaţa lui, da, era mai bine să-şi ţină gura!

Deşi îi masa încet cu buricele degetelor alifia peste rana cu băşici, atentă să nu îl doară, Belle îl boscorodea în continuare, foarte furioasă că îşi riscase viaţa. Zâmbetul lui fermecător dispăruse, iar pe chip îi apăru o expresie întunecată din pricina oboselii, fiind la fel de supărat ca şi ea că arsese hambarul.

— Te-ai temut pentru mine, Clopoţico? întrebă el cu blândeţe.

— Ba bine că nu, se răsti ea furioasă, refuzând să-l lase să observe că era mult mai supărată. Se întinse după bandajul de pe masa din spatele lor, iar degetele îi tremurară când înfăşură în tăcere fâşia lungă şi albă pe braţul lui. Ai fi putut muri acolo. Ce i-aş fi spus mamei tale? Trase de capetele bandajului şi îl legă strâns în jurul braţului. Şi acum trebuie să-mi pierd vremea pansându-te din cauza nesăbuinţei tale.

Coborî privirea spre bandajul strâns atât de tare, încât îi presa muşchiul şi mormăi sec:

— Vrei să mă salvezi ca să mă omori cu mâna ta?

Îngustă privirea spre el.

— Încă nu m-am gândit unde să-ţi ascund cadavrul.

Se strâmbă în sinea ei când îşi dădu seama cât de tare îi strânsese bandajul şi îl mai slăbi. O speriase rău de tot când îl văzuse alergând direct în flăcări, riscându-şi viaţa ca să o ajute pe ea. Inima i se oprise de groază şi nu îi mai bătuse decât când îl văzuse ieşind din hambarul în flăcări, o eternitate mai târziu. Ar fi alergat înapoi să-şi găsească sfârşitul acolo dacă nu l-ar fi oprit. I se strângea stomacul de câte ori îşi amintea.

Nu era Quinn pe care îl cunoscuse. Haimanaua aceea nu mai exista, devenise un bărbat responsabil, pe care se putea baza.

Ce ar fi făcut dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Dumnezeule, cum ar fi putut suporta?

Se strădui să-şi oprească lacrimile în timp ce îi slăbi bandajul, dar degetele îi tremurau atât de tare la gândul că ar fi putut să-l piardă, încât de abia reuşi să lege din nou capetele. El o studie cu atenţie, iar asta o făcu să tremure şi mai tare şi s-o podidească plânsul.

El se aplecă şi îşi întoarse braţul ca să o ia de mână, îi mângâie palma cu degetele, dându-i un fior de-a lungul braţului. Ochii lui albaştri o priviră extrem de serioşi.

— N-am păţit nimic, e doar o arsură mică. Îi prinse obrazul cu palma liberă ca să o oblige să se uite la el. Sunt teafăr, Belle.

Nu era în stare să-i răspundă fără să suspine. Sau să blesteme.

— Şi, oricum, ştii că n-aş fi murit în hambarul acela, zâmbi el. Nu te-aş lăsa să scapi aşa de uşor de mine.

Îi aruncă o privire încruntată şi îi dădu mâna la o parte de pe chipul ei. Doar Quinn o putea necăji într-un asemenea moment!

— Lasă, că te cunosc, ai fi în stare să te transformi în fantomă doar ca să mă bântui, bombăni ea. Şi chiar că nu aş mai scăpa de tine.

El îi zâmbi larg.

— Oare aş putea trece prin pereţi? M-aş distra foarte tare să te bântui dacă aş…

— Quinton James Carlisle! Deja nu mai avea niciun pic de răbdare. Jur, dacă nu…

O prinse de partea din faţă a rochiei ei murdare şi o trase spre el, capturându-i gura într-un sărut atât de neaşteptat, încât o lăsă fără cuvinte. La început lacom, ca un om înfometat care tânjise după acel gust, gura lui se repezi cu ardoare peste a ei până o făcu să simtă aceeaşi nerăbdare.

Apoi sărutul se domoli, până când buzele lui zăboviră

peste ale ei, sărutând-o încetişor. Până când o făcu să suspine, să alunge toată furia şi frustrarea.

Îi dădu drumul la rochie şi se lăsă pe spătarul scaunului. Ea deschise ochii şi văzu că o privea intens. Părea că vrea să o sărute din nou.

Cerule, ea exact asta îşi dorea! De când venise la Glenarvon, o sărutase atât de pasional şi o atinsese atât de intim, încât noaptea nu mai putea dormi cu gândul la tot felul de fantezii perverse – asta era o altă problemă care o măcina.

La fel era şi încrederea arogantă de pe chipul lui când o săruta astfel.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Încetează să mă mai săruţi ori de câte ori vrei să tac, îl avertiză ea şi se întinse peste masă spre braţul lui ca să termine treaba de care se apucase înainte să o sărute. Năucită, nu mai ştia ce să facă.

— Ba mi se pare o metodă bună, murmură el cu dezinvoltură.

Simţi că se înmoaie toată, iar obrajii i se înroşiră. Şi ei i se părea o metodă foarte bună.

Însă nu putea să continue aşa.

— Quinn, nu cred că…

— Cineva a dat intenţionat foc hambarului, zise el încet, redevenind brusc serios.

Degetele îi îngheţară pe bandaj şi imediat îl privi în ochi, dar nu mai avu nevoie de un sărut ca să tacă.

— A fost incendiere, o lămuri el fără să ridice vocea, în caz că cineva ar fi intrat în pivniţă. De aceea s-a extins atât de repede, nu doar din cauza fânului. La fel ca inundarea păşunii şi toate celelalte probleme pe care le-ai avut în ultimul an. Cineva a dat foc ca să-ţi facă probleme.

Simţi un bolovan în stomac. Acel scenariu sinistru îi trecuse şi ei prin minte, dar tot nu voia să creadă.

— Nu ai de unde să ştii.

— Ba ştiu. Îşi puse palma încrezător peste palmele ei care îi tremurau. Cel care a făcut aşa ceva a vrut ca de data asta să provoace daune serioase. Nu o să-l lăsăm să scape.

Inima i se strânse când îl auzi vorbind atât de serios.

— Ce motive ar putea avea?

— Poate că vrea să îi sperie pe cei care vor să se însoare cu tine. Privirea i se întunecă, dar nu se desprinse de ea. Cine are de câştigat dacă pierzi Glenarvon?

Începu să se enerveze. Deja era ridicol.

— Biserica. Ridică o sprânceană. Şi mă îndoiesc că vicarul Halsey se apucă să incendieze locurile prin care se duce.

El făcu o grimasă şi clătină din cap.

— Cât de bine îl cunoşti pe Bletchley?

Ea izbucni în râs. Era la fel de ridicol ca vicarul.

— Imposibil.

Scrâşni din dinţi.

— Îşi doreşte foarte tare să se însoare cu tine.

Nici nu îndrăznea să spere că în vocea lui se simţea gelozia. Ştia că nu era aşa.

— Exact. Ce ar avea de câştigat producând pagube proprietăţii? Şi nu e stilul lui Sir Harold să se ocupe de vandalisme de doi bani şi de incendieri. Prea multă mizerie. Şi prea multă bătaie de cap. Orice nu are legătură cu vânătoarea sau cu jocurile de noroc nu îl interesează absolut deloc. Ai o părere prea bună despre el.

— Pentru că îmi fac griji pentru tine, Belle. O fixă cu o privire gravă. Mai ales de când te-ai hotărât să te măriţi.

— Nu am de ales. Umerii i se încovoiară. Tu poţi să te rupi definitiv de casa ta, să te duci în partea cealaltă a lumii, departe de oamenii pe care îi… Vocea i se stinse, sugrumată dureros în jurul cuvântului pe care nu îl putea rosti. *Iubeşti,* spuse într-un final. Eu nu aş putea s-o fac niciodată.

Ea simţi că acuzaţia ei îl înfuriase, dar nu îi păsa. Dacă putea părăsi cu uşurinţă Anglia, casa din Chestnut Hill, familia… *pe ea,* atunci nu-i putea înţelege niciodată dorinţa de a rămâne la Glenarvon şi necesitatea de a face orice pentru a salva proprietatea. Şi se îndoia că avea să-l înţeleagă vreodată.

— Quinton, dacă nu ai de gând să mă ajuţi, atunci

încetează să îmi îngreunezi situaţia! îl avertiză ea înverşunată.

Se ridică în picioare să plece, dar el îşi aruncă braţul teafăr în jurul taliei ei şi o trase înapoi spre el. Scoase surprinsă un ţipăt şi căzu la el în poală.

O ţinu de talie ca să nu se strecoare de acolo şi îi prinse obrazul în palmă. Ochii lui albaştri străluceau precum razele de lună.

— Ce naiba, Belle, mormăi el. Încerc să te ajut.

— Ba nu! Tu doar...

— Am găsit o altă cale de a salva Glenarvon, recunoscu el fără tragere de inimă.

Încremeni. Palmele cu care îl împinsese în umeri ca să scape de el îngheţară pe chipul lui. Însă chipul lui era întunecat. Găsise o cale de a o salva, dar nu părea deloc încântat. Întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Cum?

— Să cumperi Glenarvon înapoi de la biserică, răspunse el încet.

O cuprinse ameţeala, dispărându-i şi ultima brumă de speranţă.

— Dar nu îl pot cumpăra, şopti atât de încet încât de abia se auzi ea. Dezamăgirea îi ardea pieptul, la fel ca umilinţa cu care trebuia să mărturisească: Nu am niciun ban.

Şi nicio şansă de a face rost de bani. Nu avea nicio proprietate pe care să o poată oferi ca garanţie în schimbul unui împrumut şi nicio rudă de sex masculin care să poată garanta pentru ea. Femeile nu puteau obţine singure un împrumut, de ipotecă nici nu putea fi vorba, iar orice funcţionar de la orice bancă la care ar fi apelat ar fi condus-o râzând afară din clădire.

Îşi mută privirea, nevrând ca el să-i vadă lacrimile curgând. Îi dăduse o speranţă, apoi i-o răpise cu cruzime. Posibilitatea de a fi stăpână peste Glenarvon fără a fi căsătorită era la fel de imposibilă ca întotdeauna.

— Există o cale. O prinse cu degetele de bărbie şi o întoarse spre el. Dacă mă laşi să te ajut.

Dădu din cap că nu vrea. Simţi iar binecunoscuta frustrare şi rosti chinuită pe nerăsuflate:

— Dar tu o să pleci în America…

— Da, confirmă el sumbru.

Tresări când săgeata dezamăgirii îi străpunse inima, mai adânc decât crezuse că este posibil. Preţ de o clipă, îndrăznise să spere că el se răzgândise, că avea să îi propună să rămână în Anglia. Ar fi trebuit să-şi dea seama. La urma urmei, nu simţise pe propria piele implicaţiile pe care le avea influenţa unui tată asupra vieţii copilului său?

El adăugă ca şi cum i-ar fi citit gândurile neliniştite:

— Dar vreau să mă asigur că eşti în siguranţă înainte de a pleca.

Nu îi împărtăşea deloc această părere.

— Cum?

— Convingându-l pe Sebastian să cumpere Glenarvon. Zâmbi larg, dar ochii îi erau la fel de îngrijoraţi ca înainte. Ce rost are să am un frate duce dacă nu pot profita de asta?

Belle se uită extrem de serioasă la el. Nu putea fi la fel de optimistă.

— Dar Sebastian ar fi proprietar, îi aminti ea cu vocea şoptită.

— Şi o să te lase să locuieşti aici şi să administrezi proprietatea cum vrei tu. Când văzu că ea nu se bucură şi nici nu se repede să-i sară de gât, aşa cum nu avusese niciun dubiu că avea să o facă, el se încruntă. Asta ţi-ai dorit. Să păstrezi Glenarvon fără să te măriţi. Am găsit o soluţie pentru asta.

— Dar nu va fi al meu, îngăimă ea. Dacă ar fi vorbit puţin mai tare, numai s-ar fi sfărâmat în bucăţi. Ar fi al familiei Trent, nu al meu.

— Mi-ai cerut ajutorul, Annabelle. Îşi frecă degetul mare de dâra de funingine care îi mânjea obrazul, dar atingerea delicată o arse. Aşa vei putea evita mariajul.

Era doar un detaliu legal. Dar ar fi însemnat că şi de data asta ajungea la mila unui bărbat.

Se întristă foarte tare văzându-i expresia de

îngrijorare, dar şi bucuria că, în sfârşit, găsise o soluţie care să îi rezolve toate problemele. O durea sufletul. El încerca să o ajute, dar oare putea înţelege ce însemna să te simţi neajutorat? Să fii o persoană vulnerabilă, care depindea de capriciile unui bărbat mult mai puternic şi mai dur? Care avea puterea să o dea afară din casa ei oricând poftea?

Măcar i se prezentase o nouă perspectivă, pe care nu o avusese în urmă cu o oră.

Dădu scurt din cap că a înţeles şi că e gata să accepte, deşi simţi un nod în stomac.

— Bine, zise el şi se întinse să îi dea o şuviţă de păr după ureche. I-am trimis deja mesaj lui Sebastian, explicându-i situaţia şi termenii în care s-ar semna contractul de vânzare. S-ar putea să mai dureze ceva până când răspunde.

Alte zile de aşteptare… timp pe care ea nu îl avea. Peste exact o săptămână, era petrecerea de ziua ei, când ar fi trebuit să anunţe numele logodnicului.

— Şi dacă refuză?

Chipul lui întunecat îi oferi răspunsul – nici Quinton nu ştia dacă ducele de Trent avea să fie de acord să o ajute.

— Atunci o să găsim o altă portiţă legală, zise el încet.

„Iar dacă nu o găsim?” Dar ştia răspunsul deja. Era acelaşi răspuns sumbru şi chinuitor cu care se confrunta de fiecare dată. Trebuia să se căsătorească cu un bărbat care nu o iubea, punându-şi viaţa şi fericirea în mâinile lui.

Îşi încolăci braţele în jurul grumazului lui Quinn ca să-l îmbrăţişeze. Îşi lăsă bărbia pe umărul lui tare şi strânse tare din pleoape, să-i simtă forţa şi hotărârea.

— O să-i dăm de cap împreună, Belle, murmură el, frecându-şi obrazul de al ei. Promit.

Ea se rugă cu disperare în gând ca el să fie bărbatul care avea să îşi respecte promisiunile.

Capitolul 9

O săptămână până la ziua de naştere a lui Belle

Umerii lui Belle se prăbuşiră obosiţi din pricina oamenilor, a zgomotului şi a căldurii de la aniversarea transformată în petrecerea de logodnă care o sufoca. Ar fi trebuit ca seara aceasta să fie cea mai fericită din viaţa ei.

În schimb, ajunsese direct în iad.

Mai era doar o săptămână până la ziua ei şi nu se întrezărea nicio scăpare. Tensiunea se acumula în ea cu fiece secundă marcată pe cadranul ceasului care o aducea din ce în ce mai aproape de miezul nopţii şi de momentul în care trebuia să facă anunţul. Domnul Bartleby nu mai găsise nicio portiţă legală de scăpare, iar ducele de Trent nu le dăduse nimic de veste. Timpul se scursese cu repeziciune. În seara aceea, trebuia să anunţe numele bărbatului cu care intenţiona să se mărite. Bărbatul care trebuia să salveze castelul Glenarvon pentru ea.

Iar acel bărbat nu era Quinn.

Doamna Lambert de la magazinul din sat o strânse de mână.

— Annabelle! La mulţi ani, draga mea!

Lui Belle i se strânse sufletul când răsplăti urarea cu un zâmbet pe care nu îl simţea deloc sincer. Îi venea să urle! Dar nu urlă, ci îşi păstră zâmbetul lipit bine pe buze, acceptând cu graţie felicitările celor care o abordau, pretinzând că inima nu i se sfărâma în mii de bucăţele. Avea două motive: cel pe care îl alesese drept soţ şi Quinton.

În ultima săptămână, evitase să rămână singură cu el pentru a se putea controla, dar şi pentru a-l putea ţine pe el sub control. Gata cu sărutări furate sau cu partide de înot delicios de intime în zori, pentru că nu mai îndrăznea să se lase tentată!

În seara asta însă, Quinton nu era nicăieri. Faptul că nu îl avea lângă ea să o sprijine îi lăsase un gol imens în suflet, care se adăuga crizei prin care trecea.

— Felicitări, domnişoară Greene! Domnul Bartleby îşi înclină respectuos capul cu un rânjet mulţumit pe chip. Eu şi soţia mea suntem foarte fericiţi pentru dumneata şi Sir

Harold.

Zâmbetul îi păli şi o luă durerea de stomac. Privirea îi rătăci bezmetică prin salon. Unde *era* Quinn?

Nu îl zări pe el, ci pe Robert, care îi zâmbi încurajator din mulţime, îşi croi drum spre ea şi făcu o plecăciune demnă de un gentleman londonez, iar ochii lui albaştri strălucitori îi aduseră aminte atât de tare de Quinn, încât inima îi tresăltă.

— La mulţi ani! îi ură el tare pentru a putea fi auzit de oricine era atent la ei. Îşi coborî apoi tonul. Sau ar trebui să te felicit pentru Glenarvon? Vei fi o proprietară minunată şi o protectoare pentru sat.

I se puse un nod în gât de emoţie, dar reuşi totuşi să îngaime în şoaptă:

— Mulţumesc.

Era prima dată când mulţumea cuiva din suflet în seara aceea.

Conştient că se aflau în mijlocul unei mulţimi, îşi coborî gura la urechea ei:

— Şi îmi cer sincer scuze pentru orice problemă ţi-am făcut eu şi Quinton, atât în ultimele săptămâni, cât şi în urmă cu şase ani. Am vrut doar să te protejăm, şi explică el pe un ton plin de regret, după care reveni la poziţia de drepţi. Şi atunci, şi acum.

— Ştiu. Se simţi profund mişcată de onestitatea lui.

El îi făcu cu ochiul.

— Uneori însă, cei cu numele Carlisle pot fi idioţi.

Izbucni în râs. Oh, nişte idioţi atât de mari!

Cu toate acestea, fusese surprinsă de transformarea miraculoasă a fraţilor Carlisle. Trecerea anilor şi moartea tatălui lor îi trezise la realitate şi îi făcuse să renunţe la stilul scandalos în care îşi trăiseră viaţa până atunci, chiar dacă iubeau în continuare viaţa şi îşi asumau mult mai multe riscuri decât ar fi fost cazul. Richard Carlisle fusese foarte mândru de amândoi, oferindu-le copiilor săi toată dragostea şi sprijinul pe care ar trebui să le primească din partea unui tată. O cuprinse tristeţea când se gândi că Robert şi Quinton erau acum mânaţi de impulsul de a-şi

demonstra calităţile fantomei tatălui lor, când Richard Carlisle îi iubise întotdeauna din suflet şi le dorise doar binele.

— Mă ierţi? Îi luă mâna şi i-o duse la buze.

Zâmbi printre lacrimile care ameninţau să o podidească.

— Fireşte.

Îi zâmbi larg, un zâmbet care semăna atât de tare cu zâmbetul lui Quinton… dar nu era acelaşi. Oh, era fermecător şi minunat, fireşte, îi lipseau însă sinceritatea şi căldura pe care le găsise întotdeauna în surâsul lui Quinn. O dragoste autentică pentru viaţă şi o exuberanţă trufaşă.

Surâsul lui Robert o făcu să-i fie şi mai tare dor de Quinn.

Se uită nervoasă peste umărul lui, simţindu-se din nou ca o gâsculiţă care nu se lăsa…

— Quinton n-a venit cu tine?

— Nu ştiu unde e. Adăugă apoi pe un ton mişcat de tristeţe. Cel mai probabil, e în drum spre Liverpool.

Cuvintele se sparseră în sufletul ei. O aluzie cât se poate de dară că într-o săptămână – probabil chiar după anunţul serii – Quinton avea să plece spre America. Departe de ea. Pentru totdeauna.

Adus la realitate de expresia tulburată pe care Belle nu şi-o putea ascunde, Robert îi explică încet:

— Trebuie să-şi găsească singur drumul în viaţă, departe de familie.

Inima i se strânse la auzul vorbelor directe ale fratelui lui. Exact aşa se dovedise a fi Quinton – un bărbat care nu voia să se mulţumească decât dacă reuşea să îşi demonstreze valoarea lumii întregi.

— Nu a avut prea multe ocazii până acum, adăugă Robert, şi e afectat de asta. Crede că în Carolina de Sud va avea succes.

Belle era sigură că urma să aibă succes. O ajutase foarte mult cu moşia încă de când venise, mai mult decât crezuse ţinând cont de atitudinea lui nepăsătoare de pe vremuri. Demonstrase că are un talent înnăscut pentru

administrarea proprietăţii, iar personalitatea lui şarmantă era perfectă pentru comunicarea cu arendaşii şi cu muncitorii. Sigur avea să reuşească în viaţă.

Iar ea nu avea să fie martoră.

Se forţă să-i zâmbească lui Robert, sperând că îşi putea ascunde durerea care îi frământa inima.

— Şi tu ce părere ai de planurile lui?

— Cred că ar fi mai bine dacă ar rămâne aici, spuse el cu toată seriozitatea.

Ea încuviinţă din cap şi mărturisi cu un suspin:

— Locul lui e aici, în Anglia. O să-i fie tare dor de familie. Un zâmbet palid îi atinse buzele. Dor de Londra şi de toate belele în care se bagă acolo.

Ochii lui Robert sclipiră cu subînţeles.

— Nu asta am vrut să spun.

Se dădu la o parte pentru a permite persoanei care se apropia să o felicite, iar Belle rămase uimită de cele auzite.

Ce voise să spună? Dacă nu în Anglia, atunci unde…

— Oh, şopti ea, înţelegând exact la ce se referise. Comentariul subtil al lui Robert îi trimise un nou val răscolitor de căldură în vene, o mică speranţă că…

„Nu”.

Trase aer adânc în piept, înăbuşind orice urmă de optimism nerealist. Nu îi făcea deloc bine să viseze la ceva ce nu se putea întâmpla şi nici nu voia să recunoască vreodată. Adevărul era că nu îşi dorea nimic mai mult decât să îl ţină aici, la Glenarvon. Cu ea.

Soarta îi auzi parcă gândurile, iar mulţimea se împărţi în două. Preţ de o clipă, suficient de lungă însă pentru a zări un petic de păr auriu sub lumina orbitoare a candelabrelor din partea cealaltă a salonului…

„Quinton”.

Într-o ţinută impecabilă, purta o haină neagră dintr-o ţesătură fină şi o vestă din brocart albastru care îi accentua nuanţa intensă de auriu a părului şi lăţimea umerilor. Coapsele musculoase erau încordate pe sub pantalonii albi, asortaţi cu eşarfa albă ca zăpada şi care contrasta îndrăzneţ cu albastrul precum cerul nopţii al ochilor lui. Într-

o mână ţinea un pahar de whisky în timp ce asculta discuţia grupului din jurul lui, iar cealaltă mână şi-o ţinea la spate şi stătea cu picioarele depărtate. Quinn emana încredere – atitudinea perfectă a unui gentleman care ştia exact cine era şi ce îşi dorea.

Tot corpul i se încordă brusc la vederea lui. Cerule, era atât de frumos într-o ţinută oficială, cu o postură atât de relaxată! Bineînţeles că se afla în mijlocul unui grup de femei, dar unde nu ar fi fost Quinn înconjurat de femei care să îl soarbă din priviri? La fel făcea şi ea. Le zâmbea cum numai el ştia, fermecător până în măduva oaselor, ca şi cum fiecare dintre ele ar fi fost frumoasa balului.

Craiul pe care îl cunoştea se transformase într-o creatură mult mai complexă şi deja nu îl mai considera un ştrengar neastâmpărat, ci un bărbat capabil. Un partener şi un prieten adevărat, cu care şi-ar fi împărţit viaţa.

Cumva, când nu fusese atentă, Quinton reuşise să i se strecoare în suflet. Acum, când închidea noaptea ochii şi visa la un soţ, nu putea vedea decât zâmbetul lui fermecător. Serile liniştite lângă focul din şemineu pe care şi le dorea erau alături de el. Copiii pe care şi-i imaginase aveau acelaşi zâmbet larg şi ochi albaştri strălucitori, acelaşi păr auriu şi Quinn era cel pe care şi-l imagina în patul ei, singurul bărbat căruia îşi dorise vreodată să i se dăruiască.

În timp ce râdea, Quinn îşi ridică privirea şi o surprinse urmărindu-l din cealaltă parte a camerei. Simţi un fior electrizant când privirea lui se întunecă spre ea, o privire lacomă, care emana atât de multă posesivitate şi dorinţă, încât o apucă tremuratul. O ţinu captivă privirii lui câteva fracţiuni de secundă, suficient cât să-i facă inima să tresară. Se simţi ca şi cum ar fi fost uniţi de o panglică de mătase care se încolăcise în jurul ei şi îi contopise pe amândoi, făcându-i una. Nu-şi putea aminti ce senzaţii avusese când nu se simţise legată de forţa şi căldura lui. Trase tremurând aer în piept şi fu cuprinsă de un tumult de emoţii răvăşitoare, iar atunci îşi dădu seama, fără niciun dubiu că...

Îl iubea.

Când mulţimea se strânse iar în jurul ei, el dispăruse.

*

Quinn ieşi pe terasă şi inspiră aerul răcoros din acea seară ca să se liniştească. „Dumnezeule!” Simplul fapt că stătuse în aceeaşi sală de bal cu Annabelle îl tulburase peste măsură.

Îşi masă punctul tensionat de la ceafă care îi pulsa şi se duse spre zona umbrită de lângă balustradă, după care se întoarse cu faţa spre casă. De la acea distanţă, o urmări prin uşile franţuzeşti zâmbind musafirilor. În ultima săptămână, se convinsese din ce în ce mai mult că era mai bine să stea departe de ea. Seara aceasta era tortură curată. Era aşa de frumoasă în satinul moale şi în dantele, strălucea mai tare chiar decât lumânările candelabrelor, ştia câtă nevoie avea de el şi număra minutele chinuitoare care îi aduceau şi mai aproape de miezul nopţii, îşi aducea aminte de dulceaţa sărutărilor ei şi de moliciunea atingerii…

„Doamne!” Pufăi enervat. Dacă nu era atent şi iar rămânea cumva singur cu ea, sigur nu s-ar fi putut abţine şi ar fi vrut să o sărute din nou. Sau să o atingă. Iar dacă se întâmpla asta, nu era sigur că nu ar fi făcut orice ca să o salveze. Inclusiv să-i propună să se mărite cu el.

Robert i se alătură lângă balustradă. Îi urmări privirea care străbătea uşile deschise şi comentă încet, de teamă să nu fie auzit:

— Clopoţica e o fată foarte frumoasă.

Mai mult decât frumoasă. În seara aceasta strălucea.

— Da, e.

— Iar tu eşti un mare fraier.

Quinn făcu ochii mici şi strânse pumnii. Nu avusese în plan să-l ia la trântă pe fratele său, dar era atât de încordat, încât poate asta avea să se întâmple. O mare satisfacţie ar fi avut!

— Nu insista.

Robert îi aruncă o privire piezişă…

— Ai lăsat-o singură pe Belle? Văzând că nu primeşte niciun răspuns, adăugă: Aşa m-am gândit şi eu.

Quinn se întoarse spre el.

— Nu te priveşte.

— Eşti fratele meu, iar Belle îmi e simpatică. Aşa că mă priveşte. Scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei şi îi muşcă vârful pe care îl scuipă. Umerii i se detensionară, fiind sincer îngrijorat. Ce mai cauţi aici, Quinton? Îşi aprinse trabucul de la o lampă. Trebuia să te îmbarci acum trei săptămâni spre America.

O întrebare a naibii de bună, care îi tensionă şi mai tare nodul de la ceafă.

— Am încercat să găsesc o cale să o ajut pe Annabelle.

Robert pufăi din ţigara de foi, vârful ei licărind în umbră.

— Simţi ceva pentru ea?

— Bineînţeles. Se forţă să vorbească neafectat pentru a-şi ascunde confuzia, pentru că nu ştia exact ce simţea pentru ea. Fiecare zi petrecută în compania ei îl dezorientase şi mai tare, iar acum nici nu mai voia să se gândească că trebuia să plece în America fără ea. Este o prietenă veche.

— Mda, atunci nu eşti doar un mare fraier. Robert îl fixă cu o privire aspră în timp ce prinse ţigara de foi între dinţi. Eşti şi un mare mincinos.

Chiar întrecea măsura!

— Robert, ai grijă cum…

— Vă leagă multe lucruri, dar numai prieteni nu sunteţi. Privirea lui Robert deveni serioasă. Sau mai bine zis nu mai sunteţi. Mai sunteţi prieteni, Quinn?

Umerii i se prăbuşiră sub povara îngrijorării fratelui său şi a propriei confuzii legate de Belle.

— Nu, recunoscu el încet, nu suntem.

— Deci ai de gând să o ceri de soţie în seara asta?

O văzu prin uşă pe Belle râzând la replica unuia dintre invitaţi. Deşi se afla la o oarecare distanţă, îşi putu da

seama că râsul ei era forţat şi i se strânse inima pentru suferinţa la care era supusă în acea seară.

— Un nemernic ca mine? Nu sunt genul casnic.

— Eşti sigur? Robert se lăsă pe balustrada de piatră şi studie gânditor capătul aprins al ţigării sale de foi. E o moştenitoare în căutarea unui soţ, iar tu eşti un bărbat în căutarea unei proprietăţi. Mie mi se pare perechea perfectă.

— Sunt un bărbat al cărui viitor e în America, îl corectă el.

Cuvintele acelea însă nu reuşiră să-l convingă nici pe el. Aceeaşi nelinişte supărătoare care îl lovea în ultimul timp ori de câte ori se gândea la stabilirea în America reveni acum mai puternică decât oricând.

Robert scutură ţigara de scrum şi făcu semn către casa şi către grădina din jurul lui.

— De ce să nu rămâi aici?

— Nu pot rămâne în Anglia, ştii şi tu.

Aici era văzut, în primul rând, ca fratele ducelui, apoi ca un Carlisle şi deloc ca bărbatul care ar fi vrut să fie – o persoană care reuşise prin propriile forţe. Cunoştea în Anglia oameni care l-ar fi suspectat întotdeauna că îşi datora succesul legăturilor pe care fratele lui le avea sau averii familiei, nu faptului că muncise din greu sau că era inteligent. Cu toate acestea, trebuia să recunoască, totuşi, că acea călătorie în America începea să i se pară mai degrabă o obligaţie şi mai puţin un vis.

— Eşti la doar cincisprezece kilometri de Scoţia, argumentă Robert, foarte departe de Londra, însă te afli în Anglia. Dacă te-ai duce puţin mai încolo, ar trebui să porţi kilt. Influenţa lui Sebastian creşte, dar nici măcar umbra lui Trent nu te poate urmări până aici.

Quinn recunoscu cu jumătate de gură:

— Poate.

În cele câteva săptămâni de când se afla în ţinutul de la graniţă, începuse să creadă că aici trăia o altă rasă de bărbaţi. Duri şi muncitori, bărbaţii precum Angus Burns erau căliţi de vânturile nordice până ce înţelegeau crudul

adevăr că omul era definit de propriile lui calităţi, nu de averea cu care se născuse. Dacă exista un loc în Anglia unde i se dădea şansa să-şi dovedească puterile, acela era chiar acolo.

Problema era că îi promisese tatălui său că avea să plece în America.

— Mă aşteaptă terenul acela.

Robert replică cu ţigara în dinţi.

— Pământ e şi aici.

Clătină din cap.

— Vreau un loc unde munca şi calităţile mele de administrator să conteze.

— Poţi să administrezi acest loc şi să pui în aplicare toate planurile pe care Belle le are pentru sat şi pentru creşterea randamentului proprietăţii. Eşti potrivit pentru acest loc. Nu o să poţi spune acelaşi lucru despre America. Gesticulă cu ţigara de foi spre casă şi proprietate, până şi spre munţii nevăzuţi din zare. Uită-te în jurul tău, Quinton. Aici ai tot ce vrei. Apoi adăugă: Plus o femeie frumoasă alături.

— Nu tot.

Proprietatea avea să fie întotdeauna a lui Belle, nu a lui. Indiferent ce prevedea legea despre proprietatea matrimonială, acest loc era al ei, inima şi sufletul proprietăţii aparţinându-i doar ei. Era adevărat că îşi dorea să fie asemenea tatălui lui, un om care nu îşi impusese niciodată drepturile şi privilegiile asupra soţiei şi căminului său. Quinn mai ştia însă că l-ar fi durut să ştie că intrase într-un mariaj ca partener cu mai puţine drepturi.

Iar în ce o privea pe Annabelle… Niciun bărbat care se dăruia unei astfel de femei nu o putea părăsi cu inima intactă.

Se întoarse cu spatele la uşile franţuzeşti.

— Asa Jeffers are nevoie de mine. I-am promis tatii că o să am grijă de el şi de soţia lui. Nu voia să nu îşi ţină promisiunea, chiar dacă îi era din ce în ce mai greu să accepte că trebuia să o părăsească pe Belle. America este calea pe care tata a vrut să merg.

— Da. Pentru că a ştiut cât de tare te-a mâhnit să fii mezinul. Pentru că a ştiut că ai nevoie să poţi demonstra ce poţi, departe de influenţa familiei şi a titlului. Pentru că a ştiut că nu te-ar mulţumi niciodată o viaţă cazonă sau în cadrul bisericii, că ţi-ai dorit să poţi munci pentru a te întreţine. Robert îşi puse mâna pe umărul lui Quinton şi adăugă încet: Pentru că a vrut să fii fericit.

Se simţi din nou copleşit de mustrări de conştiinţă. În jurul lor, larma de la petrecere se auzea ca un zumzet, iar aerul nopţii era mai plăcut decât căldura sufocantă şi aromele prea dulci ale lumânărilor din ceară din sala de bal supraaglomerată. Toţi invitaţii aşteptau ca Belle să facă anunţul care să pună capăt suspansului.

Toţi, cu excepţia lui.

— Tata a crezut că America îţi va acorda şansa la fericire, aşa că a făcut toate aranjamentele, spuse serios Robert. Dar Jeffers nu are nevoie de tine. Nu are niciun fiu, dar are gineri care îi pot prelua ferma, care i-ar primi cu drag pe el şi pe soţia lui în casele lor dacă nu ar vrea să muncească pământul. Nu are nevoie de tine. Tu ai nevoie de el. De asta a vrut tata să pleci la Charleston. A înţeles mai bine ca tine ce fel de om eşti.

Mirat de îngrijorarea din tonul lui Robert, Quinn ridică încet ochii şi îi întâlni privirea.

— Tu ai nevoie să ştii că este nevoie de tine, Quinton, continuă liniştit Robert. Aşa ai fost întotdeauna. În toate comploturile pe care le puneam la cale când eram mici, toate necazurile în care ne băgăm, tu trebuia să fii mereu în centru. În orice concurs sau pariu în care te-ai fi implicat, o făceai pentru că altcineva avea nevoie să o faci – fie să câştige bani, fie să se distreze. Tata a ştiut asta. A vrut să ai şansa să-ţi demonstrezi calităţile, dar a ştiut că ai fi fericit doar dacă ţi-ai începe noua viaţă având pe cineva care să depindă de tine, care să aibă nevoie de ajutorul tău.

Fratele lui tăcu apoi câteva momente pentru a studia vârful aprins al ţigării de foi, la fel cum făcea şi tatăl său de fiecare dacă când fumau în sufragerie după plecarea doamnelor. Quinton simţi un gol în piept.

— De asta te-ai remarcat în administrarea proprietăţilor când ai lucrat după ce Sebastian a devenit moştenitor, continuă Robert. Pentru că era nevoie de tine acolo. Nimeni altcineva nu ar fi putut face acea muncă, iar tu te-ai descurcat de minime. Tot din acest motiv ai fost cel care a petrecut atât de mult timp având grijă de mama după ce a murit tata, pentru că ea a avut nevoie de tine.

Quinn îşi mută privirea pentru că simţi că îi dau lacrimile. Scrâşni din dinţi cu gândul la durerea pe care i-o provoca suferinţa mamei lui. Întotdeauna îl întrista peste măsură.

— Şi ai rămas aici, pe o păşune uitată de Dumnezeu de la graniţă, pentru că Belle are nevoie de tine.

Inima îi tresăltă şi se uită în ochii fratelui său. Oare Robert avea dreptate?

— Nu trebuie să pleci acum în America. Ai tot ce-ţi trebuie pentru a fi fericit aici. Nu trebuie decât să accepţi. Îl privi cu empatie pe Quinn. Tata a vrut să fii fericit, oriunde te-ai afla. Făcu o pauză. Belle te face fericit?

Quinton trase o gură de aer tremurată şi recunoscu:

— Da. Era adevărul gol-goluţ. Nu fusese nicicând mai fericit decât în ultimele trei săptămâni petrecute cu Belle. Foarte fericit.

— Atunci rămâi aici, unde ţi-e locul!

Simţi o greutate în piept. Tentaţia despre care îi vorbea Robert era dulce-amară.

Dar nu o putea accepta.

— O să plec în America, aşa cum am plănuit, repetă el, deşi de data asta simţi nevoia de o băutură tare.

Robert tăcu preţ de câteva clipe, apoi spuse calm:

— Iar eu plec la Londra. Scutură scrumul. Mâine-dimineaţă.

Quinn înţepeni. Nu se aşteptase la o despărţire atât de timpurie de fratele lui.

— Credeam că o să vii cu mine până în Liverpool să mă vezi plecat.

Iar începând din acel moment, era foarte probabil ca Quinn să nu-şi mai vadă fratele câţiva ani. Sau niciodată. La

urma urmei, majoritatea celor care traversau Atlanticul nu se mai întorceau.

Adevărul era că nu ştia când s-ar fi putut întoarce. Era posibil ca mama lui să moară de bătrâneţe. Tocmai de aceea se bucurase că Sebastian se însurase cu Miranda – ea avea să umple golul lăsat de plecarea lui, să fie fiica mamei lui, să-i ţină mintea ocupată. Dumnezeu ştia când avea să îi revadă pe Josie şi pe nepoţii lui sau câţi copii ar fi avut cu Chesney între timp. Seb şi Miranda aveau să facă o droaie de copii; era sigur de asta pentru că îi văzuse cum se priveau unul pe celălalt. Iar Robert avea să se descurce bine cu afacerile lui şi să devină un negustor foarte înstărit – pornise deja pe drumul acesta.

Iar când Quinn avea să se întoarcă pentru a-i vizita peste vreo cinci ani, între Blackwood Hall şi Chestnut Hill ar fi răsărit atât de mulţi Carlisle, că nici nu i-ar fi ţinut minte pe toţi. Iar când urma să vină momentul să îi părăsească din nou, avea să le simtă foarte tare lipsa.

Robert se uită în jos cât frecă scrumul de lespezile de piatră cu vârful pantofului.

— Am crezut că pot ajunge. A intervenit însă o chestiune de afaceri. Am primit un mesaj în după-amiaza asta. În sfârşit, am încheiat afacerea cu investiţiile din India. Vaporul a andocat în Greenwich acum trei zile şi vreau să fiu în Londra când bunurile sunt scoase la licitaţie. Făcu o pauză şi trase emoţionat o gură adâncă de aer. Asta-i, Quinn. Oportunitatea pe care am aşteptat-o. În sfârşit s-ar putea materializa într-un parteneriat cu o mare companie de comerţ.

„S-ar putea…” Ceva nu-i dădea pace.

— Sebastian ştie ce ai de gând?

Robert tăcu o fracţiune de secundă, dar Quinn îi văzu ezitarea. Erau fraţi; bineînţeles că observa orice era în neregulă cu el. Când erau mici, nu-şi dorise nimic mai mult decât să fie ca Robert, îl privise pe fratele lui mai mare exact aşa cum băieţii îi idolatrizau pe Gentleman Jackson sau pe Wellington.

— Nu, şi nici nu vreau să afle. Încă nu-i momentul.

Dacă treaba merge aşa cum sper, atunci o să am o viaţă de succes, aşa ca tine. Însă într-o ţară civilizată. Robert îi mai aruncă o privire scrutătoare pentru a-l avertiza să-şi vadă de treabă. O să-i spun la un moment dat, dar *eu* o să-i spun, nu tu.

Deşi asigurările date de Robert îl făcură să nu mai fie atât de suspicios, nu îl crezu în totalitate. Ştia totuşi din experienţă – şi după ce îi spărsese nasul de câteva ori – că era mai bine să nu se amestece în treburile fratelui lui.

Oricum, avea problema lui personală… O problemă extraordinar de încăpăţânată, inexplicabil de atrăgătoare – mai precis, o problemă cu ochi de căprioară.

— Că veni vorba de Sebastian, comentă Robert băgând mâna în buzunarul de la piept de unde scoase un bilet. Acum câteva minute, a sosit biletul ăsta de la Blackwood Hall.

Inima începu să-i bată într-un ritm înnebunitor când îl luă. Răspunsul la propunerea de a cumpăra Glenarvon. Venise la timp.

Quinn mormăi nişte mulţumiri şi se abţinu cu greu să nu rupă plicul. Ultima speranţă a lui Belle atârna de conţinutul biletului.

— Plec mâine la prima oră, spuse Robert. Pe chip îi răsări un zâmbet amuzat. După seara aceasta, serviciile noastre de interogare nu mai sunt necesare şi sunt sigur că mătuşa Agatha mulţumeşte cerului pentru asta. Zâmbetul îi păli şi se ciocni cu umărul de Quinn. Dacă pleci în America, ar trebui să vii cu mine.

— Vreau să mai stau puţin ca să mă asigur că totul este în regulă cu Belle.

Îi promisese că o va proteja, aşa că avea de gând să se asigure de asta înainte de a pleca.

— Nu o să mai aibă nevoie de ajutorul tău.

Quinn clătină din cap.

— Persoanele care trebuie contactate şi actele pentru proprietate pot fi complicate. O să aibă nevoie de cineva care să…

— Quinton. Fratele lui îl fixă cu o privire de oţel. După

această seară, nu o să mai aibă nevoie de tine.

Cuvintele lui Robert îl pocniră ca un pumn direct în stomac.

Quinn se întoarse cu spatele la Robert, se aplecă peste balustradă şi se uită în gol spre grădina întunecată până ce reuşi să-şi recapete suflul. Ştiuse că avea să vină şi clipa asta, ştiuse că ea hotărâse să se mărite… Dar în adâncul sufletului nu fusese niciodată pregătit să plece şi să o lase în urma lui.

Dar ce putea face?

Robert îl întrebă direct:

— O iubeşti?

Quinn trase adânc aer în piept ca să-şi domolească confuzia şi emoţiile care îl răscoliseră încă din seara în care venise şi o revăzuse pe Belle.

— Nu ştiu, recunoscu el.

Robert dădu dezamăgit din cap, stinse trabucul de balustradă, apoi îl aruncă în grădina întunecată.

— Ai face bine să te lămureşti repede. În mai puţin de două ore, Belle o să-şi lege viaţa de un bărbat. Se depărtă de balustradă şi se duse spre uşă, dar aruncă o privire în spate spre fratele lui. Sper să fii tu acela.

Uşile se închiseră în urma lui, înăbuşind zgomotele de la petrecere.

Quinn strânse pleoapele. „Fir-ar să fie!” Robert îi cerea ceva atât de… chiar nu pricepea că îi cerea ceva imposibil? Avea o înţelegere cu Aşa Jeffers şi cu soţia acestuia, şi anume să îi lase să locuiască pe terenul care le era casă de zeci de ani. Şi îi promisese tatălui lui, ultima promisiune pe care i-o făcuse cu câteva zile înainte de accidentul în urma căruia îşi pierduse viaţa. Cum să încalce o astfel de promisiune? Şi pentru ce – pentru o femeie? Ce-ar fi zis tatăl lui?

La naiba, merita o şansă pentru a demonstra ce poate! Muncise din greu şi îşi câştigase dreptul de a avea o viaţă nouă, departe de Anglia şi de toate dificultăţile pricinuite de poziţia lui de fiu de duce. Şi de Carlisle. În America ar fi dus o viaţă mult mai uşoară, pentru că

nimănui nu i-ar fi păsat de titluri şi nici nu ar fi spus că succesul i se datorează doar legăturilor de familie. Dacă ar fi rămas aici, i-ar fi fost mult mai greu, pentru că toţi se îndoiau de el, toţi aveau impresia că nu avea să reuşească, iar dacă reuşea, meritul avea să fie în totalitate al familiei din care provenea.

I se tăie respiraţia când avu această revelaţie. Chiar îşi dorea o viaţă servită pe tavă? Aşa ar fi fost în America în comparaţie cu Anglia.

Mai era ceva care nu-i dădea pace – oare tatăl lui crezuse că urma să aibă un viitor uşor când îl încurajase să plece din Anglia? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar bucata de pământ nu o găsise el, ci toată afacerea fusese aranjată în detaliu de tatăl lui şi făcută cadou!

Dacă asta presupunea viaţa în America, era posibil ca Robert să aibă dreptate? I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi rămas aici?

Problema era că, dacă rămânea, trebuia să se însoare cu Annabelle. Ar fi fost vreodată în stare să o lase pe Belle în inima lui sau şi-ar fi permis să se ataşeze de ea? Pentru că dragostea se termina la un moment dat. Fără excepţie. Era ultima lecţie învăţată din mariajul părinţilor săi pe care o pricepuse cu greu.

Să iubească… era singurul lucru pe care şi-l promisese că nu avea să îl facă niciodată. În schimb, o putea ajuta cu Glenarvon.

Rupse plicul şi încremeni când citi repede scrisul neciteţ al lui Sebastian. Mototoli apoi biletul în pumn şi îl aruncă pe jos, după care se întoarse şi intră înapoi în casă.

*

— Doamnelor şi domnilor! anunţă Ferguson înălţându-şi capul şi umflându-şi pieptul sub vesta împopoţonată pe care o purta în calitate de maestru de ceremonii în acea seară.

Annabelle zâmbi. Îl adora pe el, îi adora pe toţi servitorii de la Glenarvon şi se simţi din nou vinovată când

se gândi la ce li s-ar fi putut întâmpla pe parcursul unei singure săptămâni. Cei care încă erau în putere aveau să fie mutaţi la alte proprietăţi ale familiei Ainsley, iar câţiva dintre ei ar fi ajuns la casa moştenită din Londra. Iar dacă nu accepta cererea în căsătorie a lui Sir Harold. Trebuia să se mute şi ea tot acolo.

Bineînţeles că era de aşteptat să se logodească. Toţi invitaţii presupuneau că pe el urma să îl aleagă, iar Harold îi dăduse târcoale toată seara. Se comportase ca şi cum anunţul fusese făcut deja, şi mariajul fusese bătut în cuie. Toţi invitaţii erau fericiţi pentru ea.

Ea însă era îngrozitor de nefericită. Oricât de hotărâtă fusese să evite o căsătorie de convenienţă, care să nu fie bazată pe dragoste şi să nu sfârşească la fel de prost precum cea a părinţilor ei, exact de asta urma să aibă parte. Ironia era amară.

Ferguson bătu cu bastonul în podeaua de marmură şi anunţă cu mândrie în glas:

— Primul vals al serii!

Orchestra începuse pasajul de deschidere, iar fiecare notă muzicală distonă puternic în sufletul ei. Fusese atât de ocupată cu întâmpinarea musafirilor şi cu mulţumirile pentru felicitările lor, încât nici nu observase că începuse dansul.

Cineva o prinse din spate de cot.

Inima i se făcu cât un purice. Quinton! Se întoarse cu un zâmbet radiant…

— Sir Harold.

I se tăie răsuflarea când îl văzu şi îşi simţi pieptul pustiit de dezamăgire. Surâsul fals îi rămase însă lipit pe chip, chiar dacă avea inima ca de plumb.

— A început valsul. Zâmbind, gesticulă teatral spre ringul de dans, la fel de sigur pe sine ca oricare alt invitat aflat în sala de bal că el avea să fie alesul anunţat la miezul nopţii. Nu exista un pretendent mai bun, aşa că avea motive întemeiate. Dansăm?

— Desigur, şopti ea.

O conduse pe ring. Se aşezară în poziţie şi primele

acorduri ale melodiei răsunară în întreaga încăpere. Belle trase adânc aer în piept şi se lăsă condusă primii paşi, constatând cu uimire că nu mai dansase cu el până atunci şi nu ştia la ce să se aştepte.

I se păru foarte plictisitor.

Oh, Harold era un dansator bun, cunoştea paşii şi îi executa cu precizie. Valsul însă îi amintea de momentele când asistase la recitalul muzical al cuiva care nu voia să interpreteze – precis din punct de vedere tehnic, dar fără niciun pic de implicare emoţională. Sau pasiune. Din fericire, măcar nu încerca să converseze cu ea, aşa că nu trebuia să se prefacă interesată sau să zâmbească. Nici nu credea că ar fi putut îndura aşa ceva.

Aşadar, dansară, făcură piruete... înţepenite, incomode, în linişte. Senzaţia oribilă din stomac îi spuse că şi mariajul lor ar fi fost exact la fel. Înţepenit. Incomod. Îngrozitor de tăcut.

Harold se opri brusc în mijlocul ringului de dans.

Îşi pierdu răsuflarea de mirare şi se opri rapid ca să evite să se ciocnească de el. Celelalte cupluri se împrăştiară în jurul lor, continuând să danseze, dar întinzându-şi curioşi gâturile ca să vadă ce se întâmpla. Inclusiv Belle, care se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui...

Quinton.

— Pot să vă întrerup?

Făcu ochii mari. Nu mai asistase niciodată la o astfel de scenă – oh, aşa ceva nu se făcea! El era aici însă, o contradicţie sclipitoare de auriu şi negru, care avea îndrăzneala să-i întrerupă pe alţii. Iar inima ei se însufleţi.

— Pleacă de-aici, Carlisle, bombăni ameninţător Harold, dar zâmbind în continuare spre Quinn ca şi cum ar fi fost prieteni vechi, dar numai pentru ochii curioşi care îi priveau. Dansez cu logodnica mea.

— Încă nu mi-am dat acordul, îi reaminti Belle şi se făcu mică.

— Dar o să ţi-l dai. Îl lăsase pe Quinn să îi oprească din dans pentru că nu avusese de ales, altfel ar fi dat peste

ei. Harold nu avea însă de gând să renunţe la ea, ci îi ţinu ferm palma în mâna stângă, în timp ce dreapta era aşezată într-un mod posesiv pe talia ei. În scurt, va fi doisprezece noaptea şi va trebui să faci anunţul dacă vrei să-ţi păstrezi casa. Adăugă apoi zâmbind: Sunt cea mai bună alegere, o ştii şi tu!

Avea dreptate. Înghiţi cu greu pentru a-şi înăbuşi greaţa provocată de gândul de a fi măritată cu el. Oh, mai avea puţin şi începea să vomite chiar acolo, în mijlocul sălii de bal!

— Încă un motiv să îmi permiţi să dansez cu ea. Zâmbetul fermecător al lui Quinn se însenină şi mai tare în timp ce îl bătu prieteneşte pe umăr pe Harold, deşi Belle bănuia că mai degrabă i-ar fi tras un pumn. Dacă o să fie a ta pentru tot restul vieţii, lasă-mi-o măcar în seara asta. Un ultim dans cu un prieten vechi.

„Dacă...” Inima i se strânse atât de tare, încât tresări. Quinton încă spera că ea avea să fi refuze pe Sir Harold. La fel de bine putea aştepta să îşi ia adio.

— Nu o poţi avea, Carlisle, şuieră Harold. Pentru spectatori, cei doi purtau doar o conversaţie jovială, dar tensiunea dintre ei clocotea. Nici în seara asta, nici altă dată!

Ochii lui Quinn sclipiră sumbru şi posesiv, iar ei i se puse un nod în gât. Era aceeaşi privire din urmă cu şase ani din grădina de la St James, chiar înainte de a-l lua la pumni pe Burton Williams. Chiar îndrăzneau să se ia la bătaie pe ringul de dans?

Îi simţi mâna lui Harold strângându-se la spatele ei. Dumnezeule – chiar asta aveau de gând să facă!

— Vă rog pe amândoi să vă purtaţi civilizat, îi domoli ea, apoi se întoarse spre Harold. Oricum nu îţi place să dansezi. Quinn îţi face o favoare valsând cu mine.

Quinn o privi cu subînţeles, zâmbetul lui devenind sarcastic.

— Bine. Termină valsul ăsta blestemat, Carlisle.

Sir Harold se enervase foarte tare, dar Belle se întreba care era motivul – faptul că nu terminase dansul cu

ea, sau faptul că pierduse în favoarea lui Quinton. Îi dădu drumul, se înclină înţepat şi zâmbi pervers când îi sărută degetele.

— Oricum, o să avem toate nopţile de acum încolo să dansăm împreună.

Înfricoşată de insinuarea lui, Belle îşi smulse mâna. Harold se întoarse şi încercă să nu plece tropăind de nervi, să nu fie cel care pierduse în acea înfruntare dintre ei doi.

— Îmi permiţi? zise Quinton şi îşi desfăcu braţele.

Belle se uită nesigură la el. Ar fi trebuit să refuze să schimbe partenerii, ba chiar să plece. Merita cel puţin să fie lăsat singur în mijlocul ringului de dans pentru că aproape sărise iar la bătaie pentru ea, pentru că aproape îi ruina din nou viaţa punându-i pe fugă ultima speranţă de a păstra Glenarvon.

Însă nu se putu urni să plece, dar nici să reziste dorinţei de a dansa în braţele lui, chiar dacă era doar o jumătate de vals.

Luă poziţia de început, iar el o roti uşor pe ritm de vals. Dansară cu naturaleţe, ca şi cum ea ar fi fost născută să fie în braţele lui şi să se lase purtată de el. Drept, graţios… magic.

Se uită în ochii lui când el o roti lin pe ring. O ţinu mai aproape decât ar fi trebuit, mângâind-o aproape imperceptibil cu palma pe mijloc, dar ea nu protestă.

Deveni din ce în ce mai conştientă de trupul lui solid cu fiece rotire şi atingere a poalelor rochiei de picioarele lui. Dorinţa pe care reuşise întotdeauna să i-o stârnească înflori cu un tremur electrizant ce o cuprinse până în vârful degetelor mâinii de care o ţinea, îi inspiră mirosul bogat şi masculin de tutun şi vin de Porto, iar capul i se învârti în timp ce dansară, toate simţurile fiindu-i copleşite până la extaz.

Era conştientă de faptul că toţi îi privea, era ameţită de frustrarea provocată de apropierea lui şi incapabilă să îi mai suporte privirea flămândă încă o clipă…

— Quinton, şopti ea pe nerăsuflate, implorându-l să aibă milă de ea.

— Te mai rog o singură dată, Belle. Îi strânse degetele moi în palmă, dându-i un fior în tot braţul, pe care îl simţi greu în sâni. Nu te căsători! Mătuşa Agatha o să aibă grijă de tine. Îţi va asigura întotdeauna un cămin, dacă nu aici, atunci în Londra.

Umerii îi căzură. Bătălia aceasta o epuizase peste măsură.

— E prea târziu. Sfârşită, clătină cu tristeţe din cap. Ne aflăm în mijlocul unei petreceri de logodnă.

— Petrecerea este pentru ziua ta, o corectă el ferm. Nu a fost făcut niciun anunţ. Încă poţi să te răzgândeşti.

— Nu pot.

Nu mai era decât o săptămână până la termenul-limită, nu mai putea întârzia nicio zi. Anunţul trebuia făcut în acea seară pentru a avea timp să încheie contractul matrimonial şi să organizeze nunta. Seara aceea avea doar rolul de a face anunţul inevitabil pe care îl cunoştea deja toată lumea. Mai bine zis, toată lumea cu excepţia lui Quinn.

— Nu e timp.

— Nu face asta, Belle. Nu te lega de un om care…

— Quinton, opreşte-te!

Strânse pleoapele o secundă, dar şi atunci zări tot chipul lui frumos şi îngrijorarea lui pentru ea. Durerea din piept devenise şi mai puternică. Îngrijorarea lui nu era de ajuns pentru a o salva de la un mariaj pe care nu şi-l dorea, nu îi salva casă, nu îi salva inima. El era singurul bărbat cu care voia să se mărite. Bărbatul pe care îl iubea.

— Te rog… nu are niciun rost.

— Ba pe naiba nu are, mârâi el.

— Renunţă, Quinton, îngăimă ea, temându-se că avea să înceapă să plângă. Dezolarea îi ardea pieptul. Lasă-mă!

Orchestra intonă ultimele acorduri, iar valsul se încheie. Cu regret în suflet, se retrase din braţele lui şi făcu automat o plecăciune. Se întoarse şi plecă de lângă el, clipind des pentru a-şi limpezi ochii de lacrimi, dar fără să renunţe la zâmbetul fals de pe chip.

O prinse de cot şi veni lângă ea pentru a o însoţi în

afara ringului de dans. Atingerea o făcu să tremure. Îndrăzni să-i arunce o privire pe furiş şi rămase uimită de expresia hotărâtă de pe chipul lui, de maxilarul strâns şi privirea aţintită direct în faţă, ca şi cum nu suporta să se uite la ea.

— Nu renunţ, Belle, îi promise pe o voce joasă şi intensă.

Se forţă să zâmbească mai larg, chiar dacă numai se sfărâma. Era aproape miezul nopţii.

— Poate ar fi mai bine să renunţi.

Ezită, apoi spuse încet:

— Am primit veşti de la Sebastian.

Se împiedică. O strânse de braţ şi o ţinu, ea se îndreptă, se întoarse şi se uită uluită la el. În pustiul dezolant în care i se transformase inima în acea seară, înflori o nouă speranţă.

— De asta am întârziat la vals, o informă el. Am primit răspunsul chiar înainte de începutul dansului.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul cu sufletul la gură.

— Şi?

— Doreşte să contribuie la achiziţionarea Glenarvon.

Senzaţia de uşurare o copleşi, iar genunchii i se înmuiară. Cu siguranţă s-ar fi prăbuşit pe podea dacă el nu ar fi ţinut-o şi nu ar fi sprijinit-o.

— Oh, slavă Domnului, îngăimă ea, nefiind în stare să vorbească mai tare din cauza valului de emoţii ce o cuprinseră. În sfârşit, în ultimul moment posibil, primise un răspuns la rugăciunile ei… Dar de ce nu se bucura Quinn pentru ea? De ce părea atât de supărat? Se opri, cuprinsă de groază.

— Quinton?

— Doreşte să participe cu jumătate din sumă, bombăni el, scrâşnind atât de tare din dinţi încât muşchii de la gât îi zvâcniră. Zece mii de lire.

— Jumătate? repetă ea, sperând cu disperare că nu auzise bine. La fel de bine ar fi putut lipsi o singură liră. Inima îi bătea nebuneşte şi îşi presă pumnul de piept ca să

nu înceapă să urle. Atunci nu m-a salvat absolut deloc.

— Vrea să pun eu diferenţa, adăugă el şi o luă iar de braţ ca să meargă mai departe, pentru că deja oamenii începuseră să şuşotească în jurul lor.

Clătină din cap, iar privirea îi era atât de înceţoşată încât de abia mai vedea pe unde mergea.

— Nu.

— Am destui bani, se răsti el.

— Îţi trebuie banii pentru America, şopti ea. Greutatea pe care o purta pe umeri o strivea cu totul şi nu ştia cum mai era în stare să se ţină pe picioare.

El repetă ferm:

— Am bani suficienţi, Annabelle. Nu trebuie să te măriţi.

— Nu, nu o să te las. Dacă inima nu i-ar fi fost deja sfărâmată, cu siguranţă ar fi cântat de fericire. Dar nu, era întunecată de durere. Visul tău este America şi vreau să pleci acolo.

— Fir-ar să fie, Belle…

— Nu! zise ea cu un nod în gât. Şi te rog să nu-mi mai pomeneşti de asta.

Dumnezeule, nu mai suporta! Iar fusese la un pas de salvare, iar i se spulberaseră toate speranţele… Mai mult de atât nu putea îndura.

Ajunseră la Lady Ainsley şi încetară să se certe. Totuşi, din sclipirea ochilor lui, înţelese clar că discuţia era departe de a se fi încheiat.

Oricum, odată cu anunţul de la miezul nopţii, nu mai conta.

— Te simţi bine, draga mea? Lady Ainsley se încruntă îngrijorată şi o strânse părinteşte de mână.

Belle încuviinţă din cap, neputând să rostească un cuvânt.

— Quinton.

Lady Ainsley îşi îngustă privirea spre el.

În loc de un ton mustrător, lui Belle i se păru că aude o nuanţă de apreciere în vocea vicontesei:

— Ţi se întâmplă adesea să furi partenere de dans?

— N-am furat mare lucru, glumi el.

Dar Belle îşi dădu seama că era cât se poate de serios. La urma urmei, ea îl cunoştea prea bine.

— Până la urmă, am adus-o înapoi.

Iar Belle ar fi vrut să fugă cu el. Ultimele rămăşiţe ale inimii o ardeau precum pucioasa în pieptul pustiit.

— Împieliţatule! îl mustră Lady Ainsley pentru modul în care se purtase în timpul valsului.

Sau pentru că o adusese înapoi? Belle nu putea fi sigură de nimic, pentru că durerea că avea să îl piardă o copleşise cu totul Vicontesa se întoarse apoi spre Belle, şi chipul i se îndulci.

— În scurt timp, va trebui să faci anunţul. Eşti în stare să-l faci?

— Da, şopti ea, dorindu-şi să fi fost puţin mai hotărâtă.

Nu putea, era cuprinsă de groază. Îi era când frig, când cald şi ar fi fost în stare să-şi verse maţele dacă ar fi avut ce, pentru că din cauza supărării nu mâncase nimic. Cu fiecare clipă ce trecea, îi venea să strige că nu voia, că dorea să fugă… Să se salveze.

Iad. Fusese aruncată în iad. Şi nu exista nicio cale de ieşire.

— Şi pe cine ai ales? întrebă încet Lady Ainsley, mutându-şi privirea spre Quinn.

Momentul acela se apropia cu repeziciune, iar Belle nu era în stare să-i rostească numele, de teamă să nu devină realitate. Dar avea oare de ales? Ori îşi pierdea singurul cămin pe care îl avusese vreodată, ori…

— O să mă mărit cu Sir Harold dacă nu am încotro, bolborosi ea.

Printre lacrimile pe care nici nu se mai obosea să şi le ascundă, îl văzu pe Quinn. Stătu tăcut lângă ea, după care se întoarse şi plecă.

El ieşi din sala de bal pe uşile deschise care dădeau spre terasă şi apoi ajunse în grădina întunecată.

Mulţimea se îngrămădi să o felicite, despărţind-o de Lady Ainsley şi sufocând-o. Zgomotul era tot mai puternic,

ameţind-o şi îmbolnăvind-o deopotrivă. Se simţi ca şi cum în curând avea să se prăbuşească undeva de sus şi nu era nimeni prin preajmă care să o prindă…

Nimeni în afară de Quinn. Asta încercase să facă încă de când ajunsese aici.

Adevărul o lovi precum un fulger, cu o forţă care îi tăie respiraţia, iar de pe buze i se desprinse un ţipăt…

Nu se putea lega pe viaţă de un bărbat pe care nu îl iubea. Nici măcar pentru a salva Glenarvon.

Se înşelase, se înşelase amarnic! Cât de proastă fusese să îşi închipuie că îşi putea găsi fericirea căsătorindu-se doar pentru moştenire? Cum ar fi putut evita să nu i se strângă sufletul ori de câte ori ar fi fost atinsă de soţul ei? Sau să îşi oprească lacrimile dacă el nu ar fi înţeles niciodată cât de mult însemna căminul pentru ea, după ce îşi sacrificase viaţa, inima şi sufletul pentru el? Şi cum ar fi putut căminul pe care îl iubise să nu se transforme într-o închisoare în cele din urmă?

Era adevărat că femeile se măritau mereu pentru averi şi terenuri, fără să le pese de dragoste. Ea însă nu era ca ele. Se deosebea de ele când se îmbrăca în haine bărbăteşti, când citea şi înota pe înserat. Nu fusese niciodată ca ele şi nici nu avea să fie.

În momentul acela văzu totul limpede, îşi dădu seama ce îşi dorea, ce trebuia să facă…

Dumnezeu să o ajute! Îl alese pe Quinton.

Cu inima bătându-i atât de tare încât îi auzea sunetul asurzitor, îşi croi drum prin mulţime şi ieşi afară în beznă să îl caute.

*

Quinn blestemă în timp ce se îndreptă spre capătul întunecat al grădinii înconjurate de ziduri pentru a se pierde în umbre. Dar şi aici auzea petrecerea, înfundată şi distantă, suficient de tare cât să îl scoată din sărite.

„La naiba!” Îşi trecu mâna tremurândă prin păr.

Belle avea de gând să se mărite cu Bletchley. Iar el nu

putea să facă nimic pentru a o împiedica, doar să se năpustească înăuntru şi să o pună într-o situaţie jenantă în faţa tuturor. Dacă ar fi făcut asta, ar fi anulat atât logodna, cât şi ultima şansă pe care o mai avea să rămână în casa ei. Şi oricum, din clipa în care ar fi deschis gura, toţi cei prezenţi ar fi înţeles acelaşi lucru – că o dorea pe Belle pentru el.

Nu voia decât ca Belle să fie fericită, pentru ca el să poată pleca în America fără să se simtă vinovat că ea se măritase cu un bărbat pe care nu îl iubea. Atât. Nu era nici pe departe îndrăgostit de ea.

Cum să fie îndrăgostit de Belle! Ce ridicol! Doar era Clopoţica, Dumnezeule! Nu o iubea. Nu voia să o iubească, la fel cum nu voia să se îndrăgostească de nicio femeie.

Îi era însă tot mai greu să îşi respecte promisiunea.

Oftă dezamăgit. O snoabă intelectuală cu inimă de înger îl făcuse să îşi dorească să o protejeze cu o hotărâre pe care nu o mai simţise până atunci.

Însă el nu reuşise să facă asta şi, în nicio oră, ea avea să fie lângă Bletchley ca să-şi anunţe planurile de nuntă.

Blestemă şi trase o palmă în zidul de piatră.

— Quinton.

Vocea caldă îl împresură, ridicându-i părul de pe ceafă. Îngheţă tot, mai puţin inima care îi bătea cu furie.

Ieşind din întuneric precum o fantomă, Belle înaintă prin umbre spre el. Părul ei era lucios, iar rochia de culoarea salviei cu care era îmbrăcată în acea seară părea albă în lumina palidă a semilunii coborâte în spatele munţilor din depărtare. Tăcută şi diafană... ca o siluetă dintr-un vis.

Veni încet spre el, iar el îşi ţinu respiraţia, de teamă ca nu cumva să fie doar iluzia dorinţei lui.

— Belle, şopti el. Trase adânc aer în piept, încă tremurând. Parfumul dulce de iarbă-neagră o împresura. Ce faci...

Ea îi puse degetul pe buze.

— Şşşt...

Ea se ridică apoi pe vârfuri şi îşi trecu buzele peste

buzele lui într-un sărut delicat, care îl lăsă fără cuvinte. Era mult prea prins în vraja ei pentru a-şi putea exprima emoţiile şi dorinţele care îi pulsau prin vene.

Când se lăsă în jos, el o urmă, gura lui coborî pentru a-i captura buzele şi închise ochii în faţa acelei miresme chinuitoare. Moale, delicată… fermecătoare. Îi şopti numele şi îşi ridică palmele pentru a-i prinde chipul şi a o ţine nemişcată cât îşi adânci sărutul şi căută să îşi inunde simţurile cu prezenţa ei.

Cu un râset gingaş, se furişă de lângă el. Îşi încolăci degetele printre degetele lui şi îl trase în zona întunecată din spatele zidurilor grădinii.

O turnă, captiv de bunăvoie. În lumina opacă a lunii, înconjuraţi de umbrele nopţii, îl ghidă de-a lungul pajiştii, apoi pe cărarea dintre copaci precum o zână din poveşti. Ori de câte ori încercă să o ia în braţe, ea se feri şi îl tachină cu sunetul seducător al râsului ei.

Cărarea se deschise în luminişul din jurul ruinelor vechiului castel. Ajunseră la zidul exterior şi la bolovanii desprinşi din el, iar ea se opri şi se întinse spre el, lăsându-se cuprinsă de gura şi braţele lui. Cu un geamăt discret, îşi deschise uşor buzele, iar el îşi strecură limba printre ele ca să guste din dulceaţa dinăuntru.

După care ea dispăru iarăşi din braţele lui, zâna seducătoare furişându-se şi mai departe printre ruine.

O urmă. Braţele îi tânjeau după o îmbrăţişare, trupul îi pulsa de dorul ei. De data asta, nu mai avea de gând să se oprească la un sărut şi o atingere. Voia să o posede. O voia toată, îi dorea fiece bucăţică enervantă, independentă, genială şi frumoasă.

O găsi în mijlocul ruinelor, stând în tumul castelului şi gâfâind încet, cu respiraţia întretăiată. Îi vedea trupul tremurând şi ochii inteligenţi strălucind de emoţie nervoasă când veni spre ea pe întuneric.

— Nu poţi pleca de la propria petrecere, zise el tărăgănat şi cu vocea îngroşată de dorinţă. O voia, Dumnezeule, o dorea mai mult decât pe oricare altă femeie! Dar voia să vină de bunăvoie la el, pentru că şi ea îl

dorea. Fără alt motiv. Trebuie să te întorci înainte să ţi se observe lipsa.

— Nu-mi pasă!

Râsul ei blând îl inundă precum o ploaie caldă de vară. Ea îi întinse o mână, iar el înaintă şi se lăsă tras spre ea.

— Nu vreau să mă gândesc la testament, căsătorie sau la proprietate… Respiraţia ei caldă şi dulce îi gâdilă obrazul când se apecă peste el şi îşi atinse în treacăt buzele de maxilarul lui. Şi nu mai vreau să stau nicio clipă la petrecere.

Chiar dacă inima îi bătea înnebunită de pasiune, el îi luă mâinile şi i le dădu la o parte. Voia să fie sigur.

— Dar ce vrei, Annabelle?

— Pe tine.

Şoapta rostită pe nerăsuflate şi extrem de încet îi provocă brusc o erecţie. Se uită fix la chipul ei delicat din umbră, temându-se că nu era decât o nălucă.

— Când ai venit să mă inviţi să dansez valsul cu tine, ai spus că îţi doreşti un ultim dans cu mine. Se lipi de el şi îşi încolăci braţele în jurul grumazului lui. Dar eu vreau mai mult de atât. Se jucă cu părul lui, iar fiecare mângâiere inocentă îi dădu un fior de pasiune înnebunitoare prin tot corpul. Sunt a ta în noaptea asta… dacă mă vrei.

Capitolul 10

Belle îşi ţinu respiraţia când îşi trecu degetele tremurânde prin părul lui mătăsos, aşteptând ca el să spună ceva… orice. Dar el nu spuse nimic, iar în liniştea lui, fiece bătaie a inimii ei răsună ca o tobă, atât de tare, încât era convinsă că o auzea şi el.

Dar nu se putea abţine. Ştia că decizia de a nu se mărita era bună, indiferent cât de înspăimântătoare era perspectiva de a-şi părăsi casa. De asemenea, ştia că era bine să fie acolo, cu Quinton. Nu avea să aibă parte de

noaptea nunţii, de patul matrimonial, ci doar de seara aceea pe care voia să o împartă cu el. Şi-o dorea fiecare centimetru din ea, cu toată inima şi cu tot sufletul.

Dar îşi dorea ceva mai mult decât atingerile la care tânjea cu disperare trupul ei. Voia confortul pe care ştia că el i-l putea oferi, puterea şi liniştea lui, hotărârea lui de a nu ceda niciodată, chiar dacă ea o făcuse. Îl dorea pe el. Cu tot cu zâmbetul lui fermecător. Măcar pentru o seară.

Când văzu că nu îi răspunde, degetele i se opriră. Se uită confuză la el.

— Credeam că…

— Ce ai crezut? întrebă el, spre marea ei nedumerire. Se aşteptase să-i vadă dorinţa pe chip, dar afişase o mască ce îi ascundea gândurile.

Nu se aşteptase deloc la asta.

— Scuză-mă! Obrajii începură să îi ardă de ruşine. Şi de confuzie. Doar văzuse cu ochii ei cât de mult o dorea! Cum de se înşelase atât de tare? Cred că m-am înşelat.

Vru să plece, dar palmele lui o traseră de braţe lângă el.

— Ce ai crezut, Annabelle? murmură el, fiecare suflare a lui gâdilând-o fierbinte pe buze.

Se înfioră, absorbindu-i căldura şi vigoarea.

— Că mă doreşti, şopti ea. Mă doreşti?

Îi petrecu un braţ în jurul taliei ca să îi ţină şoldurile lipite de el, îi prinse chipul în palme şi îşi plimbă degetul mare peste buza ei de jos. Fiecare atingere delicată îi dădu un fior electrizant prin tot corpul.

— Foarte tare.

Gemu când degetele lui îi coborâră pe gât până în zona adâncită unde pulsul i-o luase razna. Buzele lui se curbară într-un surâs mulţumit. Cel mai derutant bărbat şi cel mai interesant din câţi cunoscuse. Mai mult de atât – îi oferea protecţie şi siguranţă. Iar când o atingea, se simţea ca… acasă.

Degetele lui se opriră din mângâierile care curgeau spre decolteul rochiei. Foarte aproape, dar fără să îi atingă sânii care se ridicau şi coborau cu repeziciune în timp ce ea

se chinuia să îşi menţină ritmul respiraţiei şi mintea limpede. El îi atinse în treacăt urechea cu buzele.

— Dar tu mă doreşti?

„Dumnezeule, da!” îşi plimbă vârful degetului pe obrazul lui, dorindu-l în seara aceea mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţa ei. Poate la fel de mult cum îşi dorea Glenarvon. El pleca, ea rămânea aici... iar în seara aceea nu îi păsa deloc de viitor. Nu conta decât să fie cât mai aproape de el, cu trupul şi cu sufletul. În dimineaţa următoare, avea tot timpul să-şi facă griji.

Ochii lui luciră în întuneric.

— Mă doreşti, Annabelle?

Oare ce-ar fi fost dacă ar fi ştiut ce simţea pentru el? râse cu vocea gâtuită, dar sunetul i se poticni în gât când el îi prinse sânul în palmă, cuprinzându-l într-un gest atât de posesiv, încât intensitatea lui o cutremură.

Degetele lui se jucară uşor cu sfârcul prin rochia de mătase şi trupul îi vibră încet de plăcere. Sânii îi deveniră grei şi calzi, iar ea se lăsă grea peste el, implorându-l cu tot trupul să îi ofere mai mult.

— Mda... să fiu sinceră, îngăimă ea întreruptă de senzaţia minunată a sfârcului întărit frecat de palma lui, ai fost... a doua opţiune.

Palma se opri.

— Oh?

Asta era cu siguranţă gelozie! Inima îi luă avânt.

— Dar Angus Burns era ocupat, aşa că...

— Clopoţico, mormăi el şi îi captură buzele pentru a o săruta cu o patimă care îi tăie răsuflarea.

Se agăţă de el când îi răvăşi gura, stârnind-o să îl dorească şi mai tare. Chiar şi lipită de el, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui şi cu căldura trupului radiind peste ea, tot avea impresia că nu era suficient de aproape.

De pe buze i se desprinse un geamăt pasional:

— Te doresc, Quinton, murmură ea, iar el îi sorbi cuvintele. Te iubesc... Nu avea absolut nicio îndoială că voia să i se dăruiască toată în acea seară.

O sărută în continuare în timp ce o împinse cu grijă în

spate, iar ea se supuse. Toată fiinţa îi trepida de emoţie pentru ce avea să urmeze, dar oh, ce mult şi-o dorea! Când el îşi plecă capul ca să o sărute din nou, trupul ei se arcui peste el cu un scâncet de capitulare voluntară.

Îi dădu drumul din braţe doar cât avu nevoie să îşi dea jos haina, îl urmări cum se dezbracă, iar stomacul îi fu asaltat de spasme nervoase. Se dezbrăca. Dacă era de acord să îi ofere ce voia, atunci fireşte că se dezbrăca – cerule, se dezbrăca! Tremura de nerăbdare…

Întinse haina peste pietrele din spatele ei, care îi ajungeau până la talie.

Tresări contrariată.

— De ce ai pus-o acolo?

Rânji.

— Ca să pot face asta.

O cuprinse de talie, o ridică uşor de la pământ şi o aşeză pe zidul scund. Îşi puse apoi palmele pe pietrele de pe margine şi se întinse să o sărute. Încet, intens şi cu un singur scop… Acela de a-i da foarte dar de înţeles cât de mult o dorea. Sărutul se intensifică până când ajunse să gâfâie, până când coapsele i se încleştară pentru a domoli fierbinţeala vibrantă care părea că vrea să o devoreze.

Se agăţă neajutorată de el în timp ce gura lui migră de-a lungul maxilarului până la ureche. Fiece atingere a buzelor lui pe trupul ei nu făcea decât să îi stârnească şi mai tare dorinţa. Îi ciuguli chinuitor lobul urechii, apoi îl trase între buze şi îl supse, după care cu vârful limbii îi încercui curba exterioară a urechii…

Îşi răsuci limba în interiorul urechii, iar ea icni.

— Frumoasa Belle, murmură el, repezindu-şi încă o dată limba înăuntru şi răsplătind-o cu un fior cutremurător şi pasional. În sfârşit, a mea!

Îşi înfipse degetele în muşchii tari de pe umerii lui pentru a nu aluneca, deşi stătea pe o piatră stabilă. Lumea se învârtea în jurul ei şi singura ancoră era Quinn. Şi vai, ce ancoră! Chiar acum se unduiau sub degetele ei muşchii lui duri, trupul lui puternic şi viguros. O cuprinse o stare de nelinişte când se gândi la ce urma să îi facă acest trup

mare, puternic şi viguros în seara aceasta.

— Quinn. Vocea îi fu o şoaptă tremurată. Nu ştiu… ce să fac.

— Nicio grijă, murmură el în glumă lângă gâtul ei, după care continuă să o sărute. Ştiu eu.

— Quinton! Îi dădu o palmă peste umăr pentru a-l face atent, apoi repetă încet şi uşor jenată. Nu ştiu ce să fac.

Îşi ridică gura de pe gâtul ei şi îi cuprinse cu delicateţe chipul în palme. Faţa lui părea serioasă în umbre.

— Ai emoţii, Belle?

Ea încuviinţă din cap, iar el îi atinse cu tandreţe buzele.

— Dacă te ajută cu ceva, recunoscu el, şi eu am emoţii.

— Mă ajută… dar nu mult.

În comparaţie cu femeile experimentate din Londra, probabil că o considera o prostuţă plictisitoare.

Îşi frecă degetul mare încet de buza ei de jos, o dezmierdare care era mai mult alinătoare decât seducătoare, dar tot o aţâţa peste măsură.

— Te învăţ eu, bine?

Dădu scurt din cap, simţindu-se ca o femeie uşoară pentru că exact asta voia – ca el să o instruiască în arta intimităţii, astfel încât să-i poată oferi aceleaşi plăceri pe care i le oferea el.

— E simplu, o asigură el. E o singură regulă.

Reguli? Dumnezeule, erau *reguli? O* cuprinse din nou panica şi se simţi ca o toantă când întrebă:

— Care anume?

— Poţi face orice doreşti. Dacă te simţi bine făcând acel lucru, îl faci. Iar dacă îmi place şi mie… Rânji. Îl mai faci o dată.

Râse şi se eliberă de toată nervozitatea, apoi fu cuprinsă de o nerăbdare care o furnică până în vârful degetelor. Doar Quinn era în stare să o facă să râdă într-un moment atât de important din viaţa ei. Iar inima îi dansa datorită lui.

Zâmbetul larg îi păli când o mângâie cu dosul palmei pe obraz.

— O să-ţi distrugi reputaţia.

Nu mai conta. Luase o decizie. Seara aceea avea să fie prima şi singura dată când se dăruia unui bărbat.

Se aplecă spre el şi îi captură gura, încercând să îl convingă de toate aceste lucruri. Îşi puse toată pasiunea în acel sărut, singurul care conta pentru iubirea copleşitoare pe care o simţea pentru el.

Tandru şi dulce, cu promisiunea tentantă că avea să primească mai mult, buzele lui o dezmierdară, cerându-i şi convingând-o să îl sărute şi mai intens. Iar ea făcu exact ce îi ceru, strecurându-şi limba cu sfială printre buzele lui pentru a explora adâncimile condimentate ale gurii lui şi a-şi freca limba de a lui, la fel cum îi făcuse şi el

El gemu. O strânse în braţe şi îşi avântă limba printre buzele ei, afundându-se şi retrăgându-se rapid, mişcări care o lăsară fără suflare şi excitată.

Oh, cât de diferit săruta acum comparativ cu şase ani în urmă!

Nimic nu mai era făcut cu neîndemânare; acum erau doar mişcări masculine line, care savurau în timp ce o excitau tot mai tare. Deşi erau la fel de nerăbdători, deşi amândoi vibrau, nerăbdarea aceea fu domolită de dorinţa de a controla pasiunea.

Iar o parte foarte perversă din ea voia ca acel control să cedeze.

Sfatul lui fusese să facă orice îi făcea plăcere, deci...

— Cred că asta ar fi plăcut, şopti ea şi îşi lăsă mâinile să coboare pe pieptul lui ca să-i desfacă vesta.

— Este, o asigură el printre sărutări mărunte pe gâtul ei.

Ea râse.

— Pentru mine!

Avea dreptate. Brocartul era moale şi neted sub degetele ei când desfăcu vesta şi o coborî peste umerii lui, lăsând-o să cadă pe jos. Îndrăzneala propriilor mişcări o făcu să tremure. Un fior secret pulsă prin ea, simţindu-l

minunat între coapse. Îşi dorea şi mai mult.

— Şi asta, şopti ea şi făcu acelaşi lucru cu lavaliera de mătase albă, pe care o dezlegă şi o lăsă să cadă din mâini.

Ezită apoi, neştiind ce să facă mai departe.

Sesizându-i nesiguranţa, el îşi strecură mâinile la spatele ei şi îi desfăcu rochia. Corsajul lărgit îi căzu peste sâni, iar ea îşi acoperi suspinând sânii cu braţele, prinzându-l la timp. Pe sub rochia de mătase nu mai purta nimic în afară de ciorapi, pentru că acel corsaj mulat făcea inutile lenjeria şi cămăşuţa. Se înroşi ca focul când îşi dădu seama ce ar putea gândi el – probabil credea că era o femeie uşoară pentru că se îmbrăca atât de îndrăzneţ.

Apoi palmele lui alunecară pe sub mătase şi o mângâiară cu căldură pe spatele gol, iar toată ruşinea îi dispăru, mulţumind în gând croitoresei pentru inspiraţia modelului.

— Îţi place? şopti el, frecându-şi cu delicateţe gura de umărul ei gol.

— Da, recunosc ea.

Oh, ce îi plăcea!

Se relaxă încet-încet şi renunţă să mai ţină corsajul. Iar asta… oh, asta era exact lucrul potrivit, pentru că palmele lui alunecară de la spate spre faţă, împingând cumva corsetul în jos în timp ce o mângâia cu atingeri uşoare ca fulgul pe pielea goală de dedesubt. Când îi prinse sânii în palme, umerii îi căzură, iar corsetul îi alunecă pe braţe, lăsând-o goală de la brâu în sus.

Închise ochii, dar nu de jenă, d pentru că aerul rece ce adia pe pielea ei încinsă îi provoca o senzaţie divină. La fel şi palmele lui bătătorite de muncă, ce îi frământară cu tandreţe sânii goi şi îi făcură sfârcurile să se întărească incredibil de tare sub degetele lui mari. Gemu adânc din pricina dorinţei arzătoare care o cuprinsese pe interior. Sânii i se îngreunară în palmele lui, iar senzaţia de nesaţ din sfârcuri zvâcni cu putere prin ea până la fierbinţeala umedă care i se acumula între picioare.

— Doamne, Dumnezeule, Annabelle, îngăimă el. Eşti atât de frumoasă!

Buzele lui se închiseră peste sfârcul drept. Icni din priana senzaţiei uluitoare produse de faptul că îl sugea şi din felul îndrăzneţ în care îl lingea. Îi dădu drumul la sfârc şi se retrase cât să îi sufle aer rece peste pielea umezită.

— Quinton! Senzaţia tăioasă o făcu să tresară, apoi să geamă de plăcere pură când gura lui fierbinte se apropie din nou de ea, încălzindu-i zona răcită până simţi că se topeşte toată ca untul. Eşti... pervers, gâfâi ea, înfigându-şi degetele în părul lui bogat.

Râse când se uită spre ea şi îi rânji diavoleşte, după care îşi mută gura pe celălalt sân ca să o ia de la capăt cu tortura.

— Foarte, mormăi el peste pielea goală.

Speranţa minunată că avea să îi dezvăluie toate modurile în care putea fi pervers îi dădu fiori. Dacă ce îi făcea acum era un lucru pervers, atunci putea spune că îi plăcea foarte mult.

— Cred că ştiu ce altceva mi-ar plăcea, şopti ea în timp ce îşi linse buzele şi îşi înăbuşi un geamăt stins cât el îi luă sfârcul între dinţi ca şi cum acum se gândea dacă avea să o devoreze încetul cu încetul sau să o înghită brusc cu totul.

Degetele îi alunecară pe lângă corpul lui şi îi traseră cămaşa din pantaloni, care îi atârna în jurul şoldurilor. Îşi strecură apoi palma pe sub cămaşa lui pentru a-i atinge pielea caldă.

— Îmi place, da, zise ea în timp ce degetele ei cutreierară cutele abdomenului lui spre pieptul musculos.

Oriunde îl atingea, muşchii se unduiau sub vârfurile degetelor ei. Magie.

Explorarea ei ezitantă prinse aripi, palmele ei mângâind din ce în ce mai sus pe piept, până ce ajunse la conturul sfârcurilor tari şi masculine. El tresări sub atingerea delicată a degetelor ei.

Râzând fericită, Belle îl împinse pe spate ca să-i dea cămaşa peste cap şi să i-o arunce.

— Mi se pare corect, îl provocă ea. La urma urmei, şi sânii ei fuseseră dezgoliţi în aerul răcoros al nopţii şi sub

privirea lui flămândă.

Pieptul lui musculos era gol acum în faţa ei. Se aplecă să îi prindă un sfârc în gură, pe care i-l supse cu neruşinare, exact aşa cum îi făcuse şi el. El trase o gură de aer şuierată când îl ciuguli încetişor, apoi îi alungă senzaţia de durere amestecată cu plăcere cu sărutări delicate până îl făcu să geamă.

— Ştiu ce mi-ar mai plăcea, şopti lângă pieptul lui, apoi îl linse până la gât în timp ce mâinile îi coborâră, urmând traseul fâşiei de păr auriu de pe abdomen, până la marginea pantalonilor.

— Annabelle, şopti el cu vocea sugrumată, rostindu-i numele pasional, dar şi ca un avertisment când mâinile ei tremurânde îl prinseră de mădularul erect din pantaloni.

Râse iar, de data asta minunându-se de rigiditatea pe care îşi pusese degetele, de greutatea din palma ei. Apoi, nu înţelese cum, mădularul se excită şi se mări şi mai mult sub mângâierile el.

El închise ochii şi îşi lăsă capul să-i atârne, umerii să se relaxeze, semănând cu o pisică uriaşă, care se bucura să fie mângâiată. Din expresia de fericire de pe chipul lui, ea parcă se aştepta ca el să înceapă să toarcă. Dar bărbatul acesta era un tigru, şi îi aminti asta când el îşi mută şoldurile să se împingă mai tare în palma ei.

Fără să se oprească din mângâiat, îl sărută, conturându-i buzele cu vârful limbii.

— Îţi place?

Gemând încet, el îşi băgă mâna să se descheie la pantaloni, după care îi trase palma înăuntru.

Îngheţă. Îi simţea tot mădularul în palmă, iar el o ţinea de încheietură ca să nu se retragă de acolo. Inima îi bătea cu furie în tâmple. Mersese prea departe? făcuse ceva care nu…

— Încă o dată, gâfâi el.

Inima îi tresăltă. Îi plăcea ce îi făcea! Iar dacă îi plăcea măcar pe jumătate să fie atins cât îi plăcuse ei, atunci era sigură că şi-o dorea. Cu disperare.

Îl cuprinse cu palma la fel cum o făcuse prin

pantaloni, dar de data asta nu mai exista nicio barieră între ea şi pielea moale care îi acoperea mădularul de oţel. Mângâierile ei deveniră din ce în ce mai îndrăzneţe şi mai încrezătoare pe măsură ce el gemu şi mârâi de plăcere din adâncul gâtului până când ea îi trase mădularul afară şi îl simţi pe tot în palmă.

Încremeni. Atât de mare şi de groasă, lungă şi tare – i se strânse stomacul. Brusc, joaca lor devenise o treabă serioasă.

— Annabelle…

Îşi mută privirea la el şi i se puse un nod în gât.

Privirea lui lacomă o făcu să se înfioare. Ea îşi dădu seama că asta însemna să fie tot timpul cu Quinton, nu doar în braţele lui, d clipă de clipă – o furtună pe cale să se dezlănţuie, încărcată cu o intensitate care îi tăia respiraţia.

Încet, el îşi coborî o palmă între ei şi îi acoperi degetele, apoi o ghidă să facă mişcări lente şi drepte pe toată lungimea pentru a-i arăta cum să-i ofere plăcerea la care râvnea atât de mult. O instrui cu răbdare, aşa cum îi promisese, iar ea tresări când îşi dădu seama că îi venea să plângă.

Cu mâna liberă, se întinse să îi tragă chipul şi să îi atingă buzele pentru a o încuraja într-un sărut atât de lin, încât nici nu era sigură că era un sărut.

— Ştii ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie?

Cu respiraţia întretăiată, el continua să îi ghideze degetele ca să îl mângâie încet.

Ea dădu ferm din cap.

— Ce… ce mi-ai făcut tu mie la iaz, doar că…

— Doar că mai e şi asta, îi termină el propoziţia, strângându-i uşor degetele peste circumferinţa lui groasă. Partea asta a mea intră în tine.

Belle ştia că ar fi trebuit să se simtă ruşinată, dar nici măcar nu se înroşi. Era Quinn, iar cu el nu putea fi niciodată stăpână pe situaţie. Avea răbdare cu ea, îşi dorea să o facă să se simtă în largul ei – cu siguranţă îi păsa de ea dacă se comporta aşa. Trebuia să îi pese. Pentru că ea ţinea cu adevărat la el.

— Ştiu, zise ea dintr-o suflare, atât de încet încât cuvântul aproape se pierdu în liniştea nopţii. Am citit despre asta.

Rânji la ea.

— Fireşte.

— Dar ceva e greşit în cărţi. Neapărat era ceva greşit. Cum să facă asta când era atât de mare? Nu aed că e posibil.

— Crede-mă, murmură el. E foarte posibil.

— Dare uriaşă!

El râse – un sunet bogat şi răguşit care o umplu de căldură –, apoi se întinse spre ea şi o îmbrăţişă. Când o sărută din nou, de data asta sugându-i încet buza de jos când se retrase, ea bănui că îi spusese cel mai potrivit lucru… Dar nu avea nicio idee de ce îi făcuse aşa de mare plăcere, când nu îi spusese decât că trebuiau să se oprească.

— Prima dată doare, îi explică el, mângâind-o cu tandreţe pe obraz. Nu am ce face.

Trase aer în piept şi încuviinţă din cap, ştiind că nu i-ar fi făcut niciodată rău dinadins.

— Dar măcar pot avea grijă să nu rămâi însărcinată.

Se întinse să scoată ceva din buzunarul de la pieptul cămăşii, iar pe ea o cuprinse panica. Să rămână însărcinată? La asta nu se gândise. Quinn însă se gândise şi înţelese încă o dată câtă încredere putea avea în el că avea să o protejeze.

— Recunosc că nu-i la fel de bine. Îi împinse discret degetele de pe el. În lumina aceea palidă nu văzu ce făcea, dar când îi puse degetele pe el, simţi un înveliş moale peste mădularul lui rigid, legat aproape de corp cu o panglică micuţă. Dar e necesar. Ai înţeles?

Dădu iar scurt din cap că da, deşi nu era prea sigură cu ce fusese de acord. Dar dacă el credea că e necesar… Oftă şi îşi plimbă degetele peste lungimea lui aşa cum făcuse şi mai devreme, având grijă să nu îi dea jos învelişul.

— E bine, gemu şi se năpusti să îi atace gura, sărutând-o fierbinte şi cu gura deschisă, flămând şi mustind

de invitaţia la desfrâu. Foarte bine. Îşi strânse palma în jurul lui şi gemu. Oh, şi atât de păcătos!

— Eu nu sunt o păcătoasă, protestă ea în timp ce o săruta.

— Ba eşti. Un înger păcătos. Zâmbi lângă buzele ei şi-şi odihni palmele pe genunchii ei. Eşti întruchiparea contradicţiilor, Annabelle.

Palmele lui alunecară încet în sus, trăgându-i fusta cu grijă pe coapse. Cu fiecare sărut discret pe care se apleca să i-l dea, o legănă încet înainte şi înapoi, eliberând materialul de sub ea până când rochia i se strânse toată în jurul mijlocului.

— O contradicţie atrăgătoare şi savuroasă... O sărută cu tandreţe pe frunte, iar ea închise ochii cu un suspin. Independenţă şi putere pe exterior, delicateţe şi bunătate pe interior.

Îi desfăcu încet picioarele şi se mută între coapsele ei.

Acum stăteau atât de aproape, încât căldura pieptului lui gol şi încălzea sânii, iar firele de păr auriu îi gâdilau sfârcurile. În ea se dădea o luptă între freamăt şi nervozitate. Pielea i se făcu de găină în timp ce îi mângâie coapsele pe interior, dezmierdându-i carnea de deasupra ciorapilor din ce în ce mai sus. Când îi atinse miezul fierbinte, tresări.

— Şşşt, îi şopti el la tâmplă. Relaxează-te, Belle!

— S... sunt re... relaxată.

Râse chicotit, iar zgomotul înfundat se prăvăli peste ea. În timp ce cu o mână o apucă posesiv de sâni, cu cealaltă o mângâie jos.

— Eşti atât de frumoasă, nici nu ştii cât de frumoasă, şopti el.

Vorbele lui o încălziră aproape la fel de mult ca degetele care continuară să o mângâie şi îşi muşcă limba ca să îşi înăbuşe scâncetul de dorinţă care i se urcase în gât.

— Şi nici nu ştii cât de special este acest moment pentru mine, că pot să fiu cu tine.

Nu era chiar atât de naivă să îl creadă.

— Ai fost cu o grămadă de femei. Nu sunt specială.

— Uită-te la mine, Belle, îi ceru el, iar ea deschise ochii. Privirile li se întâlniră în umbrele întunecate. Eşti specială pentru mine… o fată căreia îi plac cărţile, hainele bărbăteşti şi să trişeze la şah.

Când deschise gura să îi dea o replică usturătoare, el îşi strecură un deget în spaţiul strâmt şi cald, iar riposta ei se topi într-un geamăt înfundat de plăcere când el alunecă înăuntru şi în afara interiorului ei umed. Vai, ce om pervers!

Tremură neajutorată pe măsură ce dorinţa năucitoare din vintrele ei se amplifică şi mai tare. Era atât de intens şi de minunat că îi tăia răsuflarea, obligând-o să îşi îngroape chipul în gâtul lui şi să gâfâie întretăiat…

— Am fost atras de tine încă de când ne-am sărutat prima dată, murmură el, continuând cu mângâierile chinuitoare în ea. Şi în pofida a tot ce ai crede despre mine…

Un geamăt se desprinse de pe buzele ei când degetele lui se năpustiră într-un vârtej în ea, iar degetul lui mare o plesni peste mărgeluţa îngropată în pliurile ei. Ştia ce urma – aşa îi făcuse şi la iaz –, ştia cum plăcerea avea să pulseze prin ea în valuri minunate, uluitoare, îşi ţinu respiraţia, aşteptând…

Iar el se retrase. Iar ea scoase un scâncet de dezolare pentru că îl pierduse prea brusc.

— Nu am mai dezvirginat niciodată o fată, continuă el.

În timp ce creierul ei înceţoşat de excitaţie încercă să înţeleagă ce îi spunea, îl simţi întinzându-se între ei ca să se aşeze pe centru şi să-şi îndrepte vârful protejat de miezul ei fierbinte. Îi prinse talia în palmele lui mari.

— Tu, Annabelle, eşti *foarte* specială, murmură el şi îşi împinse şoldurile ca primul centimetru al mădularului să intre în ea.

Tremură nervoasă când el se strecură încet în ea, trăgând-o de şolduri spre el în timp ce se mută ca să se afunde şi mai adânc între coapsele ei. Corpul ei se întinse pentru a se acomoda cu circumferinţa, de parcă fusese croită pe măsura lui.

Centimetru cu centimetru, cu mare grijă să nu o rănească, se afundă în ea până când braţele o încercuiră, iar sânii ei se lipiră de pieptul lui tare. Îi şopti numele, iar ultima brumă de nervozitate şi jenă i se risipi, lăsându-i doar siguranţa că făcea bine ce făcea. Pentru că era cu Quinn.

— Frumoasa Belle, şopti el răguşit.

Umerii lui erau tensionaţi sub degetele ei, iar trupul îi tremura din cauză că se forţa să mai reziste, pentru că încă nu o mângâiase aşa cum tânjea trupul lui. Aşa cum ea avea nevoie ca el să se mişte în ea.

Se zvârcoli sub el.

— Quinn, te rog!

Gemu din toţi rărunchii şi se apropie şi mai tare, îi trase şoldurile spre el, penetrându-i orice barieră şi scufundându-se în canalul strâmt şi cald până în adâncuri.

Ţipă din cauza împunsăturii puternice. În câteva secunde însă durerea dispăru, făcând loc doar senzaţiei minunat de ciudate a trupului ei mulat pe el, primind forţa şi siguranţa preţioasă de a-l avea aproape de ea până când deveniră unul.

— Ţi-e bine? şopti lângă tâmpla ei cu vocea răguşită de îngrijorare şi excitaţie.

Dădu din cap că da, dezamăgirea că asta însemna să faci dragoste fiind prea mare pentru a fi în stare să spună ceva. Nu era neapărat incomodă, dar nici chiar o plăcere.

Dar, când el începu, într-un final, să se mişte peste ea, fiecare mutare a şoldurilor lui se transforma într-o mângâiere încântătoare în ea.

Gemu încet. Oh, senzaţia era minunată! Pur şi simplu divină. Anticipase aceleaşi atingeri catifelate şi delicate pe care i le produsese cu degetele, dar acum era mult, mult mai bine. Fiecare retragere lină din căldura ei era o gâdilătură perversă, fiecare împunsătură era un fior electrizant.

Se simţi din ce în ce mai fericită. După asta tânjise trupul ei de prima dată când buzele lui o atinseseră, după această uniune fizică uimitoare care le aducea atât o

plăcere extraordinară, cât şi o vulnerabilitate fremătândă. Chiar şi în urmă cu şase ani, când o sărutase, când nu ştiuse nimic despre intimitatea dintre un bărbat şi o femeie, o parte neştiută din ea tânjise exact după asta. Cu el.

Se arcui pe trupul lui încordat, şoptindu-i plină de dor numele. Şi mai aproape… îl dorea şi mai aproape.

— Încolăceşte-ţi picioarele pe mine, Annabelle, îi ceru el, fără să renunţe la ritmul lin.

Fiecare atingere interioară acum era acompaniată de o răsucire a şoldurilor care îi trimitea furnicături până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Făcu ce îi spusese şi îşi ridică picioarele, încrucişându-şi gleznele pe spatele lui.

Imediat însă îşi dădu seama că nu se putea mişca pentru că stătea pe marginea zidului de piatră. Scânci frustrată. Dându-şi seama de ce avea nevoie, el o cobori pe spate şi se aplecă peste ea, acoperind-o cu tot trupul.

În această nouă poziţie, cu toată greutatea lăsată minunat pe pelvisul şi coapsele ei desfăcute şi cu picioarele în jurul şoldurilor lui, îşi modifică mişcările. Nu o mai penetră încet, ci se năpusti cu forţă în ea, fiecare pătrundere dându-i un fior intens.

Între trupul lui cald şi piatra rece de sub ea, se predă dorinţei pulsante pe care o simţea până la strâmtoarea tremurândă a buzelor ei intime strânse în jurul mădularului lui gros. Nu putea sta nemişcată, aşa că se arcui ca să se muleze în ritmul lui.

El trase o gură de aer printre dinţi.

— Fir-ar să fie, femeie, bombăni el plin de dorinţă cu vocea răguşită. Dacă mai faci aşa, o să…

— O să ce?

De data asta, când ea se arcui mai mult şi mai intens, el gemu ca un animal.

— O să fac asta… îşi aplecă uşor capul şi îi prinse sânul în gură.

Continuă să o mângâie între coapse şi îi luă pofticios sfârcul în gură, pe care îl supse tare în acelaşi ritm neobosit.

Icni în timp ce în partea interioară a genunchilor simţi nişte flăcări umede. Fiecare atingere a corpului lui în ea o înfiora la maximum, fiind ca un arc gata să sară.

Acum… acum trebuia să se mişte. Îşi desfăcu gleznele şi-şi lăsă picioarele în jos, aşezându-şi tălpile pe piatra de sub ea, după care împinse. Şoldurile ei se ridicară spre ale lui pentru a întâmpina cu obrăznicie fiecare penetrare adâncă. Mişcarea îl lăsă să se scufunde minunat de adânc în ea, dar reuşi să îi elibereze doar o parte din tensiunea acumulată. Când reveni, sosi cu intensitatea unui val de reflux, aşa că îşi înfăşură trupul în jurul lui şi rămase aşa, ca şi cum nimic altceva nu mai conta.

Îi strigă numele când tensiunea explodă în ea. Quinn îi sufocă gura cu a lui pentru a-i absorbi ţipătul în timp ce o căldură lichidă pulsă până în degetele de la mâini şi de la picioare, devorând-o cu căldura ei. Trupul îi tremură incontrolabil, iar în acea clipă nu îşi mai dori decât ca el să devină pentru totdeauna o parte din ea.

Câteva secunde mai târziu, muşchii spatelui lui se tensionară sub degetele ei şi auzi un geamăt înfoindu-se din el odată cu orgasmul lui. Se cutremură violent când coapsele lui se împinseră în ea, după care corpul îi deveni inert. Îşi rezemă fruntea de umărul ei gol şi se strădui să-şi recapete suflul.

Niciunul dintre ei nu se mişcă, spre bucuria ei, pentru că voia să stea aşa, în braţele lui puternice şi protectoare, să-i audă inima bătând atât de tare, de parcă era un ecou al propriei inimi. Era sigură că şi inima ei bătea la fel de tare. Cum să nu bată? Tot ce-i făcuse fusese absolut uimitor, plăcerile pe care i le oferise fuseseră divine şi nu se simţise niciodată atât de fericită.

În acel moment, înlănţuită încă în îmbrăţişarea lui, se simţi liberă.

Apoi el se ridică încet de pe ea, se retrase din căldura ei, iar ea nu avu de ales şi trebui să-l lase să-i alunece din braţe. El scoase micuţa teacă protectoare, apoi se încheie la nasturii de la pantaloni şi se aplecă să-şi ia lavaliera aruncată pe jos.

Se aplecă peste ea, încă întinsă pe piatră, complet satisfăcută şi relaxată, şi o sărută uşor pe buze.

— Rămâi nemişcată. Sângerezi puţin, îi explică el uşor jenat, ştergând-o cu gentileţe cu fâşia de mătase între picioare. Nu vrem să se păteze rochia.

Atingerea delicată a mătăsii netede şi reci peste zona ei intimă sensibilizată îi trimise un nou fior de excitaţie vibrantă. Îi scăpă un geamăt suspinat. El rânji lângă buzele ei şi murmură:

— Nesătulo!

Râse, pentru că aşa se simţea. Dar numai pentru el.

După ce termină şi se îndepărta ca să se îmbrace, ea se ridică şi se crispă din cauza durerii ascuţite. Probabil că îşi învineţise fundul şi picioarele din cauza zidului de piatră, dar pur şi simplu nu-i păsa. Seara aceea fusese minunată şi nu avea să o regrete niciodată. Rezistă tentaţiei de a-l seduce pentru a repeta toate acele lucruri minunat de intime – cel puţin deocamdată –, îşi ridică apoi corsajul şi îşi răsuci cu grijă fusta.

El se întoarse spre ea cu vesta desfăcută şi cu gâtul neruşinat de gol. I se puse un nod în gât. „Dumnezeule!” Chiar şi îmbrăcat pe jumătate şi cu hainele mototolite îi tăia răsuflarea!

— Clopoţico, murmură şi îi zâmbi prin umbre.

Era un zâmbet atât de mulţumit de sine, încât ea nu se abţinu să nu-i zâmbească înapoi. Nu voia să se gândească la ce îi aştepta. În acel moment, când corpul încă îi era cald şi vibra de plăcere, refuza să se gândească la ce avea sa de după acea seară.

O luă în braţe şi o mai ţinu aproape de el încă un moment preţios, cât să îşi poată odihni obrazul pe umărul lui şi să îi simtă parfumul familiar, acum amestecat delicios cu aroma de mosc a sexului. Apoi o ajută să coboare, îi încheie rochia şi îi aranjă fusta şi corsetul, asigurându-se că nu lăsa nimic care să arate ce făcuseră împreună.

Atenţia cu care avea grijă de ea o emoţionă. Îi păsa de ea, era sigură! Gestul acela de tandreţe i-o dovedea. Poate că nu avea să o iubească niciodată, dar măcar ştia că

ţinea la ea.

Dădu să plece, dar el îşi încolăci braţele în jurul ei şi o trase înapoi lângă el.

— Nu pled nicăieri, insistă el cu tandreţe, frecându-şi obrazul de gâtul ei. Vreau să te mai ţin puţin.

Închise ochii şi dădu din cap aprobator, apoi suspină profund, fericită şi liniştită în braţele lui.

— Te simţi bine? murmură el.

Zâmbi.

— Mă simt minunat.

— Da, zâmbi el lângă urechea ei. Văd că te simţi minunat.

De pe buze i se desprinse un râs degajat şi fericit. Doar Quinn era în stare să o facă să râdă într-un moment ca acela!

O sărută pe umăr şi murmură:

— Nu m-am aşteptat să se întâmple, să ştii. Nu aici şi nu aşa.

— Nu?

Încremeni, tot corpul fiindu-i cuprins de nelinişte. Comisese o greşeală oribilă?

— Oh, te-am dorit, cu siguranţă, zise el tărăgănat. Din clipa în care am sosit aici. În prima seară când te-am găsit înotând în iaz, mi-a venit să sar după tine şi să-mi fac de cap.

Ea râse.

— De mai multe ori, mârâi el.

Râse şi mai tare. Nici nu ştia când răsese ultima dată atât de mult. Îl strânse şi mai tare în braţe. În acel moment, nu mai exista nimic în afară de Quinn şi umbrele protectoare de la ruine, nimic altceva în afară de bătăile puternice ale inimii lui pe spatele ei.

— Dar ar fi trebuit să ai trandafiri şi vin, cearşafuri din satin şi un pat adevărat, adăugă el cu regret. Ar fi trebuit să fie ceva special, de care să-ţi aminteşti cu plăcere.

Ea trase adânc aer în piept şi recunoscu:

— Şase ani.

Luat prin surprindere, îşi ridică gura de pe umărul ei.

— E o perioadă bine prestabilită în care să uiţi, nu crezi?

— Nu, prostuţule! râse ea. M-ai sărutat prima dată acum şase ani şi nu am uitat. Nu uitase costumul lui de bal, nici parfumul trandafirilor sau felul în care muzica fusese purtată de vânt prin grădina întunecată, nici felul în care o sărutase atât de pasional, nici felul în care o făcuse să îl dorească din ce în ce mai tare până în seara aceea, când o satisfăcuse. Deci, dacă îmi amintesc un sărut inocent de acum şase ani, cum aş putea uita vreodată această seară?

— Belle, şopti el cu voce gravă, dar cu tandreţe.

O răsuci în braţele lui şi îi cuprinse chipul în palme pentru a o săruta. Momentul era dulce-amar şi o durea sufletul din cauza asta.

După ce o sărută, ea îşi încolăci braţele în jurul grumazului lui pentru a-l ţine aproape, nevrând ca acel moment să se termine atât de repede. Deşi ştia că aveau doar seara aceea la dispoziţie, ar fi rămas o veşnicie în braţele lui.

Apoi el se încordă imperceptibil. Nimeni altcineva n-ar fi remarcat, însă Belle simţi. Acum observa absolut orice avea legătură cu el.

— În seara asta vei face anunţul până la urmă? întrebă el încet.

Confuzia amestecată cu plăcerea săţioasă îi înceţoşă mintea.

Tresări.

— Poftim?

— Când ne întoarcem la petrecere. Trase cu hotărâre aer în piept. O să anunţi că suntem logodiţi. Că eu sunt cel cu care te vei mărita.

Când conştientiză ce îi spusese – dar şi motivul pentru care i-o spunea –, se simţi de parcă ar fi turnat o găleată de apă rece peste ea. Îşi descolăci încet braţele din jurul gâtului lui şi se retrase ca să-i vadă chipul, devenit brusc sobru.

Mult prea sobru pentru un bărbat care tocmai făcuse dragoste cu femeia cu care dorea să se însoare.

Toată fericirea din sufletul ei se stinse, simţindu-i pierderea ca pe o floare căreia i se smulg petalele una câte una. Insistă totuşi cu vocea şoptită şi tremurată:

— Dar până acum nu ai fost de acord.

— Dar am promis că te voi proteja, iar acum asta este singura soluţie pentru a salva Glenarvon. Îşi mută vinovat privirea. Şi ţi-am distrus reputaţia.

Se sprijini de piatră, copleşită de o senzaţie de dezolare.

— Ai făcut dragoste cu mine, îl corectă ea încet.

Cu fiecare bătaie chinuitoare a inimii, sufletul ei tânjea să îl audă spunându-i acele cuvinte: „Te iubesc, Annabelle. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc şi vreau să fiu cu tine, atât şi nimic mai mult". Pe măsură ce secundele se scurgeau fără ca el să spună nimic, ea îşi dădu seama că nu era nicio şansă să îl audă spunând aşa ceva.

Primi cu totul alt răspuns.

— Un gentleman se însoară cu o lady atunci când îi răpeşte inocenţa, spuse el încet.

Se ţinu de o stâncă, de data asta ca să nu cadă pe pământul rece. Durerea care o sfredelea cu fiecare răsuflare chinuitoare o umplu de o angoasă mizerabilă, atât de violentă încât de-abia mai respira. Cum de nu se sfărâma în bucăţi de durere, chiar aici, printre celelalte ruine?

Când îl urmărise în întuneric, nu se aşteptase ca el să îi propună să se căsătorească cu el, nu se aşteptase decât la câteva momente alături de el. Dar asta… Oh, asta era mult mai rău! Nu voia să se însoare cu ea pentru că o iubea! Voia să se însoare cu ea doar din obligaţie.

— Nu… o să pleci în America, îi aminti ea cu blândeţe. Nu se putea mărita cu Quinton ca apoi să stea la un ocean distanţă de el. Îşi dorise exact asta, dar acum nu ar fi suportat. I-ai promis tatălui tău.

— L-am promis tatii că o să mă descurc în viaţă, că o să fie mândru de mine. O pot face şi aici. Cu tine. Am nevoie de tine, Belle, acum ştiu. Şi tu ai nevoie de mine, îi

spuse el cu o privire gravă.

Îşi călcase mândria ca să recunoască asta! Dar nevoia nu era totuna cu dragostea.

Ea îşi adună ultima brumă de putere şi se forţă să se ţină pe picioare, deşi abia şi le mai simţea. Reuşi cumva să se mişte pentru a putea respira şi să îngaime:

— Oferta nu mai este valabilă.

Quinton se încruntă şi o studie cu atenţie.

— Poftim?

— Propunerea de căsătorie pe care ţi-am făcut-o nu mai e valabilă, îşi înăbuşi un suspin, mulţumind umbrelor că îi ascundeau chipul şi ochii înlăcrimaţi. Nu se mai simţise niciodată atât de singură şi de neajutorată, dar în sufletul ei ştia că asta trebuia să facă. Durerea pe care o simţea acum, când îl respingea, nu s-ar fi comparat nici pe departe cu o viaţă trăită ca soţie a lui, dar fără să fie iubită. Nu o să mă mărit cu tine.

— Ba da, o să te măriţi. Ochii lui o săgetară aprins. Acest mariaj ne prinde bine amândurora, Belle. Şi îţi rezolvă problema.

Ba nu rezolva nimic. Pentru că acum voia totul – inima lui Quinn, râsul, rânjetele, o casă şi o familie cu el… dragostea lui.

Dacă nu le putea avea pe toate, atunci prefera să nu aibă nimic. O viaţă dominată de spectrul a ceea ce ar fi putut avea dacă el ar fi iubit-o ar fi fost insuportabilă.

— M-am hotărât. Efortul pe care îl depunea să nu plângă o făcu să tremure. Era frustrată şi umilită. Plină de angoase. Nu o să mă mărit cu tine, Quinton.

— Annabelle! Numele ei răsună ca un ecou la strigătul lui Lady Ainsley şi care zgudui umbrele tăcute din jurul lor.

— Annabelle, e timpul!

O dezolare întunecată îi cuprinse sufletul. Era timpul. Deja nu mai avea timp deloc.

Încercă să-şi retragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

— Încă nu am stabilit nimic, se răsti el.

I se frânse inima. Încă nu îi spusese că o iubeşte. Clipi des pentru a-şi opri lacrimile fierbinţi.

— Ba da, am stabilit.

Se smulse iarăşi, iar de data asta îşi eliberă degetele.

Îl lăsă în spatele ruinelor şi fugi pe potecă, traversă pajiştea prin noaptea grea spre casă, unde Lady Ainsley o aştepta pe terasă.

Când o văzu pe Belle venind în grabă spre ea, ridică mâinile.

— E miezul nopţii! Trebuie să faci anunţul o luă de mâini şi se uită în spatele ei. Se crispă toată, iar pe frunte îi răsări o cută de îngrijorare. Quinton unde e? Nu-i cu tine?

Belle clătină din cap dezaprobator, iar o lacrimă i se scurse pe obraz.

Lady Ainsley se posomorî.

— Dar am crezut când v-am văzut plecând de la petrecere… Am fost sigură că o să… îşi coborî vocea pentru a-i şopti lui Belle ce sperase în secret încă de când îl invitase pe Quinton la Glenarvon. Sau poate chiar cu şase ani în urmă: Că o să te ceară în căsătorie.

Durerea era de-a dreptul insuportabilă.

— Nu mă mărit cu Quinton, îngăimă ea cu buzele atât de amorţite, încât nici nu ştia cum reuşise să vorbească.

Ridurile vicontesei fură adâncite de o tristeţe profundă.

— Nu?

— Nu m-aş potrivi niciodată cu Quinton. Se forţă să zâmbească printre lacrimi, chiar dacă în disperarea ei nu şi-ar fi dorit decât să primească alinare de la femeia care îi fusese ca o a doua mamă. Ne dorim lucruri diferite de la o căsnicie.

El voia să se simtă mai puţin vinovat, ea voia să fie iubită… Sau preferau să nu se căsătorească niciodată. După seara aceea, oricum li se împlinea amândurora cea de-a doua dorinţă.

— Mă simt bine, milady. Văzând că nu o înveseleşte deloc pe Lady Ainsley, Belle o sărută pe obraz şi o strânse de mâini ca să-şi ascundă minciuna. Sincer.

— Şi ce o să faci cu Glenarvon? întrebă Lady Ainsley cu o expresie atât de îndurerată şi plină de regrete, încât

Belle simţi un nou junghi în suflet, de data asta pentru vicontesă.

— Ce ar fi trebuit să fac de la început, răspunse ea cu vocea tremurată.

— Milady? Ferguson apăru în cadrul uşii. Era de datoria maestrului de ceremonii să respecte programul petrecerii. Este miezul nopţii.

Lady Ainsley îşi şterse ochii cu mâna.

— Prea bine.

Se luară de braţ şi intrară încet în casa în care mulţimea de invitaţi aştepta anunţul. Inclusiv Sir Harold, care înşfăcă două pahare de şampanie de pe tava unui valet care trecu pe lângă el şi traversă încăperea spre Belle cu un zâmbet radios. Habar nu avea de durerea din sufletul ei când Ferguson rugă muzicanţii să se oprească din cântat.

Cu toţi ochii îndreptaţi spre ea, Belle trase adânc aer în piept. Luase o decizie, şi era cel mai bine aşa. În loc să fie, în sfârşit, eliberată după agonia ultimelor săptămâni, nu simţea decât o durere absolut groaznică.

— V-am invitat pe toţi în această seară pentru că… îşi strânse pumnii lângă corp, îşi înfipse unghiile în palme. Durerea fizică îi mai domolea vârtejul din suflet. Pentru că am vrut să vă anunţ că o să mă… mărit săptămâna viitoare de ziua mea. Am vrut să vă comunic tuturor numele bărbatului pe care l-am ales să-mi fie soţ. Se forţă să vorbească mai departe. *Şi* stăpân al castelului Glenarvon.

Încăperea se umplu de murmure şi şoapte. Sir Harold veni lângă ea, umflându-şi cu mândrie pieptul.

Belle însă se îndepărtă, nesuportând să fie lângă el când îşi anunţa decizia. Îşi presă pumnul strâns pe piept, ca şi cum ar fi putut împinge la propriu durerea adâncă din inimă.

— Aşadar, am decis… Camera se învârtea cu totul, căldura era sufocantă, iar duhoarea fumului de lumânări era ameţitoare. Alte şoapte, de data asta mai ridicate şi mai nerăbdătoare. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că îi plesnesc timpanele. Cum de mai era în stare inima ei proastă să bată când deja se fărâmase în mii de bucăţi de

gheaţă? Am decis…

— S-a decis cu cine să se mărite, anunţă tare o voce groasă din partea cealaltă a sălii aglomerate de bal.

„Quinton”. Păşi cu încredere înăuntru, cu hotărârea unui om resemnat cu destinul său. Cu gâtul gol, cu părul ciufulit căzut pe frunte, era imaginea perfectă a craiului căruia i se dusese vestea. Belle nu îşi putu controla dezolarea cutremurătoare care o cuprinse când îl privi.

— Cu mine se mărită, declară el cu o asemenea hotărâre, încât în sală se aşternu o linişte deplină.

Apoi se auziră şoapte uluite, urmate de câteva aplauze şi felicitări confuze. Şi un ţipăt de fericire din partea lui Lady Ainsley, care răsună în toată casa.

În confuzia de moment, musafirii îşi lungiră gâtul să se holbeze la Quinton şi Belle, dar şi la Sir Harold, care se făcuse roşu ca focul. Se rod pe călcâie şi ieşi din casă. Când ajunse pe terasă, aruncă paharele de şampanie în perete, spărgând cristalul laolaltă cu bulele.

Ochii albaştri ai lui Quinton poposiră asupra ei gata de luptă în timp ce traversă salonul spre ea.

Îşi feri braţul când Quinton dădu să o apuce. Se retrase de lângă el clătinând din cap.

— Am luat o decizie. Trase adânc aer în piept şi anunţă cât de tare şi de hotărât fu în stare: Nu o să mă mărit cu nimeni.

Capitolul 11

— Aş fi preferat să-mi fi spus despre ce este vorba, zise încet Belle către Lady Ainsley, care se plimba nervoasă prin salonul de zi. În jurul lor, se aşternu treptat liniştea pe măsură ce musafirii plecară, şi ultima trăsură se îndepărtă de intrarea din faţă, petrecerea terminându-se mai repede decât ar fi trebuit după anunţul-surpriză. Aş vrea foarte mult să mă retrag.

Voia să meargă în camera ei, unde putea să se

dezbrace şi să se bage sub pături, unde putea plânge în linişte până o lua somnul. Voia să uite de seara aceea şi să găsească o cale de a merge mai departe, fără casa şi bărbatul pe care le iubea.

— De îndată ce apare Quinton, o asigură Lady Ainsley, dar vocea ei de obicei calmă răsună uşor enervată.

În tot cazul, după spectacolul pe care îl făcuse cu Quinton în sala de bal, Belle era conştientă că vicontesa avea tot dreptul să fie nervoasă. Şi le ceruse amândurora să o însoţească în salonul de zi.

Asta însă nu explica de ce domnul Bartleby se afla acolo sau de ce părea la fel de neliniştit ca Lady Ainsley. Într-adevăr, fusese martor la anunţ, iar ca avocat al familiei, trebuia să se ocupe de întocmirea actelor pentru cedarea proprietăţii bisericii. Însă motivul pentru care trebuia să o facă nu îl interesa.

În ce-l privea pe Quinton… Dumnezeule, era ultima persoană cu care voia să dea ochii!

Avusese dreptate încă de la început despre căsătorie şi Glenarvon. Locul acesta era casa ei şi întotdeauna îl considerase aşa. Nu era însă dispusă să îl achiziţioneze cu preţul încarcerării pe viaţă într-un mariaj alături de un bărbat care nu o iubea.

Ferguson deschise uşa, iar Quinton intră în cameră cu o expresie la fel de neliniştită ca a ei. Cu haina boţită şi lavaliera pe care şi-o legase la întâmplare după ce ieşise din sala de bal. De data asta, nu fu în stare nici să afişeze zâmbetul şarmant pe care îl avea de fiecare dată când le vedea pe ea şi pe Lady Ainsley, ci le salută pe amândouă scurt din cap.

— Mătuşă Agatha. Privirea lui întunecată poposi asupra lui Belle. Domnişoară Greene. Când îl văzu pe avocat că se ridică în picioare, încremeni de mirare. Bartleby? Ce naiba cauţi aici?

— Asta încerc şi eu să aflu, bombăni Belle venind spre ei. Niciunul n-a vrut să-mi spună nimic până nu ajungeai şi tu.

Prezenţa lui Quinn o făcea să tremure. De ce trebuia

ca hoţomanul ăsta să arate atât de bine, chiar şi aşa, ciufulit şi supărat? Şi pentru ce trebuia să se uite în continuare la ea ca şi cum voia să o ia în braţe şi să o sărute în neştire?

— Te rog să iei loc. Lady Ainsley făcu semn din cap spre un scaun, dar rămase în picioare, frământându-şi nervoasă mâinile. Probabil că vrei ceva de băut. Eu, una, bombăni ea, sigur vreau.

Belle se uită speriată la ea. Nu-i venea să creadă cât de supărată era vicontesa – simţea nişte furnicături pe interiorul genunchilor, care îi spuneau că această convocare avea legătură şi cu altceva, nu doar cu petrecerea din această seară.

Vicontesa gesticulă spre intrarea în cameră.

— Este o sticlă de Bowmore la masa de jocuri.

— Mulţumesc. Quinn luă sticla şi un pahar, umplu paharul lui Bartleby, după care se aşeză. Toţi muşchii îi rămaseră însă încordaţi şi avea spatele drept. Privirea îi alunecă spre Belle, însă nu desluşi nimic pe chipul ei, aşa că reveni la mătuşă. Ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Cu amândoi, îl corectă Lady Ainsley.

„Oh, nu!” Belle se scufundă în canapeaua aşezată de partea cealaltă a măsuţei pentru ceai, faţă în faţă cu Quinton, şi simţi cum i se strânge stomacul. Oare Lady Ainsley ştia ce se petrecuse între ei în acea seară?

Vicontesa trase o gură de aer şi îşi frământă iar palmele.

— Am constatat că situaţia care priveşte Glenarvon şi viitorul lui Annabelle s-au schimbat.

„Oh, nu, nu, nu, nu!” Îşi lipi palma de stomac ca să nu îi vină să verse şi îşi mută privirea la Quinn, al cărui chip rămase indescifrabil. Lady Ainsley îşi dăduse seama ce făcuseră – îşi reprimă un geamăt de groază.

— Cum s-a schimbat? întrebă calm Quinn.

Mătuşa lui ezită, apoi îşi mută privirea la Belle, care îngheţă. Ultima dată când o văzuse pe vicontesă atât de prost dispusă fusese la moartea lui Lord Ainsley. O tulbura profund să o vadă din nou în starea aceasta. Annabelle, eşti

sigură că nu vrei să te măriţi?

— Categoric, şopti ea în timp ce Quinn se uită la ea fără să spună nimic.

Slavă Domnului că măcar de data asta ticălosul îşi ţinea gura! Nu credea că ar fi suportat să mai aibă o discuţie în contradictoriu cu el în faţa mătuşii lui.

— E o mare dezamăgire. Lady Ainsley se posomorî şi recunoscu încet: Speram din tot sufletul să vă căsătoriţi.

Lui Belle i se opri inima. La fel păţi şi Quinn, care tocmai îşi ducea paharul de whisky la gură.

— Dar de unde până unde? întrebă el calm.

Văduva scutură din cap.

— Am văzut cum vă priviţi unul pe celălalt încă de când aveaţi 18 ani. De atunci existau scântei între voi.

Belle se feri de privirea vicontesei, dar nu îşi putu ascunde roşeaţa trădătoare care îi cotropise obrajii.

Lady Ainsley insistă:

— De ce credeai că te-am invitat aici, la Glenarvon?

— Pentru că aveai nevoie de ajutorul meu pentru a-i tria pe domnii eligibili de vânătorii de avere, ripostă el în timp ce continuă să îşi ducă paharul la gură. Era evident că ideea îi displăcea la fel de tare acum ca în urmă cu trei săptămâni, când îi făcuse propunerea. Pentru a-i găsi lui Belle un soţ potrivit.

Vicontesa suspină, recunoscându-se înfrântă.

— Tu erai acela, dragul meu băiat.

Se înecă cu whisky-ul. Îl apucă tusea, se şterse cu dosul palmei la gură şi se uită uluit la ea.

La fel ca şi Belle.

Lady Ainsley zâmbea amar în sinea ei, regretând din tot sufletul că planul nu funcţionase.

— De-a lungul anilor, am învăţat că cel mai rapid mod de a face un bărbat să-şi dorească ceva este să-i spui că nu-l poate avea. Aşadar, ţi-am spus că doresc să îi găseşti pe cineva, sperând că îţi vei da seama că de fapt vrei tu să te însori cu ea. Se uită plină de speranţă la Quinton. Ai cerut-o în seara asta şi sunt sigură că…

— Nu vreau să mă mărit, o întrerupse Belle cât de

ferm putu, conversaţia fiind de-a dreptul de nesuportat – poate dacă o repeta de suficiente ori ajungea să o creadă şi ea.

— Cu nimeni? insistă văduva.

— Nu, milady. Trase adânc aer în piept, refuzând să se uite în ochii lui Quinton pentru ca el să îşi dea seama că minţea. Doresc să rămân în compania dumitale atâta vreme cât mi-o vei permite.

— Atunci înseamnă că nu avem de ales. Lady Ainsley schimbă o privire întrebătoare cu Bartleby, care încuviinţă din cap şi îşi trase lavaliera de la gât care parcă voia să îl sufoce. Mai trase o dată aer în piept. Anunţul tău din această seară schimbă cu totul datele problemei.

Era din ce în ce mai confuză. Cum adică schimba totul? Nu avea un logodnic şi avea să piardă oricum Glenarvon. Anunţul nu făcuse decât să definitiveze această stare de fapt.

Pe fruntea lui Quinton apăru o cută.

— Cum adică?

— Când Lord Ainsley şi-a întocmit testamentul, continuă vicontesa, a ataşat această clauză cu măritişul pentru că a vrut să te protejeze, Annabelle.

— De tatăl meu, şopti ea.

Lady Ainsley ezită, pălind uşor.

— De Marcus Greene, da.

Bartleby se îndreptă în scaun, după care se aplecă spre marginea şezutului.

— Deşi Lord Ainsley era păzitorul tău, în cazul în care Marcus Greene revenea vreodată în viaţa ta, ar fi dispus de toate drepturile pentru a-şi asuma controlul asupra proprietăţii tale. Singura cale de a te proteja a fost ca proprietatea să devină a ta şi a soţului tău.

— Da, ştiu.

De ce îi spuneau lucrurile acestea? Nu mai conta oricum absolut deloc.

— Dar eu şi Ainsley am crezut întotdeauna că te vei mărita, că îţi vei găsi perechea, zise ea uşor visătoare. În acest caz, clauza nu ar mai fi contat.

— Nu contează nici acum. Pieptul lui Belle se strânse cu un amestec de vină şi pierdere. Şi o mare durere. Glenarvon nu va fi oricum al meu, aşa că tata nu va putea pune mâna pe el oricum.

— Nu ar putea oricum, draga mea, zise sumbru Lady Ainsley. Marcus Greene a murit.

„A murit”. Amorţeala o străfulgeră prin tot corpul precum un fior. Inima îi tresări o singură dată de durere. Asta era. Trecu şi clipa aceasta şi se simţea exact la fel ca înainte. Nu durerea o măcina, ci lipsa ei.

Tatăl ei murise. Iar ea nu putea găsi suficientă afecţiune pentru de el în inima ei pentru a vărsa măcar o lacrimă.

— Annabelle? întrebă încet Quinn, vocea lui gravă fiind marcată de îngrijorare.

Se întoarse să se uite la el, iar îngrijorarea cu care o privea o străpunse adânc. *Asta o* făcea să-i dea lacrimile mult mai repede decât vestea morţii tatălui ei.

— Sunt bine, şopti ea, prinzându-şi mâinile în poală. Nu ştia ce putea face cu mâinile… îşi ridică privirea spre Lady Ainsley, care şi le frângea în continuare pe ale ei, cuprinsă de o mare nelinişte. Eşti sigură că a murit?

— Lord Quinton m-a însărcinat cu găsirea tatălui tău, interveni Bartleby.

Îşi mută privirea spre Quinton.

— Este adevărat? De ce?

— Pentru că nu am vrut să ai şi alte probleme, îi explică el cu gentileţe. Ştiu prin ce iad v-a făcut omul ăsta să treceţi pe tine şi pe mama ta şi am vrut să mă asigur că va rămâne în cealaltă parte a Angliei, de unde nu îţi putea face rău.

I se puse un nod în gât. Să-l ia naiba! De ce trebuia să fie atât de grijuliu şi de bun? Îi era imposibil să nu îl iubească când se comporta aşa.

— Am angajat pe cineva care i-a dat de urmă în Liverpool, adăugă Bartleby. Acolo s-a dus după ce a fost eliberat din închisoare şi a lucrat ca hamal în port, unde a fost condamnat pentru furt şi trimis înapoi în temniţă. A

murit întemniţat acum optsprezece luni. Înregistrările parohiei confirmă. Se întristă. Îmi pare rău, draga mea.

— Mulţumesc, murmură ea, consternată că durerea tuturor celorlalţi pentru ea era mai mare decât durerea ei pentru tatăl mort. Un om care fusese în viaţa ei o perioadă suficientă pentru a-l dispreţui.

— Domnul Bartleby m-a înştiinţat de moartea lui de îndată ce a aflat. Anticipând întrebarea lui Quinn, Lady Ainsley explică: Bartleby este de ani buni avocatul familiei şi ştie că pentru orice problemă ce vizează siguranţa lui Annabelle trebuie să mă contacteze imediat.

— Apreciez că mi-aţi spus. Belle scutură din cap. Dar moartea lui nu schimbă nimic. Nu mai poate avea Glenarvon, dar nici eu nu pot.

Lady Ainsley şi domnul Bartleby schimbară o privire plină de subînţeles. După aceea, vicontesa spuse încet:

— Ba poţi.

— Ba nu, zise ea cât putu de hotărât, fără să îndrăznească să întâlnească privirea întunecată a lui Quinn. Doamne, Dumnezeule, de ce nu încheiau o dată pentru totdeauna acest subiect? *Nu* mă mărit.

Bartleby răspunse cu tact:

— Testamentul mai conţine o parte care ar putea fi luată în considerare acum şi care te numeşte drept moştenitoare a castelului Glenarvon fără a mai fi nevoie să te măriţi.

I se puse un nod în gât şi îndrăzni din nou să spere. În seara aceea, când se decisese să nu se mărite, să îl urmeze pe Quinn în umbre, fusese sigură că îşi pierduse căminul. Se resemnase şi devenise mai îndrăzneaţă pentru că nu mai avea ce pierde.

Iar acum i se oferea o a doua şansă. Inima îi bătea să sară din piept şi văzu doar că Quinn se tensionase şi se mutase pe marginea scaunului. Întrebă încet:

— Cum?

— După cum ştiţi, continuă avocatul, Lord Ainsley şi-a lăsat moştenire toate proprietăţile alienabile fiicelor sale, care să le împartă în mod echitabil între ele.

— Da, fiicelor din primul lui mariaj.

Bartleby se uită la Lady Ainsley, care şovăi, apoi dădu din cap că e de acord ca el să continue. Îşi drese vocea şi explică mai departe:

— Moştenirea Glenarvon echivalează cu părţile pe care le-au primit şi ele. Lord Ainsley a ţinut foarte mult la asta. Se opri şi îşi împinse nervos ochelarii pe nas. A vrut ca toate fiicele sale să aibă o viaţă bună.

Încuviinţă din cap, remarcând cu coada ochiului că Quinn se ridicase din scaun şi venise în spatele canapelei pe care stătea ea.

— Lord Ainsley a fost un om bun. Desigur, el a…

— Inclusiv tu.

I se tăie respiraţia de uimire. Quinn îşi puse încet mâna pe umărul ei în timp ce ea pătrunse înţelesul cuvintelor lui. Nu, nu se putea. Era… *imposibil.*

Dar când îşi ridică privirea spre Quinn şi îi văzu chipul serios, ştiu…

— Tatăl meu a fost Marcus Greene, îngăimă ea atât de încet încât abia se auzi şi ea. Inima îi bătea nebuneşte, atât de tare, încât credea că o să-i sară cu totul din piept. Năucită, se întinse să acopere palma lui Quinn cu palma ei, în căutarea unei ancore care să o ajute să nu se prăbuşească. Tatăl meu… nu a fost tatăl meu? Lady Ainsley se aşeză lângă ea pe canapea şi îi luă mâinile. Privirea întristată şi îndurerată a vicontesei o bulversă, lăsând-o fără suflare şi aducându-i lacrimi fierbinţi în ochi.

Când simţi că tot sângele i s-a scurs de pe chip şi că începea să tremure, Lady Ainsley îi puse o palmă pe obraz.

— Charles North, Lord Ainsley, a fost adevăratul tău tată, Annabelle.

Simţi o durere sfâşietoare. Lumea se clătina în jurul ei. Doar mâna lui Quinn de pe umărul ei era un punct de sprijin, care o strângea puternic ca să-i dea de ştire că era acolo.

— Nu am vrut niciodată să te rănim, de aceea nu ţi-am spus, şopti Lady Ainsley, mângâind-o uşor pe Belle pe obraz şi pe păr, în timp ce cu cealaltă mână o ţinea strâns

de mână. Dar secretul nu mai putea fi păstrat. Trebuia să afli acum.

Belle strânse pleoapele şi dădu scurt din cap.

Simţi mâna lui Quinn alunecând de pe ea. Nu. Stai cu mine! Nu era însă în stare să vorbească din cauza angoasei teribile care o sfâşia pe interior. Apoi auzi vocea lui Lady Ainsley prin toată ceaţa dureroasă care o sufoca.

— …când şi-a pierdut prima soţie, Ainsley a fost devastat. De abia se mai ridica din pat şi nu mai voia să mănânce. Mama ta îi era menajeră în casa din Londra şi l-a ajutat să iasă din acel impas. Au devenit foarte apropiaţi. Vocea vicontesei tremură, dar Belle era doar vag conştientă în durerea ei de perioada dificilă prin care trecuse aceasta. Ainsley a iubit-o pe mama ta foarte mult, dar era viconte, avea copii mici de care trebuia să aibă grijă şi nu se putea căsători cu menajera.

Belle dădu iarăşi scurt din cap şi îşi strânse şi mai tare pleoapele.

— Iar într-o bună zi a plecat. Fără să anunţe, fără o explicaţie… Ainsley a căutat-o, dar nu a mai fost de găsit. Cu toate acestea, nu a renunţat niciodată, iar aproape zece ani mai târziu, a găsit-o. Atunci a aflat că avea o fiică, pe tine. Îi luă chipul între palmele tremurânde. Mama ta a plecat pentru că şi-a dat seama că era gravidă şi s-a măritat cu Marcus Greene ca să nu fii copil din flori. Când Ainsley v-a găsit pe voi două, aveai opt ani. Credeai că Marcus Greene e tatăl tău, iar mama ta nu a vrut să ştii adevărul.

Belle suspină încet, neputând să îşi oprească o lacrimă ce i se prelinse pe obraz.

— Să nu o învinovăţeşti pe ea, draga mea. Mâinile ei moi îi mângâiată tâmplele şi obrajii, ştergându-i cu tandreţe lacrimile răzleţe. A vrut doar să te protejeze, să te ştie în siguranţă. Dar nu uita că i-a dat voie lui Ainsley să te cunoască.

— De ziua mea, îngăimă ea cu emoţie.

— Ţi-a dăruit o hăinuţă şi pantofi noi, o păpuşă frumoasă, precum cele pe care le dăruise fiicelor lui când

erau mici. Făcu o pauză, marcată şi ea de emoţia momentului. L-a durut sufletul să vă lase acolo.

Belle era sigură că suferise. Dumnezeule! Adevărul pe care îl afla acum îi provoca o durere imensă, pe care o simţea cu fiecare răsuflare.

— Când Marcus Greene a fost arestat, Ainsley a luat toate măsurile de siguranţă pentru ca tu şi mama ta să aveţi un loc unde să locuiţi, hrană, haine, tot ce aveaţi nevoie. Vicontesa trase aer în piept. Apoi mama ta s-a îmbolnăvit.

— Iar eu am venit aici, şopti ea. Deschise ochii şi zări ca prin ceaţă chipul îngrijorat al lui Lady Ainsley.

— I-a promis mamei tale pe patul de moarte că se va purta cu tine la fel ca şi cu fiicele lui. Ochii îi străluceau. A fost lângă ea când şi-a dat duhul. Ultimele cuvinte pe care mama ta le-a auzit au fost cât de mult a iubit-o.

Neputând să îşi mai înăbuşe şuvoiul de lacrimi, Belle se prăbuşi în braţele lui Lady Ainsley. Vicontesa o ţinu cu tandreţe şi îi şopti cuvinte de îmbărbătare în timp ce o ţinea în braţe.

Belle nu îşi dădu seama cât de mult plânsese în poala lui Lady Ainsley, dar când se ridică şi îşi şterse ultima lacrimă, Quinn se mutase în dreptul ferestrei şi se uita în gol în întuneric, cu spatele la ele şi cu o palmă masându-şi ceafa.

— De ce? şopti Belle, ţinând-o bine pe vicontesă de mâini. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Aveai oricum o viaţă grea, îţi pierduseşi mama bolnavă de friguri şi tatăl tău fusese întemniţat. Ainsley ştia ce li se întâmpla copiilor ilegitimi concepuţi cu persoane obişnuite când adevărata identitate a tatălui era făcută cunoscută şi nu a vrut să fii rănită mai mult decât fuseseşi deja. S-a gândit că era cel mai bine să rămână secret şi să îţi ofere cea mai bună viaţă. O strânse de mâini pe Belle. Amândoi am considerat că e mai bine aşa.

Toţi anii aceştia… nu bănuise nici măcar o dată că Lord Ainsley era altcineva decât omul bun şi generos care o primise în casa lui pentru a-i face o favoare mamei ei. Dar o

iubise, asta ştiuse întotdeauna. La fel de mult ca un tată.

— Te-am tratat aşa cum le-am tratat pe fiicele lui, iar el s-a asigurat că beneficiezi de absolut orice, de la o educaţie bună la debutul în înalta societate din Londra. Lady Ainsley zâmbi amar. A fost întotdeauna foarte mândru de tine, mai ales când te găsea în bibliotecă, pierdută în paginile unei cărţi. Erai micuţa lui intelectuală şi se lăuda în permanenţă cu fata lui deşteaptă, cu ultima limbă străină pe care o învăţaseşi, cu piesa de teatru sau romanul cu care fi obligai pe bietul Ferguson să o pună în scenă cu tine în grădină. Te-a iubit la fel de mult ca pe o fiică legitimă.

Belle încuviinţă şi-şi plecă capiii ca să îşi şteargă lacrimile. Şi ea îl iubise. Durerea care îi umplea acum inima nu era pentru Lord Ainsley, ci pentru ea, pentru că nu avusese niciodată şansa să îl trateze ca pe un tată.

— A vrut să te protejeze, aşa că am căzut de acord să nu îţi spunem niciodată. Ce rost ar fi avut? Clătină cu tristeţe din cap. Dar acum, că situaţia s-a schimbat…

Vocea ei se stinse treptat, aşa că Bartleby interveni cu blândeţe:

— Acum poţi primi Glenarvon ca parte a moştenirii pe care a lăsat-o fiicelor lui.

Quinn se uită peste umăr, încruntându-se furios la Bartleby.

— Spune-i şi restul, îi ordonă el.

Cei doi se studiară pe îndelete, iar comunicarea tacită dintre ei aduse un val de ger în cameră. O tensiune pe care Belle nu o pricepea.

— Spune-i ce trebuie să facă pentru a o putea pretinde. Că nu îşi poate căpăta moştenirea decât dacă va anunţa oficial că este fiica ilegitimă a lui Ainsley, zise Quinn plin de dispreţ. Copilul lui din fiori.

— Quinton, te rog! interveni Lady Ainsley pe un ton autoritar.

Duritatea vocii şi a chipului lui ar fi putut tăia sticla. Dar când se uită la Belle, expresia lui se înmuie.

— Nu vei fi niciodată acceptată în societate. Nu te vor lăsa niciodată să uiţi cine eşti şi de unde provii. Îţi vor

spune în faţă – mai rău, vor face absolut orice ca să te simţi prost, vor răspândi istorii urâte şi neadevărate despre tine, îţi vor distruge şi ce a mai rămas din reputaţie.

Se uită câteva momente în ochii lui, fiecare secundă fiind marcată de bătăile puternice ale inimii ei. Angoasa era din ce în ce mai mare, îi păsa atât de mult de ea, făcea încă o încercare de a o proteja pentru că o prevenea... Dar nu o iubea.

Schiţă un zâmbet, buzele i se curbară uşor şi-şi semeţi bărbia.

— N-au decât. Nu am avut nevoie de ei în ultimii douăzeci şi cinci de ani, nu o să am nevoie de ei nici de acum încolo.

— Ştii că asta înseamnă că vei fi ostracizată de societate. Îţi va fi foarte greu, insistă el. Eşti sigură că poţi face faţă?

— Ce-mi pasă mie de ce crede lumea despre mine? O strânse pe Lady Ainsley de mână. Voi avea Glenarvon, arendaşii, muncitorii, îi voi avea pe săteni... pe toţi cei pe care îi iubesc şi pe toţi cei care mă iubesc. Sesizase îngrijorarea care îi întunecase chipul, dar în acelaşi timp observase şi licărirea de admiraţie din ochii lui ca safirele. Acum voi putea spune lumii că Lord Ainsley a fost tatăl meu şi voi face în aşa fel încât să ştiu că ar fi fost mândru de mine. Aşa cum ar face orice fiică.

Nu îşi luă nicio fracţiune de secundă privirea de la ea.

— Asta-i Clopoţica pe care o ştiu!

Pieptul i se încălzi imediat, chiar dacă numai se sfărâma când se gândea la noua ei perspectivă. Un viitor pe care nu îl putea avea alături de el.

— Dacă asta este decizia pe care ai luat-o, interveni Bartleby, atunci mâine la prima oră va trebui să fac cerere ca testamentul să fie redeschis la tribunal. Magistraţii vor dori cu siguranţă să ne chestioneze pe toţi, dar cred că îţi vor acorda Glenarvon, mai ales după ce le voi arăta scrisorile pe care le am în birou, în care Lord Ainsley şi mama ta recunosc că Lord Ainsley este adevăratul tău tată. Îi zâmbi. Felicitări, domnişoară Greene! Eşti noua

proprietară a castelului Glenarvon.

— Mulţumesc, şopti ea. Belle se uită la Quinn. Ar fi vrut să împărtăşească bucuria dulce-amară a acestui moment cu el, dar el se întorsese iar cu spatele şi se uita gânditor pe fereastră. Bartleby zâmbi mândru spre Quinn. Îşi înfoie pieptul pe sub vestă. Mi-ai cerut să găsesc o portiţă legală, Lord Quinton. Uite, exact asta am făcut!

Quinn însă nu făcu decât să mârâie ceva, foarte atent la priveliştea de afară, deşi nu putea vedea absolut nimic altceva în afară de bezna coborâtă peste peisajul rural.

Lady Ainsley se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Belle după ea.

— Cred că am face bine să mergem în camera ta acum. Îi puse mâna precum o mamă pe obraz şi îi zâmbi încurajator. A fost o seară lungă. Simt sigură că ţi-ar prinde bine să te odihneşti. Şi ştiu că, deşi nu ţi-aş putea înlocui niciodată mama – făcu o pauză, iar ochii îi lăcrimară – sper că încă mai ţii la mine ca o fiică.

Neîndrăznind să vorbească de *frică* să nu izbucnească în plâns, Belle o strânse cu drag în braţe pe Lady Ainsley. Apoi vicontesa o luă de mijloc şi o conduse afară din cameră.

Belle se întoarse preţ de o clipă şi îl văzu pe Quinn întorcându-se de la fereastră şi bătându-l pe Bartleby pe spate.

— Bartleby, poate mai poţi sta puţin. Am o propunere pentru tine... Vocea profundă a lui Quinn se stinse când Belle ieşi pe coridor la braţ cu văduva.

Capitolul 12

Belle se aşeză pe locul de la fereastră din dormitorul ei, îşi sprijini fruntea de sticla rece şi se uită în noapte, fără să vadă nimic dincolo de geam. Adevărul era că nici nu se uita. Era prea absorbită de gânduri, se frământă şi se chinui până când nu mai ştiu ce să înţeleagă. Sau să simtă.

Izolarea în propria cameră nu îi aducea liniştea de care avea nevoie, mai ales că Lady Ainsley venise deja de două ori să verifice ce face şi îi trimisese servitoarea să îi aducă o cană de lapte cald ca să adoarmă mai repede. Să adoarmă? O bufni râsul. Ce absurd! Nu putea să adoarmă deloc în seara asta. Nu putea adormi când ştia că adevăratul ei tată fusese Lord Ainsley şi că Glenarvon era al ei pentru totdeauna.

Şi, cu siguranţă, nu putea dormi când mintea îi era tulburată de Quinton, când retrăia atât de nebunesc fiecare moment în care făcuse dragoste cu ea.

Nu. Nu făcuse dragoste.

Strânse ochii în faţa durerii mistuitoare care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la amestecul acela special de trupuri şi suflete. Probabil că ea făcuse dragoste cu el, dar ce simţise el pentru ea nu avusese nicio legătură cu dragostea.

Iar într-un final, când o ceruse în căsătorie, nu avusese de ales şi trebuise să îl refuze – oh, ce chin! Ştia însă că o astfel de căsnicie ar fi fost iadul pe pământ, aşa că nu avea de gând să se pună într-o asemenea postură. Indiferent cât de nobile erau intenţiile lui Quinn sau cât de tare ar fi vrut să-i devină soţie.

Cineva bătu cu sfială în uşă, iar ea îşi dădu peste cap ochii înroşiţi de plâns. Ce mai era? De ce nu o lăsau cu toţii în pace să îşi plângă de milă?

Ciocănitul se repetă. Îngrozită că era o altă vizită a lui Lady Ainsley sau o altă cană cu lapte cald, pe care nici măcar nu voia să îl bea, deschise uşa.

Şi suspină.

— Quinton.

El îşi sprijini umărul de pragul uşii şi îi zâmbi. Preţ de o clipă, nici nu îi veni să creadă că nu era doar o plăsmuire a imaginaţiei, dar ştia că era cât se poate de real. Doar adevăratul Quinton era în stare să îi stârnească asemenea senzaţii de confuzie şi dor, o luptă în interiorul ei care nu o lăsă să înţeleagă ce trebuia să facă: să i se arunce în braţe sau să-l strângă de gât. O clipă, nici nu-i păsă măcar care

dintre variante era mai probabilă atâta vreme cât îşi putea pune mâinile pe el.

— Invită-mă înăuntru, murmură el cu blândeţe. Vocea lui adâncă i se răsuci pe şira spinării şi îi făcu pielea de găină pe braţele goale.

Trase adânc aer în piept, rămase fermă şi se rugă ca el să nu observe cât de tare o făcea să tremure.

— Nu se cuvine.

O studie cu o privire dogoritoare, care îi spunea limpede cât de puţin îi păsa lui de ce se cuvenea sau nu. Privirea aceea era un şuvoi de amintiri ale tuturor sărutărilor care îi tăiaseră respiraţia, ale fiecărei atingeri minunate, iar îndrăzneala lui o înfioră.

Ca şi cum ar fi ştiut ce dorinţe nedesluşite trezise în trupul ei, îşi arcui colţul gurii amuzat.

— Nu mai poate omul să-şi viziteze logodnica?

— Nu sunt logodnica ta. Se forţă să vorbească pe un ton jucăuş, deşi în suflet avea un mare gol. Nu ai auzit? Acum sunt moştenitoare. Nu mai trebuie să te însori cu mine ca să salvez Glenarvon.

Respiră adânc ca să se liniştească, dorindu-şi să-l atingă, să-şi treacă degetele prin părul lui ciufulit din care îi căzuse o şuviţă aurie pe frunte. Dar nu era atât de naivă încât să îşi închipuie că aveau să se oprească după o atingere atât de inofensivă, aşa că îşi ascunse mâinile trădătoare la spate.

Îi surprinse privirea şi murmură:

— Dar dacă aş vrea să mă însor oricum cu tine?

I se tăie respiraţia, gâtul şi nasul înţepând-o de emoţie. Şopti pe nerăsuflate:

— Dar nu vrei.

— Ba vreau. Lasă-mă să intru şi o să-ţi demonstrez. Rosti cuvintele acestea mieroase atât de lacom, încât o făcu să se înroşească brusc.

Iar ochii lui sclipiră când îi sesizară reacţia. Şi oricum vreau să-ţi dau cadoul de ziua ta.

În piept i se puse un nod dulce-amar pentru că îi păsa suficient de mult de ea încât să-i aducă un cadou, să vină în

dormitorul ei… dar nu suficient cât să o iubească.

— Nu vreau să fii văzut aici.

Ridică provocator o sprânceană.

— Atunci pofteşte-mă înăuntru.

Îşi muşcă buza şi şovăi. Ar fi trebuit să-l refuze, să-l facă să plece, dar ar fi pierdut şi ultima şansă de a fi singură cu el, să fie ţinută în braţele lui protectoare.

— Te rog, Belle, zise el cu onestitate. Aş vrea tare mult să intru şi să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? întrebă ea neîncrezătoare.

— Poate şi altceva. Zâmbetul lui înflori într-un surâs pervers. Dar nu o să aflăm niciodată dacă nu mă laşi să intru.

O voce din capul ei îi striga să aibă grijă, dar tot nu îi putea domoli dorinţa puternică pe care o simţea pentru el. Neputând să îşi refuze fericirea de a fi cu el, se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre, închise tăcută uşa, apoi se opri să respire adânc înainte de a încuia.

Quinn lăsă tolba pe care o adusese pe scaunul de citit şi se întoarse cu faţa spre ea. Privirea lui arzătoare alunecă languros peste ea, de la şuviţele dezordonate până la degetele de la picioare şi înapoi, iar oriunde îi poposea privirea pielea ei lua foc. Pasiunea de acum familiară se amplifică, respiraţia i se acceleră şi începu să respire sacadat. Trupul ei ştia deja ce era capabil să îi facă şi tânjea din nou după acele senzaţii. La fel de bine ştia că doar Quinton era în stare să o facă să simtă asemenea plăceri, o asemenea libertate şi bucurie.

— Nu ar trebui să fii aici, protestă ea cu jumătate de gură, neputând să îşi mascheze tremurul excitat al vocii.

— Eşti frumoasă. Ochii lui străluciră în focul şemineului.

Încercă să facă abstracţie de remarca lui şi trase cu putere aer în piept ca să se calmeze.

— Nu e normal să fim singuri.

— *Foarte* frumoasă.

Exasperată, îşi lăsă umerii să cadă în faţa acestei tentative de a-i alunga frustrările.

— Quinton…

Veni încet spre ea, apoi o apucă de bărbie şi îi înclină chipul ca să o sărute cu tandreţe pe buze. Belle închise ochii, copleşită de apropierea lui, de masculinitatea lui care u umplea simţurile.

Se mută mai aproape de el. Căldura trupului lui dur lângă trupul ei moale îi produse furnicături pe fiecare centimetru de piele unde o atingea, iar buzele lui o sărutară atât de pasional, încât deja îşi dorea mai mult. Spaţiul acela secret dintre picioarele ei tânjea după el, simţea nevoia pe care doar el i-o putea satisface. Nu putea pricepe nici în ruptul capului cum tocmai Quinton Carlisle îi stârnea această dorinţă disperată. Era limpede însă că doar el o putea face.

Nu o iubea, dar o dorea. Iar în seara aceea, în singura lor noapte împreună, trebuia să-i fie de ajuns.

Gura lui se desprinse de a ei pentru a o săruta uşor de la maxilar până la ureche, apoi în jos pe claviculă, unde gâtul se curba spre umăr. Îşi plimbă mâna pe decolteul cămăşii ei de noapte, mângâind-o uşor peste sâni.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, Annabelle, murmură el în opinia ei, era o minciună. Se înroşi în obraji fiindcă fusese surprinsă îmbrăcată cu o cămaşă de noapte veche, care o acoperea într-o pânză albă de bumbac de la încheieturile mâinilor până la glezne.

— Nu sunt deloc în cârpa asta.

Şi cu siguranţă nu era frumoasă cu nasul şi ochii înroşiţi de plâns.

— Eu zic că arăţi delicios, murmură el în timp ce îi desfăcu panglica de la decolteu şi îi lăsă cămaşa desfăcută pe umeri.

Râse la auzul acelei linguşeli şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Nu sunt delicioasă. Se jucă aţâţător cu părul de la ceafa lui, din ce în ce mai excitată. Se simţea feminină şi uşoară, întrucâtva dornică să facă gesturi nebuneşti, aşa că îl tachină. Budincile sunt delicioase, nu femeile. Se prefăcu insultată şi arcui mustrător o sprânceană. Ce sunt eu,

prăjitură?

— Cea mai bună prăjitură, murmură el. O sărută delicat, dar posesiv în valea dintre sâni, iar ea vibră cu gândul la ce avea să urmeze.

— Cu căpşune şi frişcă? Se arcui spre el, invitându-i gura să se înfrupte din corpul ei. Latura ei desfrânată îşi dorea să îl tachineze până îşi pierdea controlul, să îl facă să o dorească la fel de mult cum îl dorea şi ea. Roz şi suculentă, dulce la gust…

Imaginea invocată de ea îl făcu să geamă, şi mâinile începură să îi cutreiere în voie peste tot, mângâindu-i curbele nevăzute de sub bumbacul umflat.

— Mă omori, Belle!

Râse pervers.

— Şi atât de multă glazură cu unt, spuse ea cu respiraţia întretăiată în timp ce o strângea de posterior prin ţesătură, care de-abia aşteaptă să fie linsă…

Îi captură gura, transformându-i descrierea ispititoare de pe buze într-un geamăt înfundat. Îl sărută şi ea cu aceeaşi pasiune de nestăvilit, îi răvăşi părul mătăsos în pumni în timp ce simţi în mod implacabil pulsaţia dintre picioare.

— Vreau să te gust centimetru cu centimetru, Belle, murmură el lângă gura ei, fără să se oprească din sărutat. Vreau să te devorez.

O apucă de mânecile cămăşii de noapte şi trase brusc, îndepărtându-i cu pricepere ţesătura de pe corp dintr-o singură mişcare, după care o lăsă să cadă pe podea în jurul picioarelor ei goale.

Belle icni. Era dezbrăcată! Goală puşcă şi desculţă în faţa lui. Se făcu roşie ca focul.

El se dădu un pas în spate ca să o admire, iar ea îi simţi privirea fixă şi fierbinte încingându-i sânii, apoi abdomenul, până la cârlionţii dintre picioare. Chipul lui era răvăşit de dorinţă pură. Brusc, nu mai simţi nicio dorinţă să îl tachineze. Privirea lui îi spunea că avea de gând să se ţină de cuvânt – voia să o devoreze.

Şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Murmură cu vocea înecată:

— Da, Quinton.

O luă în braţe şi o duse în partea cealaltă a camerei ca să o aşeze pe pat. Îşi scoase apoi repede cămaşa şi pantalonii, iar între timp Belle îl privi cu neruşinare. Era prima dată când îl vedea fără haine, iar imaginea lui o năucea. Ochii îi alunecară peste muşchii duri ai pieptului şi peste musculatura de pe abdomen, apoi cu neobrăzare asupra mădularului lui, deja rigid şi gros de dorinţă.

I se tăie răsuflarea.

Era absolut magnific, auriu tot în lumina şemineului, cu muşchi lungi şi viguroşi la mâini şi la picioare, cu ochii albaştri care o priveau atât de intens încât o făceau să tremure.

Când simţi căldura degetelor lui pe gleznă şi apoi în sus pe piciorul gol până pe curbura şoldului, îi scăpă un scâncet neajutorat de dorinţă. Ce femeie depravată trebuia să fie pentru că stătea aşa, întinsă goală pe pat, şi îl lăsa să-şi plimbe mâinile pe ea, să o atingă şi să o exploreze după bunul lui plac!

Dar, dacă asta însemna să fie depravată, nu avea niciun regret. Nu avea de gând să se ruşineze vreodată din cauza plăcerilor pe care Quinn i le aducea.

El îngenunche lângă pat şi îşi puse palmele pe coapsele ei.

— Annabelle… te rog…

Ştiind ce dorea, îşi desfăcu picioarele pentru a întâmpina cu bucurie această nouă intimitate între ei. Nu îi era ruşine că stătea aşa în faţa lui, când îl auzea şoptindu-i cât de frumoasă era, când îi simţea fierbinţeala buzelor puternice cu care o sărută delicat şi cu tandreţe chiar acolo. Era Quinn, îl iubea – nu îl iubise dintotdeauna?

Încet şi blajin, buzele lui o dezmierdară cu săruturi lente care nu o stârneau neapărat, ci mai degrabă o alinau şi o relaxau, iar cu un suspin mulţumit, întinse mâna să-şi treacă degetele prin părul lui. Cum era posibil ca acelaşi bărbat să fie atât de pasional, încât să-i smulgă ţipete de plăcere mai devreme, iar acum să fie atât de tandru, încât îi

transmitea o căldură calmantă care radia din toată fiinţa ei?

Dar sărutările delicate deveniră mai apăsate, iar gura lui fu mult mai insistentă. La un moment dat, linse apăsat…

— Quinton! icni ea, contorsionându-se sub gura lui.

— Şşşt! O mângâie cu amândouă mâinile pe interiorul coapselor pentru a o face să stea nemişcată, ca şi cum ar fi mângâiat o pisică. Fiecare cuvânt îi adie aer fierbinte peste miezul umed. Eşti atât de delicioasă, Belle… Lasă-mă să gust din tine.

Trase adânc aer în piept, apoi scoase un suspin lung. Închise ochii şi se predă senzaţiei decadente create de gura lui, atingerilor minunat de intime ale limbii care se afunda în ea, sunetelor delicate ale buzelor lui savurându-i cel mai ascuns loc. Dorinţa zburdalnică din ea începu din nou să crească, pulsând cu o asemenea neruşinare în gura lui, încât era sigură că şi el îi putea simţi pulsul dorinţei pe buze şi îi putea gusta dorinţa de a i se abandona.

— Quinn! Numele lui răsună ca un scâncet tânguitor şi începu să vibreze toată.

— Ştiu, iubito… O mai sărută o dată prelung pe inima fierbinte, apoi se prelinse în sus pe trupul ei, lăsându-i o dâră de sărutări umede până pe gât.

Urcat peste ea cu trupul lui masiv, întinse o mână între coapsele ei şi o desfăcu încet cu degetele. Ca şi cum i-ar fi înţeles dorinţa nouă inexplicabilă, mult mai intensă decât nevoia fizică de eliberare, îşi strecură încet bărbăţia în ea, împingându-se uşor în ea până când îşi lipi şoldurile de ale ei.

— Mai încet de data asta, murmură lângă tâmpla ei şi începu să se mişte cu tandreţe în ea. Vreau să te savurez.

Pieptul lui dur se frecă de sânii ei cât alunecă înainte şi înapoi peste ea, penetrând-o încet şi retrăgându-se înnebunitor. Nu se mai repezi să se împlânte ca înainte, renunţase la nevoia disperată de a o poseda – de data asta, era tandru şi afectuos. Nu se mai simţise niciodată atât de feminină şi de puternică, atât de transpusă. Şi i-o datora lui Quinn.

Dacă mai avusese vreo îndoială că îl iubea, momentul

acela o risipi.

Murmurându-i numele, continuă în acelaşi ritm blând. Ea se agăţă de el de fiecare dată când el îşi roti uşor şoldurile pe ea înainte de a se retrage, frecându-se înnebunitor de sexul ei şi pulsându-i o durere plăcută cât mai sus. Cu fiecare mişcare în ea, o însemna ca fiind a lui, iar ea îşi aruncă capul pe spate fericită că trupul ei se bucură din plin de el, completând-o perfect. Se arcui sub el şi îşi legănă şoldurile, astfel încât să îl atragă cât mai adânc în ea. Dacă ar fi putut, l-ar fi lăsat să i se strecoare pe sub piele, să îi inunde sufletul cu esenţa lui.

Îşi înfipse palmele în umerii lui când simţi primele flăcări aprinzându-se, iar durerea pulsantă i se scurse până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Preţ de o clipă disperată, se împotrivi să ajungă pe culmea extazului, ştiind că seara aceasta era ultima dată când putea fi cu el, pentru că voia să prelungească momentul cât mai mult. Îi fu însă imposibil să se controleze, aşa că cedă.

Punctul culminant nu veni precum un val de plăcere fierbinte, ci ca o manta caldă, care îi înfăşură întâi degetele de la picioare, apoi i se urcă pe trup, înfăşurând-o toată. De data asta, orgasmul nu îi mai smulse un ţipăt de pasiune, ci suspinul binecuvântat al iubirii.

— Annabelle, şopti el şi îşi rezemă fruntea de umărul ei gol, după care îşi dădu drumul în ea.

Confruntat cu această nouă senzaţie, trupul ei se cutremură imediat de o plăcere şi mai intensă. De data asta, nu mai folosise teaca aceea protectoare care să îi separe şi avusese dreptate – era mult mai plăcut să facă dragoste aşa, fără niciun fel de barieră între ei.

Doar atunci îşi dădu seama că îi şoptea numele întruna. Nu se putea abţine. Ştia că nu avea să se mai simtă niciodată atât de completă şi perfectă ca atunci când Quinn o ţinuse în braţe.

Quinton se aplecă să o sărute pe spate pe Belle, care stătea întinsă pe burtă în pat, epuizată şi relaxată după partida de sex. Buzele lui se curbară pe pielea ei caldă şi nu se putu abţine să nu chicotească de fericire că se afla acolo

cu Annabelle.

Nu avusese de gând să o posede aşa, fără să folosească ultimul prezervativ pe care-l mai avea la el. Dar surprinzătoarea iubitoare de cărţi îl excitase până în punctul în care nu mai contase decât să fie în ea. Era un risc pe care nu ar fi trebuit să şi-l asume, dar pur şi simplu nu se putuse abţine. Mai ales că avea de gând să se însoare cu ea.

Nu mai avea absolut nicio îndoială. Aici era locul lui, alături de Annabelle. Dacă mai existase vreun dubiu, după această a doua întâlnire intimă, nu mai avea niciunul. Avusese dreptate încă de la început în ce o privea – nu exista bărbat care să i se ofere şi apoi să o părăsească.

Ea roti capul să se uite la el cu obrazul sprijinit de braţele încrucişate şi părul de culoarea caramelului revărsat peste umeri. Pe buze îi juca un surâs satisfăcut.

I se strânse inima când se uită la ea. Cerule, sigur se putea obişnui cu astfel de nopţi! Iar după ce aveau să se căsătorească, nu ar mai fi avut motive să nu se bucure de ele.

Îi plimbă un deget peste gură ca să o facă să zâmbească. Când ea îşi petrecu buzele peste deget şi îl supse sugestiv, senzaţia îl penetră direct până în vârful mădularului. Gemu încet.

— Dacă mai faci aşa, iar te aşez pe spate, o avertiză trăgându-şi mâna.

Privirea ei sclipi pervers.

— Ce-i asta, un avertisment sau o promisiune?

— Desfrânato, o certă el. Îi zâmbi însă larg, neputând să reziste fericirii ei molipsitoare din acea seară. Avea tot dreptul să fie fericită. Glenarvon era în afara oricărui pericol, iar acum ştia că vicontele o iubise ca pe o fiică adevărată.

Singura chestiune rămasă nerezolvată era problema mariajului.

Nu mai era nevoie să se căsătorească, dar el intenţiona cât se poate de serios să se însoare cu ea. Noile condiţii prevăzute în testament nu aveau absolut nicio

influenţă asupra lui. Erau făcuţi unul pentru celălalt; seara aceea i-o demonstrase, iar ea avea acum, mai mult ca niciodată, nevoie de el. Nu avea să-i fie uşor după ce urma să recunoască oficial că este fiica ilegitimă a lui Ainsley. Nici să administreze proprietatea. O putea ajuta cu ambele probleme, în timp ce avea să îl ajute să devină bărbatul pe care şi-l dorea. Prosper, muncitor, devotat familiei şi satului… genul de om de care tatăl lui ar fi fost mândru.

Dar mai întâi trebuia să o convingă. Iar dacă asta presupunea să facă dragoste cu ea în mod repetat, atunci era mai mult decât dispus să se sacrifice până în pânzele albe.

— Ştii, comentă ea cu o voce răguşită în timp ce se mută în braţele lui, oferindu-i fără să vrea o privelişte perfectă asupra sânilor plini şi a cârlionţilor dintre coapse, dacă aş fi ştiut că e aşa de distractiv să stau dezbrăcată cu tine, cred că m-aş fi dezbrăcat sub bolta de trandafiri de la St James acum şase ani.

Râse şi îşi frecă faţa de umărul ei, nevrând să-i strice dispoziţia spunându-i că, dacă era să dea crezare zvonurilor, multe alte cupluri făcuseră exact acest lucru sub aceeaşi boltă. Fireşte, bârfele acelea erau înflorite cu povestiri îndoielnice despre curele şi baionete, aşa că nu prea băga mâna în foc pentru ele. Oricum, dacă ea ar fi vrut să încerce, cu siguranţă ar fi lăsat-o.

Gemând încet, se aplecă şi o sărută, stârnindu-i noi senzaţii de excitaţie până o simţi că tremură. Zâmbi lângă buzele ei. Focul din ea pe care îi plăcea atât de mult să îl aţâţe îi aparţinea lui şi numai lui şi avea de gând să nu îl lase niciodată să se stingă.

Îi luă chipul în palme. Stătea cu ochii închişi, avea buzele roşii şi ude de sărutările lui şi nu arătase niciodată atât de ispititoare. Îşi înclină capul spre el, invitându-l să o sărute iar, iar el avu nevoie de toată stăpânirea pentru a se abţine. Şi să nu facă şi altceva.

— Eşti gata să-ţi primeşti cadoul de ziua ta? o întrebă el, mângâind-o pe obraz.

Dacă nu făcea ceva să le distragă atenţia

amândurora, în scurt timp ajungea iar între coapsele ei, înainte ca ea să apuce măcar să-i şoptească numele. Deşi tentaţia era extraordinar de mare, ştia că de dimineaţă ea ar fi avut dureri. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o rănească într-un fel sau altul.

Deschise brusc ochii şi îşi ridică contrariată privirea spre el.

— Ce să primesc?

Râse şi o sărută pe vârful nasului.

— Credeai că ăsta a fost cadoul, să fac dragoste cu tine?

— Sigur că nu. Mărturisi apoi într-o şoaptă rostită pe nerăsuflate, fixându-l seducător printre genele coborâte. Dar a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Îşi ascunse rânjetul de mulţumire şi se aplecă să o sărute pe umăr. Comentariul ei îl făcu să se simtă mult mai mândru decât merita. Dar îi făcuse plăcere. O enormă plăcere.

Ca să nu rişte să se lase atras din nou de ea, se ridică şi se duse să-şi ia tolba. Scoase un săculeţ de catifea albastră legat cu un şnur cu ciucuri aurii. Îi dădu săculeţul, apoi se trânti în pat şi se sprijini într-un cot.

— Hai, deschide-l! Se aplecă să o sărute pe coapsa goală, în timp ce ea se uita fix la săculeţul greu din catifea din mâna ei. Desfă-l!

Belle îi aruncă o privire suspicioasă în timp ce desfăcu şnurul de aur cu grijă, lărgi gura săculeţului…

Şi rămase cu gura căscată. Făcu ochii din ce în ce mai mari, pe măsură ce scoase încet şiragul de peste un metru de perle albe persane, suficient de lung cât să şi-l poată petrece de trei ori în jurul gâtului. Perlele străbunicii lui!

Mama lui i le dăruise când îşi luase rămas-bun de la ea în urmă cu o lună, la Chestnut Hill, drept amintire, ca să-i aducă aminte cine era, dar şi de importanţa familiei, chiar dacă avea să fie la jumătate de lume distanţă. Îşi trimisese toate bunurile personale la Liverpool cu diligenţa de transport, dar pe acestea le păstrase cu el. În acel moment,

se gândise doar să nu-i fie furate. Acum însă ştia de ce. Soarta însăşi îl făcuse să le păstreze. Trebuiau să fie ale lui Belle.

— Vai, Quinton, îngăimă ea, uluită. … e…

Îi zâmbi cu largheţe. Şi când era uimită era frumoasă.

— Îţi plac?

Lăsată fără cuvinte, dădu din cap şi îşi înfăşură şiragul de perle pe palmă şi pe braţ, albul luminos scoţându-i minunat în evidenţă pielea palidă. Ochii ei străluciră uitându-se la ele, iar genele i se umeziră de lacrimi.

I se înmuie inima. Doamne, Dumnezeule, nu se aşteptase să o facă să plângă!

— Mama întotdeauna zicea că o lady trebuie să primească perle, îi explică el încet.

Arcui neîncrezătoare o sprânceană, dar nu îşi putu dezlipi privirea de la şirag, pe care îl lăsă apoi să i se scurgă printre degete în palme. Şopti cu vocea sugrumată:

— Aceeaşi lady care refuză să se mărite cu tine?

— Mama nu a dat niciun nume, răspunse el cu o faţă impenetrabilă, deşi răspunsul ei îl lovise dur.

Îl refuzase şi înainte, dar avea de gând să o facă să se răzgândească. Începând din acel moment. Se ridică şi o sărută atât de delicat şi de tandru, încât o făcu să suspine încet.

— Le meriţi, Annabelle, şopti el în timp ce îi ciugulea uşor buza de jos. Şi o să mai primeşti multe, multe cadouri ca ăsta.

Umerii îi căzură, clătină din cap şi se retrase. O expresie tristă îi întunecă chipul.

— E prea mult, şopti ea. Nu pot să le primesc.

— Ba sigur că poţi. Se ridică şi îi luă şiragul din mână ca să i-l pună la gât, după care îl înfăşură de două ori. Voia să o facă să înţeleagă faptul că perlele erau ale ele. Iar locul ei era alături de el. Şi o să le primeşti.

— Nu, Quinton. Începu să clipească des, dădu cu hotărâre din cap şi îngăimă: Serios, nu le pot accepta – nu o s-o fac. Ai nevoie de bani pentru America.

— Poţi să le accepţi, pentru că nu le-am cumpărat, îi

explică el calm.

Îi stăteau foarte bine la gât, străluceau în contrast cu pielea ei.

— Sunt o amintire de familie.

Avu mustrări de conştiinţă şi mai mari.

— Încă un motiv pentru a nu...

— Şi trebuie să rămână în familia Carlisle.

Afirmaţia aceasta fermă care însemna că vrea să se însoare cu ea îi tăie răsuflarea, iar ea se uită la el cu ochii mari şi înlăcrimaţi.

Dumnezeule, Quinn spera că erau lacrimi de fericire!

— Acum sunt ale tale, Annabelle, insistă el hotărât. Într-o bună zi, le vei dărui la rândul tău fiului nostru, care le va dărui femeii cu care se va căsători.

„Fiul nostru”. Nu fusese pregătit sufleteşte pentru fiorul care îi electriză venele când rostise aceste cuvinte, dar fusese cât se poate de serios. Aşa trebuia să decurgă căsnicia potrivită.

— Dar tu o să pleci în America, şopti ea cu buzele tremurânde.

— Ba stau aici, îi spuse el serios. Dumnezeule, cum să-i treacă prin cap să o părăsească acum? Viitorul meu e aici, în ţinutul de la graniţă. Cu tine.

Seara aceea îi deschisese ochii. Putea deveni un om de succes acolo, unde i-ar fi fost greu şi complicat să dovedească ce poate, unde se putea transforma într-un om mai bun. Ţinutul de la graniţă nu avea solul bogat pe care şi-l dorise pentru a pune bazele viitorului său, dar oferta pe care i-o făcuse în această seară lui Bartleby pentru achiziţionarea moşiei Kinnybroch era un început cât se poate de promiţător. Iar în urma mariajului cu Annabelle, avea să devină partener cu drepturi egale. Noua proprietate lărgită avea să fie a *lor, o* proprietate extinsă pe care să o administreze împreună, unde îşi puteau începe vieţile şi creşte familia. Aici putea demonstra cine este, departe de umbra lui Trent, şi îşi putea face tatăl mândru, aşa cum îşi dorise. Aici, unde era nevoie de el.

— Nu vreau să renunţi la visul tău american, protestă

ea cu răsuflarea tăiată. Ştiu cât de important este pentru tine şi nu ţi-aş cere niciodată asta.

— Nu ai niciun amestec. Decizia am luat-o eu, o asigură el. Cu un oarece ajutor din partea lui Robert. Ai nevoie de mine, Annabelle. Se întinse peste ea şi o coborî pe spate pe saltea cu un sărut apăsat şi lacom. Încă nu ţi-ai dat seama?

— Quinton.

Numele lui era un apel fierbinte la milă, dar nu avea de gând să i-o acorde. Doar când avea să-i stea alături în biserică pentru a-şi lega viaţa de el, atunci, da.

— Stau cu tine. Îi supse încet buza de jos, iar gustul ei dulce îl făcu să geamă, aroma aceea delicioasă a sălbăticiei din nord, de iarbă-neagră, munţi şi cer… Şi vreau să primeşti aceste perle, care sunt la fel de speciale şi preţioase ca tine. Şi, în afară de asta, murmură el şi o sărută pe gât, în locul în care se intersectau cele două rânduri de perle, îţi stau foarte bine.

De fapt, splendid. Primul şir de perle atârna deasupra sânilor ei goi, flirtând seducător cu sfârcurile întunecate, în timp ce al doilea îi atingea abdomenul. Imaginea erotică îl excită iar.

— O să le păstrezi, insistă şi îşi mută buzele pe gâtul ei ca să sugă perlele lipite de pielea ei delicată. Şi o să le porţi în ziua în care ne căsătorim. Ai înţeles?

Clătină din cap dezaprobator.

— Nu pot să…

— Annabelle.

Îi rostise numele ca pe un avertisment prin care o anunţa că nu mai voia să discute în contradictoriu pe această temă. Altfel, o putea lega cu ele până ce o convingea să se răzgândească… Deşi, se gândi el în timp ce frecă perlele netede în sus şi jos peste sfârcuri, privind cu neruşinare cum se întăresc, nu era o idee aşa de rea să o lege oricum.

— Nu le pot accepta, Quinton, îngăimă ea cu vocea sugrumată. Şi nu mă voi mărita cu tine.

— Ba da, o contrazise el cu blândeţe.

Mariajul reprezenta viitorul potrivit pentru amândoi, visurile amândurora puteau deveni realitate. Mai mult, ea avea nevoie de el şi, cu siguranţă, el de ea.

— Ba nu.

— De ce nu? o mustră el cu blândeţe în timp ce îi urmări cu gura şiragul peste sâni, ca apoi să îi scalde sfârcurile cu limba.

Indiferent de motivele ei, el voia să îi demonstreze că se înşela…

— Pentru că te iubesc, şopti ea, iar sunetul îndurerat îl spintecă precum o sabie.

*

Belle îşi ţinu respiraţia, iar Quinn încremeni cu gura încă lipită de a ei, aşteptând un răspuns din partea lui. Inima îi bătea cu brutalitate, măsurând fiecare secundă de tăcere, iar fiecare moment care trecu o întrista mai mult decât orice altceva. Pentru că ştia care era adevărul crud.

Cu toate cuvintele lui mieroase şi zâmbetele fermecătoare, cu toate insistenţele de a se mărita cu el, tot nu o iubea.

În clipa în care nu îi mai suportă tăcerea, se strecură de lângă el şi se dădu jos din pat. Din fericire, o lăsă să plece, dar o fixă cu o privire contrariată şi fierbinte cât timp îşi adună cămaşa de noapte de pe jos şi apoi şi-o trase pe cap. Cu degetele tremurânde, legă panglica de la gât într-un nod încâlcit.

Strânse ochii cât putu de tare ca să nu îi mai vadă expresia de uluire totală de pe frumosul lui chip şi îşi apăsă palma pe piept, unde inima ei neghioabă continua să bată. Prostuţa nu ştia că era sfărâmată? Ironia situaţiei o ardea pe interior. În urmă cu trei săptămâni, îşi dorise cu disperare să se mărite cu el; acum nu suporta nici gândul de a fi soţia pe care nu o iubea.

Trase adânc aer în piept, străduindu-se să îşi controleze durerea care îi mocnea în piept.

— Vrei să ştii de ce te-am urmărit în grădină în timpul

petrecerii? Pentru că deja mă hotărâsem să nu mă mărit. Seara asta a fost singura dată când am făcut dragoste cu un bărbat, zise ea încet. Îi era mult mai uşor decât crezuse să apeleze la această sinceritate brutală, dar asta nu însemna că inima nu îi sângera. Şi pentru că am vrut să fiu cu tine.

Se uită la ea, uluit de această mărturisire.

— Belle, eu…

— A fost minunat, Quinton. Tu ai fost minunat. Dar nu m-am aşteptat nici pe departe să vrei să te însori cu mine din cauza asta. Nici atunci, nici acum. Strânse tare pleoapele, nesuportând să-i mai vadă expresia de uluire. Până la urmă, ai avut dreptate în privinţa mea. Nu mă pot convinge să mă mărit cu cineva care nu mă iubeşte. Clătină din cap şi se forţă să zâmbească, dar nu făcu decât să se întristeze şi mai tare. Şi nu pot nici acum, reuşi ea să îngaime.

Ani de căsătorie cu el, o viaţă în care să trăiască împreună, să îl iubească, chiar să îi poarte copiii. Dumnezeule! Un alt fel de iad în comparaţie cu cel suferit de mama ei, dar tot îngrozitor. Cum să îşi dedice viaţa şi sufletul unui bărbat care nu o iubea la rândul lui, cum să fie atât de aproape de dragostea lui încât să i-o simtă şi să i-o guste, dar să nu aibă parte de ea niciodată… Cum să poată îndura aşa ceva?

El se dădu jos din pat şi veni spre ea.

— Avem nevoie unul de celălalt, Annabelle. Ca parteneri pentru această proprietate, ca prieteni, ca iubiţi… Vreau toate aceste lucruri cu tine şi de la tine. Eşti frumoasă, inteligentă şi mă faci să mă bucur de viaţă. Cum să nu te vreau de soţie?

Ea suspină. La naiba, îi spunea lucruri aşa minunate! La naiba, o lua în braţe, o trăgea aproape de el… Oh, nu era bine, nu era bine deloc! O grămadă de cuvinte dulci şi atingeri tandre, dar tot nu îi spusese că o iubeşte. Iar în adâncul inimii, ştia că nu o va iubi niciodată.

— Quinton… I se puse un nod în gât când el îşi plimbă buzele pe umărul ei şi închise ochii, neputând să suporte

tandreţea cumplită a sărutului lui.

— Ţin la tine, Annabelle. Şi vreau să te fac fericită. O sărută cu gingăşie şi murmură lângă gura ei: Avem nevoie unul de celălalt, şi asta e de ajuns. La ce-i bună dragostea? Aduce doar probleme.

— De exemplu, creează un parteneriat adevărat, şopti ea.

Ceva de care părinţii ei nu avuseseră parte.

— O să avem un astfel de parteneriat. Trase aer în piept şi îi mărturisi: Am vorbit despre asta cu Bartleby. O să folosesc banii economisiţi pentru America pentru a cumpăra mai mult pământ pentru noi. Pentru noi, Belle. Ca să avem o proprietate pe care să o deţinem şi să o administrăm împreună.

În loc să-i salte inima de bucurie, se întristă şi mai tare.

— Dar cum rămâne cu casa în care o să locuim? murmură ea cu vocea prea stinsă de durere. Indiferent câtă speranţă îi dădeau vorbele lui, deţinerea în comun a unei proprietăţi nu însemna mare lucru. Acolo o să fim parteneri? Când nu o să fim de acord – şi nu o să fim, Quinton, asta-i natura umană – nu o să ne putem salva din momentele grele prin intermediul iubirii… Clătină din cap şi şopti: Mariajul nostru va fi ca o închisoare.

— Ba nu, nu-i adevărat! El era foarte hotărât, dar asta nu o alina cu nimic. Am fost prieteni înainte de a ne gândi la aşa ceva, o să rămânem prieteni şi după ce ne căsătorim.

— Am văzut ce fel de căsnicie au avut părinţii mei. Clipi des deoarece nu mai putea vedea dar chipul lui frumos din cauza lacrimilor fierbinţi Nu s-au iubit, nici nu s-au respectat reciproc. Au fost plini de resentimente, amărăciune, furie… atât de multă furie!

— Eu nu sunt Marcus Greene, o contrazise el ferm. Nu aş ridica niciodată mâna la tine şi nici nu te-aş trata aşa cum a tratat-o el pe mama ta.

— Ştiu asta, şopti ea chinuită. Dar ştiu şi că răul pe care mi l-ai face ar putea fi mult mai mare pentru că eu te

iubesc. Nu ar trebui să faci nimic altceva decât să nu îmi împărtăşeşti dragostea, iar durerea mea ar fi insuportabilă. Clătină din cap. Sufletul îi ardea atât de tare, încât se cutremură. Nu aş suporta să avem o astfel de căsnicie.

— Crezi că dragostea ar schimba ceva în bine? O strânse mai tare în braţe, temându-se ca ea să nu îl părăsească tocmai acum. Dragostea nu face decât să înrăutăţească lucrurile, Annabelle. Uită-te la părinţii mei – când tatăl meu a murit, mama a fost devastată. Toată viaţa i s-a dus într-o clipă. A durat câteva săptămâni să fie în stare să se târască jos din pat, iar fiecare răsuflare a ei a emanat atât de multă durere şi dezolare, încât era să moară şi ea.

— Quinton, şopti ea, şocată de emoţia vie trăită de el. El strânse din dinţi din cauza durerii produse de aceste amintiri amestecate cu frustrarea personală, pe care ea o simţi ca pe o ploaie torenţială.

— Iar părinţii tăi adevăraţi, Belle… Pe ei cu ce i-a ajutat dragostea? Clătină din cap. Din experienţa mea, iubirea nu aduce decât distrugere şi durere. De ce ţi-ai dori aşa ceva?

Încet, se trase înapoi cât să nu ajungă la ea dacă încerca. Nu era sigură că avea tăria să îl respingă dacă încerca.

— Te înşeli, Quinton, spuse ea încet. Fără dragoste nu există nimic. O durea sufletul atât de tare pentru el, încât nu se putea opri din tremurat, iar fiece gură de aer îi ardea pieptul. De pe buze i se desprinse o şoaptă: Toate acele ore de durere şi jale nu pot anula atâţia ani de fericire şi iubire.

— Annabelle. Îi rosti numele ca pe o rugăminte, veni spre ea şi o trase în braţe. Închise ochii şi îşi rezemă fruntea de fruntea ei.

Ea suspină şi, deşi nu ar fi vrut, îl luă după umeri ca să-l ţină şi mai aproape. Pentru ultima dată.

— Ai putea să… îngăimă ea atât de încet, încât abia îşi putu auzi propria voce din cauza bătăilor inimii, ai putea găsi o cale să… Nu îşi putu opri lacrimile fierbinţi să îi curgă pe obraji. Crezi că ai putea… într-o zi…

— Nu ştiu, murmură el, la fel de stins.

Ea însă îl auzise, iar răspunsul îi făcu sufletul ţăndări. Fiece răsuflare era ca o durere sfâşietoare, iar fiecare bătaie a inimii era o agonie.

— Ţin la tine, Annabelle, şi vreau să-mi petrec restul vieţii protejându-te şi râzând cu tine, ţinându-te în braţe în fiecare noapte. Se clătină cu totul când trase o gură şuierată de aer. Nevoie şi grijă unul de celălalt, prietenie şi respect… le avem pe toate, spuse el afectat, fiecare cuvânt gâdilând-o cu căldură pe buze. O să fie de ajuns.

Nu putea fi de ajuns. Fără dragostea lui nu.

Inima ei începu să se crape ca şi cum o mie de degete ar fi pătruns în sticlă. Simţi fiecare ciob în suflet, o mie de tăieturi, una mai dureroasă decât cealaltă.

El îi ridică bărbia ca să o facă să se uite la el, dar ea închise ochii, neputând să mai îndure.

— Mărită-te cu mine, Annabelle, o imploră el pentru ultima dată.

— Nu, îngăimă ea şi numai se frânse complet.

Capitolul 13

Quinton stătea într-unul dintre fotoliile de piele din bibliotecă, fixând cu privirea pereţii încărcaţi de cărţi din jurul lui. Prin ferestrele înalte, se vedea soarele dimineţii ridicat la câţiva centimetri deasupra munţilor din zare, ce lumina încăperea mare pe care Belle o iubea atât de mult.

Cărţi… cărţi… oriunde se uita. Şi în niciuna nu găsea niciun răspuns.

Oftă îngândurat şi se aplecă în faţă pe fotoliu, cu coatele pe genunchi. Confuzia care îi acaparase mintea încă de când plecase din camera lui Belle noaptea trecută pulsa în el la fel de feroce.

Dumnezeule! Clopoţica îl *iubea.*

Se înşela, atât şi nimic mai mult. Era confuză. Dumnezeu îi era martor, fusese extrem de confuz încă din

momentul în care ea i se topise în braţe. Ba nu – cu mult dinainte. Încă de când o sărutase în urmă cu şase ani.

Îl atrăgea aşa cum nu îl mai atrăsese nicio altă femeie. Probabil că nici nu avea să mai simtă aşa ceva. Un singur zâmbet de-al ei îi făcea inima să i-o ia razna, iar criticile ei enervante nu aveau alt efect decât că el o dorea şi mai mult. Şi oare mai era în stare să intre într-o bibliotecă fără să se gândească la ea şi la toate lucrurile despre bărbaţi şi femei pe care le învăţase din cărţi? Ţinuta ei atrăgătoare şi plăcută, fie că era îmbrăcată în rochii de mătase, fie în haine de lucru bărbăteşti, îl excita chiar şi acum, când se gândea cum i se revărsa părul de culoarea caramelului peste umeri, cum îl privea pierdută cu ochii ei de chihlimbar. Niciodată nu mai dorise o femeie atât de mult cât o dorea pe Annabelle.

Şi totuşi, atracţia nu era doar fizică. Asta îl dădea cu totul peste cap.

Constatase că îi plăcea compania ei, că de-abia aştepta să petreacă timp cu ea, chiar dacă doar discutau în contradictoriu despre ştirile din ziare la micul dejun ori se luau la harţă în timpul unei partide de şah. Râsul ei suna precum o muzică, iar ori de câte ori se uita la el, ochii îi străluceau, încălzindu-i pieptul. Fericit. Energizat. Ţinea la ea şi îi plăcea să petreacă timp cu ea, asta era gata să recunoască. Fusese mai fericit aici, la graniţă, cu ea în ultimele câteva săptămâni decât fusese în ultimii câţiva ani.

Dar ea voia să fie iubită. Era în stare să îi ofere aşa ceva vreodată?

Venise aici, în locul pe care ea îl iubea cel mai mult, într-o încercare disperată de a o înţelege. Se holbă în jurul lui ca şi cum ar fi fost un puzzle ce trebuia rezolvat. Însă nu putu găsi răspunsul.

— Ce Dumnezeului faci aici? îl întrebă uluită mătuşa lui, care se oprise în pragul uşii.

Quinn îşi ridică repede privirea, dar simţi o mare dezamăgire când văzu că Belle nu era cu ea.

— Dar de ce nu aş fi aici?

— E biblioteca, explică ea şi intră în încăpere.

Roti ochii de jur-împrejur şi bombăni în barbă:

— Văd că uiţi că am studiat la Oxford.

De ce se mirau toţi?

— E şi încăperea preferată a lui Annabelle, adăugă ea încet. Făcu o pauză. Sperai să o găseşti aici?

„Exact!” În mai multe feluri decât credea mătuşa lui. Dar dacă ar fi recunoscut asta, ar fi părut exact căţeluşul îndrăgostit care nu era.

Se ridică din fotoliu şi traversă încăperea spre raftul cu Biblii ca să caute sticla de Bowmore în spatele lor. O luă şi o ridică să i-o arate.

— E groaznic de devreme pentru un păhărel, comentă ea.

Când Quinn ridică întrebător o sprânceană, ea adăugă:

— Eh, cineva trebuia s-o spună de dragul bunelor maniere. Arătă spre rândul de cărţi de imnuri de pe următorul raft. Paharele sunt acolo. Nu te zgârci cu turnatul.

— Sigur, spuse el, apoi turnă lichidul auriu în două pahare şi îi duse şi ei unul.

— Dacă o aştepţi pe Annabelle, mă tem că ai ratat-o. Luă paharul. Angus Burns a trimis un mesaj chiar în zori. A apărut o problemă pe câmp azi-noapte.

Se opri cu paharul în drum spre buze şi cu stomacul strâns de groază. Nu se mai întâmplase nimic în ultimele două săptămâni. Sperase că incendiul fusese ultimul incident.

— Ce fel de problemă?

— Una dintre porţi a fost lăsată din greşeală deschisă, cel mai probabil de către un musafir care pleca, iar oile s-au rătăcit. Au ajuns pe terenul de la Kinnybroch, iar oamenii s-au dus să le adune.

Suspiciunea îi făcu să i se ridice părul de la ceafă. Nu era un accident.

— Belle unde e?

— S-a dus acolo împreună cu domnul Burns şi cu ceilalţi. De asta m-am mirat să te găsesc aici. Îl studie

peste buza paharului. Eram sigură că eşti pe pajişte cu ea.

Avu grijă să nu-şi trădeze niciun sentiment, prefăcându-se interesat de rotirea whisky-ului în pahar.

— De ce să mă fi dus?

— Pentru că de o lună, de când eşti aici, ai ajuns să-ţi pese de locul ăsta la fel de mult ca şi ei. Şi să ţii la Belle la fel de tare cum ţine şi ea la tine. Îl privi cu ochi blânzi. Voi doi vă potriviţi. Am ştiut-o de pe când eraţi copii. Clătină încet din cap. Însă acum şase ani ai fost la un pas să distrugi tot. Te-a urât mult timp după aceea.

Şi pe bună dreptate. De-abia acum începea să îşi dea seama – şi să accepte – răul pe care i-l făcuse în acea noapte.

Doamne, ce lucruri stupide, prosteşti făcuse în trecut! Fusese chiar atât de imatur şi naiv să creadă că avea să treacă prin viaţă rezolvând toate problemele cu pumnii? Sau că avea să evite orice fel de implicare emoţională cu un simplu surâs? În mare belea se băgase! Soarta făcuse în aşa fel încât singura femeie de care nu îi păsase deloc până atunci să fie singura cu care voia să se căsătorească.

Dar nu să o iubească.

Nu avea de gând să se pună în postura din care să sufere aşa cum suferise mama lui, iar ceva adânc din inima lui îi şoptea că, dacă ar fi iubit-o pe Belle, exact asta i s-ar fi întâmplat.

Mătuşa oftă.

— Am sperat că de data asta va fi altfel.

— Este. Se încruntă spre pahar şi recunoscu încet. Annabelle mă iubeşte.

Mătuşa lui încremeni şi făcu ochii mari.

— A zis ea… aşa ceva?

— Da, şopti el.

S-ar fi mândrit cu asta dacă Belle nu i-ar fi spus-o ca pe o condamnare la închisoare. Sau dacă nu s-ar fi aşteptat ca şi el să o iubească.

— Şi tot a refuzat să se mărite cu tine? zise ea cu răsuflarea tăiată şi în continuare cu ochii mari de uimire.

Nici dacă i-ar mai fi crescut un cap mătuşa lui nu ar fi

fost mai surprinsă.

— Aşa a făcut. Dădu peste cap restul de whisky.

Ea se posomorî şi tresări, nevenindu-i să creadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Se holbă la paharul gol.

— Doreşte să se căsătorească doar din dragoste.

— Dar aţi avea parte de dragoste. Dacă amândoi… Miji ochii cu subînţeles spre el. I-ai spus şi tu că o iubeşti, da?

— Nu, îi răspunse el şi simţi iar junghiul acela de nesiguranţă în piept.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule, de ce nu i-ai spus?

— Nu vreau să-mi încep căsnicia cu o minciună.

— Dragul meu băiat, în ritmul ăsta nu o să începi niciun fel de căsnicie. Îl măsură din priviri, căutând cu disperare să observe un detaliu important care îi scăpase până atunci. Nu o iubeşti pe Annabelle?

Întrebarea şoptită fu ca un pumn în stomac.

— Annabelle e minunată.

Extraordinară. Frumoasă. Independentă şi bună la suflet. Singura femeie pe care îşi dorea să o audă râzând şi să îi vadă zâmbetul, care îl făcuse să recitească *Don Quijote,* pentru numele lui Dumnezeu! Care îl făcuse să aştepte cu nerăbdare o viaţă lungă în care dimineţile să înoate în iaz, după-amiezile să muncească pe proprietate, iar serile liniştite să şi le petreacă împreună la gura focului. Care îl făcuse să se întrebe ce fel de mamă ar fi, dacă fiicele lor ar avea aceeaşi nuanţă de păr precum caramelul şi ochi calzi ca mierea, dacă fiii lor vor fi nişte belele sălbatice precum el sau nişte erudiţi liniştiţi ca ea. La familia şi viitorul lor. Aici, în locul pe care ea îl iubea, în locul pe care şi el ajunsese să îl aprecieze la fel de mult.

Şi totuşi…

— Dar nu vreau să o iubesc.

Mătuşa Agatha dădu cu amărăciune din cap.

— Din ce am înţeles eu din dragoste, în această privinţă nu prea ai de ales.

Încleştă din dinţi din ce în ce mai frustrat.

— Şi eu am înţeles suficient cât să ştiu că nu vreau să am parte de aşa ceva.

— Ba nu ai înţeles nimic, i-o întoarse ea enervată brusc şi cu privirea furibundă. Să fii atât de nebun să respingi dragostea cuiva…

Se forţă să îi răspundă printre dinţii încleştaţi.

— Nu dragostea e problema de fapt.

— Dar ce anume? vru ea să ştie.

— Dispariţia ei! Îşi trecu degetele tremurânde prin păr, nemaisuportând frustrarea. *Întotdeauna* se termină la un moment dat. Şi cu cât iubeşti mai mult pe cineva, cu atât e mai greu după aceea.

Mătuşa lui rămase cu gura deschisă şi se retrase involuntar, ca şi cum ar fi fost împinsă cu forţa unei lovituri reale. Se uită tăcută la el, încercând parcă să îi pătrundă în suflet.

Apoi expresia i se înmuie, ca şi cum ar fi găsit răspunsul pe care îl căutase în el. Privirea înţelegătoare cu care îl studia acum era şi mai chinuitoare decât acuzaţia enervantă pe care i-o aruncase cu doar câteva clipe înainte.

— Da, aşa este, îi dădu ea dreptate, plecând capul. De aceea dragostea de dinainte să se sfârşească e cu adevărat preţioasă.

Ochii ei sclipiră când atinse medalionul pe care îl purta la gât. Printr-o mişcare scurtă a încuietorii, îl deschise.

— Îţi înţeleg reticenţa de a iubi, zise ea încet cu privirea spre medalion şi cu o expresie în care se citea un amestec de dragoste şi durere. Nu este mereu vorba doar de fericire şi clipe minunate.

Îi arătă medalionul şi desenul în miniatură care îl reprezenta pe unchiul lui. Înţelese pe deplin de ce îl purta întotdeauna, pentru că dorea să îl ţină mereu pe decedatul ei soţ aproape de inima ei. Dar nu asta era exact ce încerca Quinn să evite, durerea pierderii persoanei pe care o iubea? Nu conta ce fel de lecţie dorise să îi dea, nu avusese niciun efect, pentru că medalionul exemplifica perfect durerea

îndurată când dragostea se sfârşea.

— Când Ainsley al meu a murit, am crezut că viaţa mea a luat şi ea sfârşit, şopti ea. Nu îmi puteam imagina că pot trăi fără el. O vreme, nici nu am vrut. Voiam să mă alătur lui.

Atinse portretul cu un deget tremurând, iar Quinn încleştă maxilarul emoţionat. Nu avea nevoie de o lecţie despre ce însemna durerea cauzată de dragoste. O trăise şi el pe propria piele cu părinţii lui.

— Am suferit foarte mult că nu mai era lângă mine. Nu era doar durere emoţională, ci şi fizică. Era un chin pentru mine să respir, să îmi simt în continuare inima bătând, să mă dau jos din pat şi să văd încă un răsărit… să sufăr singură atâtea nopţi într-un pat gol.

— Dar ai supravieţuit şi ai mers mai departe, zise el tărăgănat, neputându-şi masca cinismul. Nu avea chef de banalităţi. Asta vrei să spui?

— Nici pe departe.

Răspunsul ei îl miră, iar ea închise brusc medalionul, dar rămase cu mâna peste el. Îl proteja în palma ei.

— Vreau să spun că, deşi am pătimit toată durerea, agonia şi dezolarea aceea, nu aş da pentru nimic în lume dragostea care ne-a unit. Nu aş refuza nici măcar o zi cu Ainsley al meu şi nu aş sacrifica nici măcar un minut petrecut în prezenţa lui doar pentru a-mi proteja sufletul să fie rănit. Nici măcar un zâmbet, nici măcar un hohot de râs. Strânse tare pleoapele ca să nu înceapă să plângă. Ce n-aş fi dat să mă mai cert măcar odată cu el! Să îl las să mă scoată din sărite încă o dată. Să mai trăiesc zilele acelea caraghioase când eram atât de supăraţi unul pe celălalt, încât nu ne vorbeam. Se înecă apoi cu vorbele, iar vocea i se stinse într-o şoaptă răguşită. Să îl mai aud măcar o dată spunându-mi că mă iubeşte.

Acestea erau cuvintele pe care el nu i le putea spune lui Belle.

Inima lui Quinn bătu cu putere, fiecare bătaie vibrând în pieptul lui gol.

— Şi chiar ştiind câtă durere ţi-a provocat moartea

lui… Trase adânc aer în piept şi simţi un bolovan în stomac. Tot ţi-ai mai dori aşa ceva?

Când se uită la el, observă că avea ochii înlăcrimaţi.

— Aş da orice. Şi sunt sigură că şi mama ta simte la fel. Schiţă un zâmbet dulce-amar şi se uită la medalionul din palmă. Nicio zi sau o săptămână de angoasă şi durere nu pot anula o viaţă întreagă de iubire. Nici măcar o clipă.

Belle îi spusese aproape acelaşi lucru noaptea trecută. Crezuse că era doar melodramatică, mult mai optimistă decât ar fi fost cazul. O fată îndrăgostită de cărţi care credea în finalurile fericite citite. Dar acum…

— Dar dacă nu e aşa? Dacă dragostea nu e suficient de mare sau dacă… îngăimă el, cu vocea sugrumată dintr-odată. Sau dacă durerea e de nesuportat?

— Atunci trebuie să te bazezi pe dragostea pe care ai avut-o, care îţi va insufla puterea de a merge mai departe. Pentru că dragostea aceasta va trăi întotdeauna în inima ta. Îi puse cu nostalgie palma pe obraz. *Asta* este dragostea care te leagă de Belle, nu-i aşa?

Oftă lung şi apăsat. Clătină din cap, iar cele mai adânci temeri ale lui începură să se contureze.

— Nu îmi pot asuma un asemenea risc. Erau prea multe în joc, risca să piardă prea mult – durerea şi suferinţa ar fi fost prea mari ca să supravieţuiască. Mai ales cu Belle.

— Dacă o iubeşti, atunci nu o să…

— Nu eu pe ea, se răsti el. Ea mă iubeşte. Dacă mă iubeşte atât de mult cât l-a iubit mama pe tata, mâhnirea şi durerea pe care le-a îndurat când a murit el… dacă mi se întâmplă ceva… I se puse un nod în gât care nu îl mai lăsă să continue şi îşi mută privirea cu ochii înlăcrimaţi. Clătină din cap, chinuit de vinovăţie doar când şi-o imagină pe Belle suferind enorm. Respiră adânc şi sacadat. Să ştiu că i-am provocat aceeaşi supărare, aceeaşi durere, doar pentru că m-a iubit… Se înfioră tot, înţelegând pe deplin crudul adevăr. Nu i-aş putea face niciodată aşa ceva. Nu o s-o rănesc niciodată aşa!

Ochii bătrâni ai mătuşii se înmuiară.

— Mă tem că e prea târziu. Deja ţi-a dăruit inima ei.

Grija pe care i-o purta era uşor de sesizat în şoapta ei gingaşă. Întotdeauna ţi-ai dorit să o protejezi. Te-ai băgat în încurcătura asta acum şase ani pentru că ai vrut să îi iei apărarea chiar şi atunci. Dar nu o poţi proteja de iubirea ei pentru tine, la fel cum nu poţi opri fluxul şi refluxul sau soarele să apună. Făcu o pauză. Sau pe tine de iubirea pentru ea.

Îi dădu la o parte şuviţa de păr de pe frunte cu afecţiunea unei mame.

— Dragostea nu este deloc aşa cum ţi-o imaginezi tu. Dar Belle îţi poate arăta partea ei frumoasă pentru că te iubeşte. Îi zâmbi. Şi tu o iubeşti pe ea, ştiu eu. Cred că şi Belle ştie. Se ridică pe vârfuri ca să îl sărute pe frunte. Aşa că du-te şi spune-i că o iubeşti! Dacă rosteşti aceste cuvinte, inima le va urma.

Inima îi bătea nebuneşte, el neştiind dacă să fie îngrozit că trebuia să primească iubire ori să fie în culmea fericirii că putea să o iubească pentru totdeauna pe Belle. Dumnezeule, dacă lua decizia greşită…

— Nu e atât de simplu.

— Ba da. Ochii ei plini de lacrimi sclipiră cu înţeles. Chiar *atât* de simplu este.

*

Belle coborî drumul acoperit de rouă spre păşunea îndepărtată cu mâinile îndesate în buzunarele hainei şi cu privirea fixată în pământ, dar fără să vadă nimic. Era îmbrăcată în hainele de lucru şi părăsise casa de îndată ce vorbise cu Angus Burns, dar nu pentru că problema era prea serioasă, ci pentru că nu suporta să se mai afle nici măcar o clipă între aceiaşi pereţi cu Quinton.

În jurul ei, dimineaţa era liniştită şi tăcută. Păsările nu se treziseră încă sub stratul de nori pe care soarele nu îi alungase, iar urma lăsată de cizmele ei pe pietriş era acoperită de ceaţa coborâtă ca un voal peste păşuni. Îşi ridicase gulerul hainei pe gât, dar nu reuşea să o apere de umezeala rece care îi intrase în oase şi îi îngheţa până şi

sufletul. Vara se terminase.

La fel ca speranţa ei de a fi iubită de Quinn.

Voia ca frigul muşcător al aerului umed şi mişcarea să-i alunge noaptea trecută din minte, din memoria trupului, să uite bucuria pe care o trăise făcând dragoste cu el. Dimineaţa liniştită nu făcea însă decât să îi amplifice emoţiile, imaginile şi senzaţiile pe care le avusese când fusese în braţele lui, tulburându-i profund toate simţurile până când începu să plângă cu lacrimi fierbinţi.

Îşi îndreptă umerii şi clipi des. Nu. Nu voia să mai plângă. Numai asta făcuse de când ieşise din camera ei noaptea trecută, până când crezuse că nu mai era în stare să stoarcă nicio lacrimă. Se înfurie când îşi şterse ochii cu mâna şi simţi umezeala caldă pe degete.

Cum îndrăznea ticălosul ăla să se strecoare înapoi în viaţa ei? Nu avusese nicio problemă până la apariţia lui. Se obişnuise să fie singură cu cărţile ei, cu serile de înot în iaz, cu administrarea proprietăţii, cu toţi sătenii şi cu Lady Ainsley, de care trebuia să aibă grijă. Şi-ar fi trăit viaţa aici, mulţumită şi satisfăcută cu ce avea. Trebuise însă să apară Quinton şi să distrugă tot când o făcuse să se îndrăgostească de el, fără ca el să îi împărtăşească sentimentele.

Îşi apăsă palma de piept, unde sub vesta bărbătească cu care era îmbrăcată îi bătea inima – ca şi cum nici nu ar fi aflat că nu mai trebuia să bată. De data asta, i se sfărâmase atât de tare, încât nu mai putea fi reparată. Of, Cerule, cât de tare o durea sufletul! Crezuse că nu poate fi durere mai mare decât cea din urmă cu şase ani. Însă iubirea aceea de adolescentă şi umilinţa nu se comparau nici pe departe cu ce simţea acum.

Şi habar nu avea cum putea trece peste asta.

— Domnişoară Greene, o salută o voce de dincolo de ceaţă. Bună dimineaţa!

Ridică privirea şi clipi des pentru a-şi şterge ochii şi îl văzu pe Sir Harold în cabrioleta pe care o oprise în drum. Perechea de murgi tropăia nerăbdătoare să îşi continue plimbarea matinală.

— Sir Harold. Se forţă să zâmbească. Ce surpriză să te văd atât de devreme!

El h întoarse zâmbetul, dar pe ea o luă cu hori, părându-i-se la fel de rece ca aerul ceţos care n împresura.

— Mă tem că nu am avut ce face. Am o problemă de rezolvat.

Se referea, fireşte, la chestiunea cu oile.

Belle trase aer în piept ca să se pregătească sufleteşte pentru predica pe care era sigură că avea să o audă despre necesitatea de a ridica garduri şi porţi mai trainice, despre faptul că femeile nu aveau ce căuta să conducă o proprietate. Acelaşi monolog pe care îl ascultase în ultimul an ori de câte ori se întâmpla un incident la Glenarvon.

— Îmi pare foarte rău pentru oi, zise ea, vrând să-i ceară scuze ca să rămână în relaţii cordiale cu el. Acum, că Glenarvon îi rămânea în totalitate ei, aveau să aibă mult de-a face unul cu celălalt pe viitor. Şi nu era complet sigură dacă lovitura pe care i-o dăduse mândriei lui cu o seară în urmă se vindecase. Dar în scurt timp totul se va rezolva. I-am trimis pe Angus Burns cu oamenii mei să adune oile cât mai repede cu putinţă.

— Ştiu. Zâmbetul lui se lărgi, dar rămase la fel de înţepat ca înainte. La fel de rece. Sunt pe păşunea mea din sud. Vor avea de lucru câteva ore, cred. Se uită în spatele ei în ceaţa dimineţii. Nu ai luat niciun câine de pază să te însoţească în această dimineaţă?

— Lordul Quinton este în casă. Zâmbi crispată, deşi întrebarea îi străpunsese inima. M-am gândit să vin de dimineaţă să îi ajut pe oameni.

— Pot să mă ofer să te însoţesc la Kinnybroch? Trase hăţurile şi le legă, apoi se ridică pentru a o ajuta să se urce. Văzând-o că ezită, adăugă: Ai putea să-ţi păstrezi forţele pentru a alerga oile, nu să ţi-o consumi mergând pe jos până acolo.

Dar trebuia să meargă, să meargă până când îşi alunga toată neliniştea care o cuprinsese şi pierderea de nesuportat a unui viitor pe care nu-l putea avea niciodată.

Încercă să zâmbească în continuare.

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi cu nimic. Îi întinse mâna. Insist.

Simţi nişte furnicături ciudate în spatele genunchilor. Se comporta ciudat în dimineaţa asta. Ceva nu era... în regulă. Nu ştia ce anume, dar se temea să meargă cu el.

Dar se uită la el cum stătea cu mâna înmănuşată întinsă, astfel că o cuprinseră remuşcările şi îşi spuse că nu se cuvenea să îl refuze.

Era o caraghioasă! O plimbase de zeci de ori prin provincie şi de multe ori exact aşa, singuri, fără niciun însoţitor. Nu avea de ce să fie altfel acum. Era un lucru care în Londra, în aşa-zisa lume bună, nu putea fi acceptat, dar aici, la ţară, se întâmpla frecvent. La urma urmei, cât se abătuse deja de la conduita aceea, fiind deja îmbrăcată în haine bărbăteşti, gata să ajute la muncile câmpului, să strângă turma de oi?

— Nu îţi port niciun fel de ranchiună pentru ce s-a întâmplat la petrecere, o asigură el, interpretându-i greşit ezitarea, deşi am sperat că eu voi fi alesul.

— Îmi pare rău, zise ea încet. Şi chiar îi părea. Deşi nu ţinuse niciodată la el, Sir Harold era un gentleman şi nu merita să fie pus într-o situaţie jenantă.

— Atunci revanşează-te, lasă-mă să te duc cu cabrioleta. Un alt zâmbet, la fel de ciudat de crispat ca înainte. Acum însă înţelegea tensiunea din spatele lui. Rămânem în continuare vecini şi prieteni, nu-i aşa?

Umerii i se relaxară.

— Da. Fireşte.

Îi dădu mâna, iar el o ajută să se urce în cabrioletă. Se aşeză lângă el pe banchetă. Dintr-o singură plesnitură de bici, puse perechea de cai în mişcare.

Ajunşi la cotitura care ieşea în drumul principal, Sir Harold mână caii în direcţia greşită – nu spre câmp în sud, ci spre nord.

Ea se întoarse şi se uită peste umăr ca să încerce să-i zărească pe oamenii de pe câmp. Nu văzu însă nimic din cauza acoperişului cabrioletei. Inima începu să îi bată în

acelaşi ritm tulburător pe care îl simţise când îl văzuse.

— Văd că am luat-o în altă parte, spuse ea, forţându-se să pară relaxată, deşi era din ce în ce mai neliniştită. Nu o să găsim nicio oaie în direcţia asta.

El rămase cu privirea în faţă, dar de data asta nu mai făcu niciun efort să mai zâmbească.

— Nu mergem după oi.

I se zburli părul de pe ceafă.

— Dar unde mergem?

— În Scoţia. Scutură hăţurile, iar caii o porniră la galop. Pe chip avea o expresie hotărâtă. O să ne căsătorim, aşa cum trebuia s-o facem deja.

Intră în panică şi se prinse cu o mână de marginea scaunului până i se albiră unghiile de cât de tare strângea.

— Nu mi se pare deloc amuzant, Sir Harold. Se sperie, iar inima începu să îi bată atât de tare, încât se chirci. Te rog să opreşti şi să mă laşi să cobor în clipa asta!

— Nu încerc deloc să fiu amuzant. Îi aruncă o privire cu coada ochiului cu o asemenea ură, încât o făcu să tresară. Şi nu ne oprim până ce nu ajungem în Scoţia şi la un fierar.

Doamne, Dumnezeule, vorbea serios! I se făcu brusc frică şi simţi un gust metalic. Speriată, începu să respire sacadat, în acelaşi ritm terifiant al inimii. Apoi îşi dădu seama…

O răpea!

Privirea îi alunecă spre pământul tare şi plin de bolovani peste care treceau în goană, iar mintea i se învârtea la fel de repede precum roţile cabrioletei. Dacă sărea, putea să evite roţile şi să alerge după ajutor.

— O să-ţi frângi gâtul, o avertiză el, citindu-i gândurile.

Se trase spre marginea banchetei ca să stea cât mai departe de el.

— De ce? îngăimă ea, panica arzându-i pieptul. De ce faci asta?

— Pentru că nu mi-ai lăsat de ales, se răsti el. Totul ar fi mers perfect dacă te măritai cu mine, asta trebuia să faci

de la început. O privi cu ochii atât de mijiţi, încât păreau negri. Dar întotdeauna ai fost încăpăţânată. Ţi-am făcut atâtea probleme la Glenarvon, şi tu tot mi-ai refuzat ajutorul de fiecare dată.

O cuprinse groaza.

— Tu ai fost, îngăimă ea. Tu ai fost cel care a distrus sistemul de irigaţie, care a lăsat oile libere...

Şi nu numai atât. El fusese cel care incendiase şopronul şi din cauza căruia câţiva muncitori fuseseră răniţi, iar Quinn aproape ucis. Pe Quinn îl luase peste picior când sugerase că era posibil ca Sir Harold să fie implicat. Of, Doamne, se înşelase atât de tare!

— Tu m-ai obligat. Dar şi atunci ai fost prea îndărătnică pentru a înţelege că ai nevoie de mine ca soţ. Ar fi trebuit să te simţi onorată că un gentleman ca mine se uită de două ori la tine, iar de cererea în căsătorie nu mai vorbesc. Pufni dispreţuitor. Tu, fiica mizerabilă a unui infractor şi a unei servitoare, care ar fi trebuit să spele vase în bucătăria mea. Care ar fi trebuit să mă implore să mă însor cu ea, nu să mă oblige să-i fac curte şi să mă port frumos cu insipida aia de Lady Ainsley.

Pe lângă faptul că era speriată, nu mai înţelegea nimic.

— Dacă mă urăşti atât de mult... de ce faci asta?

Plesni cu biciul pe spinarea cailor pentru a nu încetini chiar când roţile trecură peste o porţiune cu bolovani şi gropi din drumul vechi.

— Din cauza anunţului de la petrecere, pentru că ai spus că nu te măriţi.

— Nu, nu înţelegi! Nu mai trebuie să mă mărit. Îl trase de mână şi îl imploră disperată. Te rog opreşte şi o să uit acest episod. E o neînţelegere, vrei doar să mă ajuţi...

— Ce proastă eşti! Se repezi şi îi înfipse o mână în gât. O trase spre el cu ochii scăpărând şi o strânse de gât. Puţin îmi pasă mie de tine. Vreau să salvez Kinnybroch. Singura cale prin care pot face rost de suficienţi bani pentru a plăti ipoteca este să mă însor cu tine şi să vând Glenarvon.

— Nu, bolborosi ea, cuprinsă de groază şi trăgându-l de braţ ca să-i dea drumul. Nu o să fie niciodată al tău!

Ochii îi licăriră şi o strânse şi mai tare de gât.

— După ce ne căsătorim o să fie al meu.

— Nu o să mă mărit niciodată cu tine! mârâi ea.

— Nu ai de ales. Cunosc un fierar chiar dincolo de graniţă care face orice îi spun dacă îl plătesc suficient. Aşa că o să te mărite cu forţa deasupra nicovalei şi o să jure că ai făcut-o de bunăvoie. Iar nevastă-sa o să fie martoră.

— Atunci… atunci o s-o anulez!

— Nu poţi. Nu poţi fără permisiunea soţului. Pe chip îi înflori un zâmbet glacial. Şi nu o să ţi-o acord decât dacă îmi dai Glenarvon.

Se simţi copleşită de o senzaţie de neputinţă şi zise îngrozită:

— Eşti nebun!

— Mai rău. Un muşchi al maxilarului încordat îi zvâcni. Sunt un gentleman cu datorii!

Îi dădu drumul la gât cu un brânci, apoi plesni iar hăţurile pe spinarea cailor ca să gonească mai repede.

Annabelle se făcu mică pe marginea banchetei şi îl privi cu repulsie şi frică în timp ce se ţinu bine deoarece cabrioleta se zdruncina. De disperare, îşi coborî iar privirea spre drum, care gonea nebuneşte sub roţile care i-ar fi fost letale.

Trase o gură de aer ca să-şi facă curaj şi se apropie mai tare de margine ca să sară, când…

— Annabelle!

Vocea groasă răsună ca un tunet, iar la câteva secunde fu urmată de un zgomot de copite.

— Quinton! Uşurată, încercă să se ridice de la locul ei şi să-i facă semne peste copertina cabrioletei. Ajutor! Ajutor…

Sir Harold înjură şi o apucă de păr. O îmbrânci cu forţa să stea jos.

Annabelle ţipă de durere şi încercă să nu cadă de pe banchetă, din cauză că el pocnise iar din bici şi cabrioleta gonea nebuneşte. Nu avea ce face, trebuia să reziste şi să-

şi pună toate speranţele în Quinton.

*

Quinn se lăsă pe spinarea calului, pe care îl mână să gonească după cabrioletă. Inima îi bătea la fel de tare precum copitele care tunau sub el, micşorând rapid distanţa dintre el şi cabrioletă.

Ajuns în dreptul roţilor cabrioletei, o văzu pe Belle agăţându-se cu groază de banchetă. Lângă ea, Bletchley îi ignora strigătele prin care îl implora să se oprească şi biciuia întruna caii care goneau frenetic.

Ceva din el cedă. Îl cuprinse o furie şi o teamă cum nu mai simţise vreodată şi se concentră cu toată făptura lui să o salveze pe Belle.

— Dă-i drumul! strigă el la Bletchley.

Drept răspuns, acesta îşi arătă colţii şi pocni din hăţuri ca să încline cabrioleta spre Quinn, roata solidă învârtindu-se periculos de aproape de cal.

Înjurând, Quinton smuci hăţurile. Calul lui sări cu câteva fracţiuni de secundă înainte ca roata să dea peste el.

Quinton îşi înfipse călcâiele în burta calului, iar acesta ţâşni ca din puşcă. De data asta, înainte ca Bletchley să devieze spre el, se întinse să smulgă hăţurile din mâinile lui Bletchley.

— Să te ia naiba! Bletchley nu se lăsă şi lovi calul lui Quinn cu biciul, care sări într-o parte cât să-l lase pe Quinn în raza biciului.

Bletchley zâmbi cu răutate şi lovi din nou. Vârful metalic atinse obrazul lui Quinn şi îl tăie, iar din rana dureroasă începu să curgă sânge. Belle ţipă.

Mârâind furios, din ce în ce mai speriat pentru Belle, ignoră durerea şi trase calul mai aproape. Când Bletchley îşi făcu vânt să mai plesnească o dată din bici, Quinn îl prinse şi i-l smulse din mâini.

Dar Bletchley deţinea în continuare controlul hăţurilor şi al cailor, aşa că trase puternic de ele, întorcând

cabrioleta din nou spre calul lui Quinn. Calul lui se feri de roata periculoasă. La naiba, tot nu ajungea la cabrioletă!

— Annabelle! strigă el, având nevoie de ajutor.

Ea se uită la el şi, preţ de o secundă, privirile li se întâlniră. În acea clipă el văzu cum teroarea din ochii ei se transformă într-o furie cruntă.

Având grijă să nu cadă de pe banchetă, se apropie de Bletchley, care era concentrat să îl doboare pe Quinn sub roţi. Cu un ţipăt, strânse pumnul drept şi îl lovi cu toată forţa. Îl nimeri pe Bletchley în bărbie, iar forţa loviturii îi trimise capul pe spate. Nu fu suficient să îl facă să oprească caii, dar fu de ajuns ca să îi distragă atenţia în timp ce Quinn sări pe unul dintre caii cabrioletei.

Când ajunse în dreptul unuia din cei doi cai, Quinn o văzu pe Annabelle plesnindu-l, lovindu-l şi atacându-l cu unghiile pe Bletchley.

Se simţi foarte mândru. Clopoţica nu era o floricică sperioasă! Bletchley făcuse o greşeală gravă când încercase să o răpească. Slavă Domnului că se dusese după ea, că venise călare şi o văzuse urcându-se în cabrioletă, apoi se apropiase suficient de mult ca să vadă că o luaseră spre nord, iar Bletchley încerca să o sugrume.

După ce avea să îl prindă, avea de gând să-l ucidă pe nenorocit!

Quinn se aplecă mult spre dreapta, atârnând periculos din şa doar pe scară, şi se întinse să ajungă la capul calului care conducea.

Se uită spre roata care se învârtea nebuneşte sub el, la pământul care îi fugea cu repeziciune sub ochi. Dacă i-ar fi căzut calul sau dacă ar fi cedat scara, era ca şi mort.

Belle scoase un ţipăt, iar el văzu roşu în faţa ochilor de furie şi de teamă. Se repezi să prindă frâiele şi trase tare pentru a încetini caii.

În spatele lui, roata se lovi de un bolovan din mijlocul drumului. Cabrioleta sări, ambele roţi desprinzându-se. Când se opri, se înclină periculos spre dreapta, iar Quinn scăpă frâiele din mână.

Calul lui se depărta în timp ce cabrioleta se înclină.

Axul se rupse cu zgomot şi roata cedă. Se uită disperat cum cabrioleta se înalţă înainte de a se prăbuşi pe drumul bolovănos. Annabelle zbură de pe banchetă şi căzu pe pământ cu o bufnitură care îi făcu inima să tresară şi să se oprească. Cei doi cai continuată să alerge, trăgând cabrioleta distrusă după ei, cu Bletchley agăţat de tăblie. La următorul hop, căzu şi el jos, unde rămase gemând de durere şi prea rănit ca să se poată ridica în picioare.

Quinn îşi opri calul şi sări imediat. Era îngrozit să o vadă pe Belle zăcând în ţărână. Doamne, Dumnezeule, nu! Alergă la ea şi îngenunche, luând-o tremurând în braţe.

— Annabelle! O strânse lângă el, tremurând tot. Cu inima îngheţată de frică, îi luă chipul în palme. Deschide ochii, iubito, îi ceru el. Te rog, Dumnezeule… Annabelle, deschide ochii…

Numele ei era ca o rugăminte înduioşătoare pe buzele lui. Ea însă nu deschise ochii.

— Nu mă părăsi, şopti lângă tâmpla ei cu ochii strâns închişi de durere. Nu mă părăsi chiar acum, când în sfârşit te am… Annabelle, te rog!

Simţea că îi plesnesc ochii de durere şi, cu răsuflarea tăiată, ascultă cu disperare dacă mai respira, dacă îi mai bătea inima – orice semn că încă era cu el. Ea zăcea însă nemişcată în braţele lui – un trup inert lipit de pieptul lui.

Genele i se umplură de lacrimi fierbinţi. Fiecare bătaie a inimii lui era un chin.

— Te iubesc, Annabelle, îngăimă el şi o sărută.

Suflul ei cald îi gâdilă buzele. Apoi deschise ochii şi se uită la el, ameţită.

Deodată se cutremură, icni şi respiră brusc, revenindu-şi după câteva clipe. Se agăţă de umerii lui, încercând cu disperare să respire, fără să-şi desprindă nicio clipă privirea de ochii lui.

— Quinn, reuşi ea să spună cu vocea sugrumată.

O strânse cât putu de tare lângă el şi îşi îngropă faţa în părul ei, care i se desfăcuse şi i se revărsase în bucle dezordonate peste umeri. Hainele ei erau murdare şi rupte. Pe faţă avea o zgârietură urâtă plină de sânge, la fel ca pe

palmele cu care încercase să-şi amortizeze căderea, iar la glezna dreaptă era lovită. Sufla greu, iar fiecare respiraţie îi provoca durere.

Dar era în viaţă.

„Slavă Domnului!”

Ea tresări când ridică o mână să îi atingă obrazul şi văzu dâra de sânge de pe rana făcută de bici. Fruntea i se încreţi de îngrijorare şi reuşi să îngaime:

— Eşti… rănit.

Simţi o mare uşurare, care îl umplu precum un şuvoi cald de căldură şi începu să râdă. Doar Annabelle era în stare să îşi facă griji pentru zgârietura lui când ea fusese la un pas de a fi ucisă.

— N-am nimic, o asigură şi o strânse încet în braţe. Te am aici. Şi nu-ţi mai dau drumul niciodată.

— Ai spus că mă iubeşti, şopti ea. Ai… ai vorbit serios?

— Da. Pe toţi sfinţii, da! Îi luă obrazul în palmă. Am crezut că nu te pot iubi, că nu o să sufăr dacă o să stau departe tine. Dacă o să-mi feresc inima. Închise ochii şi îşi atinse buzele de fruntea ei. Dar am văzut ce ţi-a făcut nenorocitul ăsta. Iar când ai căzut… Clătină tăcut din cap, nevrând să spună în cuvinte groaza pe care o simţise la gândul că fusese la un pas să o piardă.

— Nu-i nimic, îl asigură ea, atât de încet încât el de-abia o auzi. Inima lui însă auzea orice sunet. Înţeleg.

— Am fost un mare prost. Acum însă nu mai vreau să pierd nicio clipă, Annabelle. Îşi strecură palma pe braţul ei până îşi putu încolăci degetele printre ale ei. Mă poţi ierta?

Fără să-şi ia privirea de la el, îi ridică încet mâna la sân şi îi puse degetele la gâtul ei, între vesta ruptă şi cămaşă. El simţi şiragul de perle pe care îl purta pe sub haine, la fel cum mătuşa lui purta medalionul. Voise să îl ţină aproape de inima ei.

— Întotdeauna, şopti ea.

— Atunci mărită-te cu mine, Belle, o imploră el cu vocea şi tot trupul tremurând. Nu pentru că am făcut dragoste sau pentru că am nevoie să mă laşi să am grijă de

tine şi să te protejez – deşi asta am făcut, chiar fără să-mi dau seama. Pentru că te iubesc şi pentru că sper că încă mă iubeşti. Îşi plimbă degetele peste perle şi peste pielea caldă, simţindu-i inima bătând cu putere. Vreau să am parte de fiecare clipă cu tine, atât cât o să trăim împreună.

— Cred că mă iubeşti. Pe obrazul murdar de praf îi curse o lacrimă şi îl tachină. Mă tot ceri de soţie, deşi eu te refuz întruna.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu sunt genul de bărbat care se împiedică de un refuz pentru a se mărita cu fata.

O bufni râsul, dar se crispă de durere. El se simţi vinovat.

— Belle, îmi pare rău că…

— Da, Quinton, şopti ea.

Inima i se poticni.

— Da?

Degetele ei se strânseră în jurul degetelor lui ca şi cum nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Chipul i se lumină cu un surâs de fericire.

— Acum îţi dau voie să te însori cu mine.

Surâzând în faţa acestei dovezi de mândrie încăpăţânată care radia din ea, simţi că dragostea pentru Belle îl încălzi atât de tare, până ce îi învălui tot trupul şi sufletul. Mătuşa Agatha avusese dreptate.

Dragostea nu ţinea cont de nimic. Slavă Domnului!

Se aplecă să o sărute.

Epilog

Patru săptămâni foarte pline mai târziu

Quinn veni de cealaltă parte a uşii care dădea în camera lui Belle şi trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Dumnezeule mare, avea emoţii. Chiar avea emoţii! Nu pricepea nici în ruptul capului de ce.

Mai fuseseră intimi înainte, pentru numele lui Dumnezeu, de ce avea emoţii acum? Nu avea de ce... doar că era prima dată din postura de soţ şi soţie. Aceasta era prima noapte din lungul şir de nopţi pe care aveau să le petreacă împreună.

Îşi şterse palmele transpirate de halat. Era foarte nervos.

Belle îl lăsa să aştepte după ce avuseseră oricum o zi foarte lungă şi obositoare. Îşi rostiseră jurămintele de nuntă în faţa prietenilor şi a familiei în acea dimineaţă, în biserica parohiei Breaburn. Robert, Sebastian, sora lui, Josephine, le stătuseră alături, în timp ce mama lui şi mătuşa Agatha plânseseră în primul rând de scaune, iar cumnata lui, Miranda, le îmbărbătase. Serviseră apoi micul dejun la Glenarvon în nişte corturi special amenajate printre ruinele vechiului castel. Toţi sătenii veniseră să îi felicite... şi să li ureze bun venit la Breaburn.

Toate problemele de ultim moment se rezolvaseră perfect. Bletchley fusese exilat din ţinut şi din vieţile lor pentru totdeauna, în momentul în care banca declarase că dreptul de răscumpărare a proprietăţii fusese anulat, Quinn cumpărase Kinnybroch cu banii pe care îi economisise pentru plecarea în America. Acum, el şi Annabelle îşi puteau începe viaţa ca parteneri cu drepturi egale, terenul lor unit formând a doua proprietate ca mărime din Cumbria. Pământul era al lor acum, nu al lui sau al ei. Şi deşi era încă prea devreme pentru a primi un răspuns la scrisoarea pe care Quinn i-o trimisese lui Aşa Jeffers şi soţiei lui, ştia că şi ei aveau să se descurce la fel de bine. Ginerii lor aveau să aibă grija cuvenită de ei, se puteau chiar decide să păstreze pământul în familie şi să îl cultive ei înşişi. Bănuia că orice supărare le-ar fi provocat pentru că nu cumpărase el pământul urma să le treacă în momentul în care ar fi primit vestea că el şi Annabelle urmau să aibă primul lor copil. Spera ca el să-i fie naş.

Şi, bineînţeles, Belle. Mica îndrăgostită de cărţi refuzase să îl lase în dormitorul ei în ultima lună, chiar şi după ce glezna şi celelalte răni de la accident i se

vindecaseră. Insistase să aştepte până în noaptea nunţii ca să facă dragoste.

Patru săptămâni. Patru săptămâni foarte lungi, în care nu îi atinsese curbele lascive, în care nu îi ţinuse trupul arzător lângă el, în care nu îi sărutase buzele senzuale şi nu îi linsese fiecare centimetru delicios de piele…

Gemu şi ciocăni nerăbdător în uşă.

— Belle?

— O clipă mai durează, strigă ea. Vreau să-mi prind panglica pe coapsă…

Dorinţa nesăţioasă îi răscoli vintrele. Cerule, până şi sunetul vocii ei descriindu-i ce purta era suficient să îi provoace o erecţie! În ultima lună, îl tachinase încontinuu cu tot felul de detalii legate de vestimentaţia din această seară, confecţii din dantelă şi mătase din trusoul ei.

Aceeaşi mătase şi dantelă pe care plănuia să i-o scoată încet, milimetru cu milimetru, după care să-şi pună buzele pe…

Un alt geamăt. Dumnezeule, era în stare să moară dacă nu deschidea uşa să îl lase să intre!

— Sunt gata, îl anunţă ea. În sfârşit. Intră, iubirea mea!

Deschise larg uşa şi se năpusti în camera ei… După care se opri brusc. Nu era aici.

Se uită în jur. Ce glumă era asta? Camera era pregătită pentru ei. Focul din şemineu ardea, pe noptieră erau aşezate două pahare şi o sticlă de scotch. Cuvertura fusese dată la o parte, lumânările stinse, draperiile trase ca să poată lâncezi în pat de dimineaţă fără să le bată soarele în ochi. Iar el, unul, era cât se poate de pregătit.

Iar Belle nu era nicăieri.

Se încruntă.

*

— Annabelle?

— Clopoţico, vrei să spui, îl corectă ea în timp ce ieşi din camera de garderobă.

Quinn o văzu şi zâmbi.

În loc să fie îmbrăcată cu neglijeul din voal transparent la care se aşteptase, veni unduindu-se spre el purtând şiragul de mărgele, o pereche de ciorapi foarte albaştri legaţi cu funde pe coapse… şi atât.

— Mă mai vrei? îl tachină ea ridicându-şi un picior ca să-şi pună talpa pe scaunul de lângă el, oferindu-i o imagine ispititoare asupra coapselor ei netede şi o imagine fugară a locului special dintre ele. Chiar dacă sunt o şcolăriţă care nu se căieşte de nimic?

— Nici nu te-aş vrea altfel. Gemu, o luă în braţe şi o traversă camera. Te iubesc.

Ga suspină fericită.

— Ştiu.

O aşeză apoi pe pat şi se strecură lângă ea.

Sfârşit